

Lớp Trưởng Và Tôi

Contents

Lớp Trưởng Và Tôi	2
1. Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 1: Cuộc Điện Thoại Nhầm Chủ	2
3. Chương 2: Đụng Mặt Oan Gia	4
4. Chương 3: Ăn Ở Tốt Sao Vẫn Cứ Đụng Mặt Oan Gia	6
5. Chương 4: Duyên Thê Cơ Á	7
6. Chương 5: Minh Tuyết, Thiệt Là	10
7. Chương 6: Ừ Tiếng Sét Ái Tình	13
8. Chương 7: Hoang Mang	16
9. Chương 8: Cái Cảm Giác...	21
10. Chương 9: Không Sao!!! Giận Hờn Là Gia Vị Của Một Tình Yêu Đẹp	25
11. Chương 10 : Sự Huynh, Huynh Hại Muội Rồi	30
12. Chương 11: Cùng Nhau Ôn Thi	35
13. Chương 12: Sau Thi Cử Là Gì Nhỉ???	38
14. Chương 13: Nào Minh Cùng Đi Dã Ngoại	42
15. Chương 14: Trò Chơi Trong Rừng	46
16. Chương 15: Lửa Trại Và Chuyện Kể Lúc Nửa Đêm	50
17. Chương 16: Lạc Trong Rừng	51
18. Chương 17: Giận Hờn Được Giải Toả	56
19. Chương 18: Cuối Cùng Cũng Tìm Ra Đứa Tổ Tình Đêm Định Mệnh Đó	60
20. Chương 19: Tình Cũ Không Rủ Cũng Tới	63
21. Chương 20: Bạn Gái Cũ	66
22. Chương 21: Hạnh Phúc Đôi Khi Mong Manh Quá	69
23. Chương 22: Sai Lầm Nói Tiếp Sai Lầm (part 1)	72
24. Chương 22: Sai Lầm Nói Tiếp Sai Lầm (part 2)	75
25. Chương 23: Lạnh	79
26. Chương 24: Giải Quyết Hiểu Nhầm	82
27. Chương 25: Hạnh Phúc Trở Về	84
28. Chương 26: Sự Thật	89
29. Chương 27: Từ Bỏ	93
30. Chương 28: Chia Ly	95
31. Chương 29: Năm Năm Sau	98
32. Chương 30: Công Việc Chính, Việc Làm Thêm	100
33. Chương 31: Phan Tổng Mặt Dày	104
34. Chương 32: Khi Ngọc Thư Say Xỉn	108
35. Chương 33: Make Love	115
36. Chương 34: Du Lịch	119
37. Chương 35: Cái Đuôi Đáng Ghét	124
38. Chương 36: Vợ Chồng Tranh Cãi	127
39. Chương 37: Đám Cưới	131
40. Ngoại Truyện 1: Nụ Hôn Đầu	136
41. Ngoại Truyện 2: Khi Nhà Có Thêm Thành Viên	140

Lớp Trưởng Và Tôi

Giới thiệu

Một câu chuyện tình yêu của tuổi học trò năm cuối cấp với biết bao kỷ niệm. Lớp trưởng lúc vui vẻ l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lop-truong-va-toi>

1. Giới Thiệu Nhân Vật

Lê Nguyên Ngọc Thư (18t): một cô nàng vui vẻ hoạt bát nhưng trong vài trường hợp đặc biệt thì mới thấy nhỏ vô cùng lạnh lùng.

Phan Minh Thái (18t): con trai của 1 tập đoàn lớn, học cực giỏi, hot boy trường Diamond, lớp trưởng 12A1

Phan Minh Chi (15t): em gái cùng của Minh Thái, có đôi mắt nhìn người cực kì tốt, là Gia Cát Lượng cho những trò ghép đôi anh mình vs Ngọc Thư.

Trần Nguyễn Thiên Duy (18t): người thừa kế tập đoàn kinh doanh xe hơi. Về ngoài thư sinh, nho nhã, 1 người bạn thân của Ngọc Thư.

Lê Hoàng Minh Tuyết (18t): 1 cô nàng cực tiểu thư nhưng lại sống rất tình cảm. Ban đầu cực ghét Ngọc Thư nhưng rồi 2 người cx dần biến thù thành bạn

Phạm Thị Thanh Nhi(18t): bạn gái của lớp trưởng, 1 cô gái quá thực dụng, cái cô yêu là tiền của nhà Minh Thái, luôn cố gắng đẩy Ngọc Thư và Minh Thái xa nhau nhưng được hay không thì các bạn đọc truyện nha.

2. Chương 1: Cuộc Điện Thoại Nhầm Chủ

“Bâng khuâng trong đêm thật dài ở nơi niềm vui đã xa tình mình như”

Mồ mẫm cái di động trong ánh sáng lờ mờ của cái đèn ngủ. Nhạc chuông vẫn không ngừng kêu, nó phát bực lên nếu không phải bài nó thích nó đã đập quách cái di động dằm ảnh hưởng tới giấc ngủ yên bình của nó rồi. Nó liếc mấy số đầu 012255....

-Alô. Đầu dây bên kia có vẻ bị giật mình ấp úng mãi mới nói đc

- Cậu chỉ cần im lặng để nghe tớ nói thôi

- Ồ, nó hồn nhiên trả lời

- Tớ biết cậu rất giận tớ nhưng mọi chuyện cậu thấy là hiểu nhầm rồi. Tớ gọi chỉ để nói vs cậu như vậy thôi. Còn điều này nữa tớ thích cậu, Min à. Xin lỗi đã làm phiền giấc ngủ của cậu mai gặp ở trường nha.

Điện thoại đã dập máy, nó đang trong trạng thái hết sức tỉnh táo

- Cái gì vừa mới xảy ra vậy. Tên này đúng là vừa điên vừa tỉnh. Gọi điện lúc 2h sáng để tỏ tình. Lần đầu mình thấy nhưng mà tội nghiệp quá lại đi tỏ tình nhầm người rồi. A cái tên điên gọi điện lúc này làm sao mà ngủ lại được đây. Chị mà biết ai gọi đến số chị giờ này chị xử đẹp luôn cho coi.

Tính nó là vậy một khi đã thức dậy là không thể nào ngủ lại được nữa.

- Tên này đúng là chán sống mà.

Sáng hôm sau, sao hôm nay con gái mẹ dậy sớm thế

- Có tên điên kia đánh thức con dậy lúc 2h sáng để nghe hán tỏ tình.

- Hả con nói gì vậy

- À con gái mẹ ngày nào chả dậy sớm

- Bình minh của cô toàn là 9,10h sáng ko thôi.

- Mẹ này , không phải đâu đúng không ba

- Mẹ cô nói không đúng thì ai nói đúng đây. Ba nó vui vẻ chọc

- Ghét ba mẹ quá đi cứ chọc con suốt. Thôi con đi học đây.

- Đi cẩn thận nha con. Mẹ nó dặn dò

- Dạ con biết rồi. Con chào ba mẹ.

Hôm nay là ngày đầu tiên nó đến trường Diamond, một ngôi trường vô cùng nổi tiếng với nền giáo dục đứng đầu cả nước. Nó không phủ nhận nhà nó rất khá giả. Ba nó là chủ tịch 1 công ty cung cấp thực phẩm toàn quốc, mẹ nó là đầu bếp nổi tiếng nhưng nó cũng như ba mẹ không muốn vào trường này bằng quyền lực và tiền bạc. Không phải khoe chứ nó học tốt lắm nhé, vượt qua 10 người để giành học bổng toàn phần. Nói gì thì nói việc đầu tiên phải đi tìm phòng đã. Loay hoay một hồi đành phải nhờ thằng bạn thân chí cốt của nó.

- Alô, Thiên Duy cứu tao

- Trời ạ mới sáng ra làm gì gọi tao ghê vậy.

- Tình hình là tao bị lạc rồi

- Tao biết ngay mà đứng ở đâu thế chỉ đi tao ra liền.

- Cái chỗ gần sân thể dục ấy

- À rồi rồi tao ra liền chờ xíu nha.

- Okie

15 phút sau

- Mà, tao không hiểu tao ăn ở thế nào mà lại có đứa bạn thân như mày. Thà lạc một lần rồi thì đứng im đó cho người ta đi tìm đi, chạy lung ta lung tung

- Nè

- Chuyện gì, Thiên Duy nóng giận quay lại

* Pupy face * - Bạn Duy đừng giận bạn Thư nữa mà. Bạn Thư cực kỳ cực kỳ cực kỳ yêu quý bạn Duy lun á.

- Liên quan quá ha
- Bạn Duy mà giận là mất hình tượng trong mắt bạn Thư lắm
- Tao trong mắt mày như thế nào
- Cực kỳ đẹp trai và tốt bụng nên đừng giận bạn Thư tội nghiệp mà
- Tội nghiệp quá
- Ồ thiệt mà
- Thôi được rồi tạm tha ày đẩy vào phòng học đi tao về lớp đây. Chiều nhớ chờ tao ở nhà xe
- ok. Bye
- Bye, học vui nha.

3. Chương 2: Đụng Mặt Oan Gia

Cuối cùng cũng đến lớp 12A1. Chuẩn bị bước vào lớp đúng lúc cô chủ nhiệm cũng vừa đi tới.

- Em chào cô. Mới vào trường phải để lại ấn tượng tốt trong mắt thầy cô chứ. Cô chủ nhiệm mỉm cười chào lại nó. Nó khá bất ngờ khi nhìn thấy cô, cô còn rất trẻ nhưng lại được giao trọng trách dẫn dắt lớp 12. Theo nó nghĩ thì thường thường lớp 12 sẽ để cho những giáo viên đã có nhiều kinh nghiệm trong việc chủ nhiệm chủ nhiệm chứ.
 - Em là học sinh mới chuyển tới lớp cô đúng không? Cô tên là Lã Ngọc Thanh Huyền.
 - Dạ, em là Lê Nguyên Ngọc Thư.
 - Ừ vào lớp đi em.
- Cô vừa bước vào lớp lập tức 42 cái loa phát thanh im lặng đi về chỗ ngồi. Nó lèo đèo theo sau cô ngay lập tức 42 cặp mắt hướng vào nó.
- Giới thiệu với các em đây là học sinh mới chuyển tới lớp chúng ta. Giới thiệu bản thân với các bạn đi Thư.
 - Xin chào mọi người tớ tên là Lê Nguyên Ngọc Thư. Um là ma mới của 12A1 nên mong mọi người giúp đỡ nhiều.
 - Nào lớp trưởng thay mặt cả lớp em có điều gì cần nói với bạn không?

Lớp trưởng 12A1 nghe đồn đẹp trai, học giỏi lắm, nó cũng muốn xem mặt mũi thế nào. Bây giờ được gặp nó cảm thấy cực uất ức.

- Cái tên chết bầm. Đúng là oan gia mà
- A cái cậu hồi nãy hỏi đường
- Phải là tôi

Cả lớp hướng sự chú ý tới nó và lớp trưởng.

- Sao tôi chỉ đường tốt chứ.
- Tốt cái gì mà tốt.

~Flashback

Phải công nhận là nó không giỏi chờ đợi người khác. Đang chán nó đi ra khu vườn đằng sau sân thể dục. Tình cờ phát hiện có một thằng con trai đang nằm trên cây hoa anh đào.

- Nè bạn gì ơi, bạn giúp tôi một chút được không? Nó gọi với lên

Tên con trai giật mình quay sang nhưng hắn ta quên rằng mình đang nằm trên cây. Một cú đo đất diễn ra ngay sau đó. Nó ôm bụng, cổ gồng nhin cười.

- Cười cái gì chưa thấy trai đẹp ngã bao giờ à

- Trai đẹp sao? Phụt. Lần này nó không thể nhin được nữa.

- Con nhỏ này dám khi thường nhan sắc của mình hả. Phải dạy cho nó một bài học mới được. Hắn thâm nghĩ. Được rồi cậu muốn tôi giúp gì

- Cậu có thể chỉ đường cho tôi được không tôi bị lạc mất rồi.

- Hả cậu nói cái gì tôi nghe không rõ

- Cậu chỉ đường cho tôi được chứ

- Hả cái gì

- CẬU CHỈ ĐƯỜNG CHO TÔI ĐƯỢC KHÔNG? Nó hét với volume cực lớn khiến mấy đứa học sinh lớp dưới cử chỉ trở nên nhút nhát. Quê độ nó nói nhỏ

- Tôi là học sinh mới nên chưa biết rõ đường cậu chỉ giúp tôi được không?

- À không nhan

- Gì sao cậu nghe được

- Tôi có bị điếc hay ù tai đâu mà không nghe được

Nhận ra mình bị troll thì mọi chuyện đã quá muộn màng. Nhin cục tức trong người, nó năn nỉ tên kia chỉ đường. Hắn ta đồng ý. Con bé ngu ngơ, vui mừng đi theo hướng hắn chỉ nhưng thay vì tới phòng lớp học. Nó đến khu thay đồ của nam sinh. Sung sướng vì đã tìm thấy lớp, nó mở cửa ra. Và lập tức theo một cái phản xạ có điều kiện nó hét lên, che khuôn mặt đang đỏ ửng và chạy đi thật nhanh. Vì thế mà nó bị Thiên Duy mắng.

~ Endflashback

- Đúng là ông trời có mắt mà. Thù này ta nhất định sẽ trả. Nó tự nhủ với lòng mình. Cứ chờ đấy

- Ra là học lớp tôi. Chúng ta có duyên nhỉ?

- Duyên cái con khỉ á. Nghĩ một đằng nói một nẻo: Ờ chắc duyên.

- Được rồi, um Thư ngồi ở đâu đây các em.

- Cạnh lớp trưởng đi cô ơi. Cả lớp đồng thanh

- Đừng mà cô. Ai cũng được ngoại trừ lớp trưởng. Cứ thế nó và cả lớp nói qua nói lại

- Im lặng. Minh Thái bỗng hét lên, mặt lạnh lùng lên băng. Đứng sau lưng con bé, nắm chặt một bên vai, cúi sát xuống tai con bé thì thầm đồng thời chỉ tay về phía lớp

- Cậu có thấy cả lớp đều có chỗ ngồi rồi không? Trong phòng này chỉ có mình tôi ngồi một mình, cậu không ngồi cạnh tôi thì ai có thể chứa chấp nổi cậu đây. Hay là cậu sợ tôi nên không dám ngồi.

- Con khỉ nhá. Ngồi thì ngồi sợ gì chứ

- Chu choa mạ ơi lớp trưởng nội là nghe theo liền hà. Một cô bạn giọng Huế chọc nó.

- Thôi nào các em. Vậy là ổn rồi đúng không chúng ta vào bài học nhé. Thư em có gì thắc mắc thì cứ hỏi lớp trưởng và các bạn nha.

- Vâng ạ

4. Chương 3: Ăn Ở Tốt Sao Vẫn Cứ Đụng Mặt Oan Gia

Lớp nó vừa dễ thương vừa dễ mền. Nó chỉ mới vào cách đây mấy chục phút mà đã quen được hết cả lớp. Lớp trưởng là Minh Thái - oan gia mới vào trường. Cô bạn nói tiếng Huế hồi nãy là bí thư của lớp tên là: Tôn Nữ Hiền Thực nghe tên vậy thôi chứ cô bạn này không hề hiền đâu. Bằng chứng là cô nàng đã xử đẹp Hoàng Huy, ngồi bên cạnh nhỏ kiêu bạn trai luôn, ôm bụng nói không nên lời sau khi dám nói nhỏ là bà chằn lửa trước mặt nó. Kim Khánh là lớp phó học tập, ngồi bên cạnh chỉ cách nó một lối đi.

- Nè Ngọc Thư lát xuống canteen với tao đi
 - Ok liền
 - Nghe ăn là nhạy lắm. Đúng là heo mà Minh Thái chọc
 - Rồi sao không được nên gato (ghen ăn tức ở) tui hả
 - Xời gato với heo chi cho nó mệt
 - Hứ không thèm nói chuyện
 - Cha mạ ơi, hai đứa bây cãi nhau suốt sáng thế.
 - À kệ họ nhan, vợ chồng nhà người ta tự biết bảo ban nhau nhan Minh Minh bạn thân của lớp trưởng. Không chỉ có Minh Minh mà cả lớp ai cũng ghép đôi nó với Minh Thái. Đến nó cũng chẳng hiểu vì sao nữa. Nó đâu có quen với Thái trước đó đâu với lại hôm nay lại là ngày đầu tiên đến lớp nữa.
 - Được rồi Ngọc Thư là phải để cho Minh Thái.
 - Cái gì mà Ngọc Thư là phải để cho Minh Thái bộ cậu muốn chết với tui hả. Vừa nói nó vừa nhéo vào bụng Thái. Đó là điểm yếu nó mới phát hiện ra. Nó cực tự hào với phát hiện lý thú này.
 - Cô vào kia tui mày. Đức, cây thông tin của lớp vội thông báo
 - Cậu muốn chết hả. Nói kiêu gì đấy. Nó nói nhỏ với Minh Thái, cậu có bạn gái rồi mà. Tự nhiên nghe đến hai chữ bạn gái mặt Thái lạnh lùng đến đáng sợ.
 - Đừng bao giờ nhắc đến hai chữ bạn gái trước mặt tôi. Thái nói với giọng trầm nhưng khác với khi Thái đùa giỡn với nó, câu nói ấy mang tính đe dọa cao hơn rất nhiều.
- Nó hơi sợ : nếu cậu không muốn tôi sẽ không nhắc nữa
- Cuối cùng tiết 2 cũng nhanh chóng trôi qua. Giờ ra chơi đến nhanh sau tiếng trống của bác bảo vệ.
- Đi nào Thư, tao sẽ chỉ mày về trường mình. Trước hết là canteen nhé.
 - Ok
- Nó thiệt là sai lầm khi xuống canteen. Đông như kiến nhưng được cái toàn đồ ăn ngon, cũng đúng thôi Diamond chủ yếu là con nhà có gia thế và địa vị, một số ít giành được học bổng toàn phần như nó.
- Nè mày muốn uống nước gì tao bao
 - Của chùa hả. Kaka gọi cái gì mắc nhất cho tao
 - Con nhỏ mất nét tin mày không có gì uống không
 - Đùa thôi mà cho tao um trà chanh đi.
 - Ok có ngay và lun
- Chỉ 2,3 phút sau một ly trà chanh đưa ra trước mặt nó. Đi thôi nào Kim Khánh hỏi nó
- Ồ tao tới liền

Xui xẻo thế nào ly nước của nó bị đổ và điều không may tiếp theo là nước trong ly đổ lên người của một cô nàng nhìn sơ qua là biết sành vàng lá ngọc của tập đoàn nào đó rồi.

- Xin lỗi bạn nhiều nha. Mình không cố ý

BỐP. Một cái tát ngay má trái khiến nó hơi loạng choạng. Kim Khánh thấy vậy vội chạy lại chỗ nó. Toàn bộ học sinh trong canteen quay lại nhìn nó và người tát nó

- Minh Tuyết cậu hơi quá đáng rồi đấy

- Quá đáng sao. Trần Kim Khánh cậu chỉ bị cận nhẹ thôi mà bộ cậu không thấy con nhỏ đó đổ nước lên người tôi hả.

Tát nó, nó đã rất uất ức rồi. Chọc ai chứ chọc phải một sư tử như nó thì quả là sai lầm đã vậy còn dám ăn nói như vậy trước mặt bạn bè nó à. Ngọc Thư này không dễ dàng bỏ qua đâu.

- Xin lỗi đi. Nó bất ngờ lên tiếng

- Gì cơ. Một hotgirl như tôi mà phải đi xin lỗi cậu á cứ ở đó mà nằm mơ đi.

- Mặt thì đẹp mà óc thì nhỏ hơn trái nho. Hotgirl gì có mà hotdog

- Cậu ...

Tay Minh Tuyết bị giữ lại bởi tay thầy giám thị.

- Hot girl muốn uống trà ăn bánh với thầy không? Phòng thầy mới đổi bánh đấy Minh Tuyết à. Cả em nữa Ngọc Thư uống trà luôn nhỉ

- À hồi nãy em uống trà chanh rồi thầy

- Vậy à theo thầy thấy thì em chưa được uống thì phải về phòng thầy uống luôn đi. Thầy giám thị mua luôn cho nó ly trà chanh khác.

- Cầm lấy về phòng thầy ngay và luôn

- Con em thì sao hả thầy

- Em à phòng thầy có trà ngon hơn

Hai nhỏ lủi thủi về phòng giám thị tường trình sự việc. Khánh vội chạy về lớp thông báo cho Minh Thái xuống phòng giám thị. Nó vừa đi ra khỏi phòng thì gặp ngay Minh Thái

- Cậu sao rồi

- Sao là sao

- Có bị phạt gì không

- Quan tâm tui ghê ha. Nó mỉm cười chỉ là ngày ngày xuống phòng giám thị dọn phòng cho thầy thôi. Mà hôm nay cái ngày gì mà gặp toàn mấy thể loại người gì đâu. Tui ăn ở tốt lắm cơ mà

- Nghe tự nhiên thấy nhột nhột. Phải rồi heo nói người hiểu không được thấy ngứa lỗ tai là phải.

- Cái gì hả Phan Minh Thái. Cậu đứng lại đó chưa . Về lớp tui xử đẹp cậu à xem

5. Chương 4: Duyên Thế Cơ Á

Tiết cuối của buổi học vang lên. Nó đang sắp xếp sách vở vào cặp thì mẹ gọi đến

- Nhớ hôm nay mình chuyển nhà không vậy con gái

- Mẹ không nhắc con suýt quên
 - Đồ đạc ba mẹ chuyển đi rồi còn thiếu cái gì con cứ về nhà xem sao nhé
 - Vâng ạ. Gặp mẹ sau. Con chào mẹ
 - Bye con gái yêu gặp con ở nhà mới nhé.
- Đi trên đường nó vừa ngắm cảnh vừa ăn kẹo mút lấy trong phòng thầy giám thị. Đang thả hồn vào cảnh vật nó bị tiếng hét lôi về hiện thực
- Mày, tao dặn mày như thế nào
 - À ra về chờ mày
 - Thế mày đã làm gì
 - À tao đi chậm chờ mày nè
 - Cái quần á, tao mà không hiểu mày thì xong tao rồi bị leo cây chắc luôn. Hôm nay mày chuyển nhà phải không
 - Sao mày biết
 - Tao cái gì chả biết
 - Oh vậy khi nào mày mới có bạn gái vậy.
 - Ê sao mày hỏi thế
 - tao không biết có đứa điên nào tốt bụng rước mày đi cho tao nhờ
 - Nhỏ mắt nét đối xử với thằng bạn thân duy nhất của mày vậy đó hả.
 - Ồ zì đó.
 - Nghe đồn mày phải lên phòng Giám thị hả
 - Ê sao mày biết.
 - Xung quanh mày tao cài tai mắt của tao hết rồi.
 - Dễ sợ. À ghé qua nhà cũ của tao một chút rồi qua nhà tao ăn cơm luôn đi
 - Sao tự nhiên mày tốt với tao quá vậy.
 - Tao ngày nào chả tốt với mày
 - Zì luôn
 - Ohm tất nhiên ời. Ủa sao hôm nay về đến nhà nhanh vậy ta thường thường lâu lắm mà.
 - Xong rồi nhan. Mày bị ai ám rồi đó
 - Thằng khỉ biết tao sợ ma mà còn nói vậy nữa hả. Muốn ăn đập không?
 - Con gái con lú mà bạo lực quá thằng nào thèm theo.
 - Lúc đó bạn Thư sẽ bám bạn Duy luôn cho xem
 - Bạn Thư hãy sớm từ bỏ ý định đó đi. Bạn Duy không thèm bạn Thư đâu.
 - Xì tao mà ê sắc ế thì tao cũng sẽ không ày lấy vợ luôn nha. Dám trù dập tao hả
 - Mà mày về nhà cũ làm gì tao tưởng cô chú chuyển đồ qua nhà mới hết rồi
 - Tao đã sống trong căn nhà này kể từ khi tao biết gọi hai tiếng ba mẹ rồi. Xa cũng thấy nhớ. Chí ít cũng phải nói lời tạm biệt với nó chứ.
 - Thế nhà này bây giờ làm gì

- Ba mẹ tao bán lại giá rẻ cho cô nhi viện
- Còn số tiền nhà mày sẽ dùng để tu bổ lại cô nhi viện mới chứ gì
- O sao mày biết
- Ai chứ nhà mày tao còn lạ lắm gì. Tao cũng sẽ kêu ba mẹ tao ủng hộ thêm cho
- A bạn Thiên Duy tốt bụng quá đi à. Thế là bọn trẻ không phải lo gì nữa rồi. Vừa nói nó vừa ôm lấy cánh tay Thiên Duy
- Nè bà cô già đang làm gì á. Tiêu chuẩn của tui cao lắm bà cô với không tới đâu. Sớm từ bỏ đi
- Hứ bộ tưởng tui thèm mấy người hả
- Mới làm gì tay tui đó

- Xì xì đứng dưới này chờ tao. Tao lên phòng tao tý rồi tao xuống

Nó lên chỉ để lấy mấy cuốn nhật ký được giấu cực kỳ bí mật cùng với một con gấu bông nhỏ màu vàng. Món quà nó được một người con trai tặng trước cả khi nó là bạn thân của Thiên Duy. Vội nhét vào cặp, nó phóng xuống lầu

- Mày làm gì mà lâu vậy
- Gì mới có 5 phút à
- 5 cái gì mà 5, 15 phút rồi đấy
- Hở à quên đồng hồ tao chạy chậm 10 phút . Về nhà mới ăn cơm thôi nào
- Nè chờ tao với

10 phút sau

- Con chào ba mẹ
- Cháu chào cô chú
- À Duy cháu ở lại ăn cơm với cô chú luôn nhé
- Dạ vâng

10 phút sau

- Nào ăn cơm thôi, buổi chiều qua làm quen với hàng xóm nha Thư. À cháu đã nói ba mẹ là qua nhà cô chú ăn cơm chưa đấy Duy
- Dạ rồi ạ

Sau bữa cơm, nó đi loanh quanh trong nhà mới vừa để tiêu hóa những món vừa ăn tranh thủ ngắm cảnh vật nơi đây. Cả khu vườn được mẹ nó trang trí cực đẹp. Dưới tán cây là một cái xích đu màu xanh da trời, đúng màu nó thích, người hiểu điều này nhất chỉ có thể là ba nó. Đứng đưa trên chiếc xích đu bỗng nó thấy dưới chân mình mềm mềm. Nhìn xuống thì ra là một chú chó con. Lông nó trắng muốt, vừa mềm vừa thơm chứng tỏ chủ nó nuôi rất tốt. Mãi vuốt ve con chó nó không để ý đằng sau nó có người

- Nó tên Snow đó chị. Hay chị gọi nó là Tuyết cũng được
- Hả, nó giật mình quay lại, oh em là...
- Em tên là Minh Chi nhà em bên cạnh nhà chị đó
- Vậy hả chị mới đến nên chưa quen biết nhiều
- Minh Chi nhóc chạy đi đâu rồi
- A anh hai em tìm thấy Tuyết rồi nè
- Có thể thôi mà cũng lục tung cả nhà lên. Ê Thư heo cậu làm gì ở đây

- Minh ... Minh Thái. Nè tui chưa đụng chạm gì tới mấy người hết à nghen. Gọi ai là heo đấy
 - Gọi người nào vừa mới trả lời tôi đấy
 - Cậu....
 - Bộ hai người có quen nhau hả?
 - Ảnh/ chỉ là người ngồi bên cạnh chị/hai
 - Ohhhhhh
 - Ngoài đây có chuyện gì thế. Thiên Duy sau một hồi đấu tranh với đồng đồ ăn giờ đã có thể bước đi một cách đàng hoàng nhất có thể
 - Hey Thiên Duy
 - Hey Minh Thái
- Bọn họ chào nhau bằng một cái nắm tay và vai đập vai
- Nhà mày ở đâu à. Mày có quan hệ gì với nhỏ heo này hả
 - Không đây là nhà bạn thân Ngọc Thư. Vậy ra cái người cậu hay nguyên rủa là Minh Thái à
 - Gì nguyên rủa tôi luôn kia á. Cậu gan to nhỉ
 - O... ờ zì đó rồi sao. Mà sao hai người biết nhau vậy.
 - Bọn tao tập chung cho đội bóng đá của trường
 - Wa hai người có duyên ghê á. Minh Chi bất ngờ lên tiếng
 - Không phải duyên mà là trái đất này quá nhỏ bé và quá tròn.

6. Chương 5: Minh Tuyết, Thiệt Là

Sáng hôm sau, ngày đầu tiên nó đi trực nhật ở phòng thầy giám thị. Vứt vội cái cặp lên bàn học nó học tốc chạy xuống phòng. Đến nơi đã thấy Minh Tuyết ở đó

- Này cậu lau bàn đi
- Sao cơ. Cậu đùa tôi đấy à
- Tại sao tôi lại phải đùa cậu. Lau nhanh đi
- Trong mắt tôi cậu không phải là công chúa đừng có mà ra lệnh cho tôi
- Cái gì con nhỏ này
- Cậu lau nửa phòng tôi lau nửa phòng. Cậu không chịu làm thầy phạt ráng chịu. Vừa nói nó vừa tranh thủ lau
- Hứ tôi không lau đấy làm gì được tôi
- Tùy cậu

Tuy nhiên Minh Tuyết đã không để cho nó yên ổn mà lau. Bằng chứng là cô nàng cứ phá nó suốt. Hết đi đi lại lại những chỗ nó mới lau xong lái đập đập những quyển sách để bụi bay khắp phòng. Không những vậy cô nàng còn bật quạt khiến số rác nó vừa mới quét trở lại vị trí cũ.

- Minh Tuyết cậu làm cái quái gì vậy. Đã không làm thì thôi chứ sao lại phá tôi đến như thế

- Này các em dọn dẹp sao rồi. Bác bảo vệ gần.... Thầy giám thị đứng hình trước căn phòng làm việc của mình. Những quyển sách rớt khỏi kệ, sàn nhà bẩn không thể tả đã thế bàn làm việc bám đầy bụi

- Các... các em làm gì phòng tôi thế này. Hối lỗi kiểu đó đấy hả. Cuối tiết 5 các em ở lại cho tôi ai mà trốn về thì đừng trách

Lầm lũi bước ra khỏi phòng nó thực sự trong tình trạng bốc lửa

- Cậu mà hotgirl gì. Có mà là thủy quái

- Gì cơ. Cậu muốn chết hả

- Cậu làm gì được tôi chứ mà bày đặt lớn tiếng. Nói xong nó đi về lớp

- Ya Ngọc Thư đứng lại đó. Nó cứ tiếp tục bước đi. Cậu đúng là chán oxy rồi mà tôi sẽ cho cậu biết tay.

- Tôi sẽ chống mắt lên coi cậu làm được gì. Nó lớn tiếng

Về tới lớp, mặt nó đỏ bừng, nóng hừng hực bỗng nhiên một lon pepsi lạnh áp vào mặt nó

- Aaaa sung sướng. Nó ôm luôn cái lon mà không hề để ý tới người áp vào mặt nó lon pepsi. Người ấy khẽ mỉm cười. Minh Thái đã quan sát hết lúc nó làm việc trong phòng thầy giám thị, thấy mồ hôi nó đổ như suối bất giác thấy thương nó Thái chạy xuống canteen mua lon pepsi.

- Chộ ôi hại đũa mi lãng mạn ghê. Thực, bí thư lên tiếng

- Hả ai cơ. Mặc dù nóng nhưng nó vẫn ngóc đầu dậy xem

- Mà với Minh Thái á

- Hả tao với tên ấy

- Suyt, Thái đặt ngón tay lên môi nó, đó là chuyện riêng của chúng ta

- Gì mà chuyện riêng

- 2 đứa mày nghi án phim giả tình thật nhan. Bên ngoài cứ chối đây đẩy ai biết bên trong thì như thế nào

- Minh Minh dạo này nói chuyện hay phét

- Kim Khánh, Minh Minh kể tung người hứng tốt quá nhỉ. Bồn cung đang đại gia tính bao hai đứa mày ra chơi đi uống trà chanh mà thôi người ta không thích thì tôi cũng không ép

- Xời tao đây cũng đại gia chớ bộ. Kim Khánh này cái gì chứ tiền đâu có thiếu

- Ghê mậy lát bao tao đi ăn hỉ

- Ngọc Thư cứng cứ mơ đi hỉ

- Chó quá chó

- Thầy zô kìa mấy đứa

Sau màn chào thầy tất nhiên là màn kiểm tra răng miệng

- Ấy da tôi thích họ Lê lắm đấy xem nào.... Năm người họ Lê luôn sao.

5 đứa họ Lê trong đó có nó, tìm đập thành thịch.

- Phan Minh Thái nào

- Hả

- Mấy anh chị làm gì ghê thế sở thích có thể thay đổi mà.

- Lớp trưởng Minh Thái nghe đồn lớp này có em là hotboy nổi tiếng à

- Dạ, làm gì có.

- Em nhìn đẹp trai ngang ngửa tôi hotboy là đúng rồi

- Thầy Huy hotboy lại tự sướng nữa kìa
- Tự sướng là sao Khánh
- Từ ngày thầy nhận lớp đó là câu cửa miệng độc quyền của thầy rồi
- Ồ, nó ngạc nhiên. Xem ra có nhiều thứ nó phải làm quen hơn nó tưởng
- Bài bất phương trình trên anh chị có nhận xét thế nào
- Eh, sai rồi
- Sai gì tôi thấy nó đúng mà
- Ngu quá
- Sai dấu chình ình đó kìa
- A
- Thấy chưa
- Thấy gì vậy Ngọc Thư
- Dạ... dạ bạn sai dấu rồi thầy.
- Tốt. Ngồi xuống đi. Có ai có cách giải khác không

Một cánh tay lại đưa lên

- Ngọc Thư
 - Dạ mình quy đồng về trái lên, đặt nhân tử chung sẽ ra được các phương trình có bình phương, không cần phải áp dụng Cauchy
 - Giải một điểm cộng
 - Heo ngáp phải ruồi thôi
 - Xùy xùy, chó ra chỗ khác chơi đi em
 - Heo im lặng
 - Chó im lặng
 - Hai đứa mày có im lặng đi không.
 - Tao ghét chó quá Khánh
 - Tao ghét heo quá Khánh
 - Đm hai đứa mày. Chia tao ra làm hai mỗi đứa một nửa ha
 - Tại cậu đó
 - Gì mà tại tôi, tại cậu đó
- Tùng tùng tùng
- Bọn cờ hó ghét quá Khánh ơi
 - Về nhà tao phải ăn thịt heo cho bỏ tức mới được mày ạ
 - Bọn cờ hó
 - Xuống sân trường coi thông báo với tao đi Thư
 - Đi ra sân bóng rổ với tao đi Thái
- Bọn

- Đi
 - Mọẹ tránh Minh Thái gặp Minh Tuyết, cuộc đời chớ quá chớ
 - Xem kìa tụi mầy hotteen Ngọc Thư 12A1
- Ướt ướt, khó chịu
- Đm tao biết ngay gặp con thủy quái đó là có vấn đề mà
 - Mày bảo ai thủy quái
 - Snow
- Ào cả một ly nước lạnh đổ lên đầu nó, hồi nãy chỉ ướt phần bụng giờ thì ướt toàn thân.
- Bỗng một chiếc áo được khoác vào người nó.
- Mùi tử đinh hương đáng ghét của thằng ngồi bên cạnh.
- Tôi cho cậu 3s để xin lỗi đấy
 - Thái tớ xin lỗi. Giọng cực kỳ nhẹ nhàng
 - Không phải với tôi mà là cậu ấy
 - Tháiiiiii
 - Tởm lợm. Đây không cần, áo của cậu trả này. Cảm ơn nha tôi ổn. Thủy quái vẫn là thủy quái
 - Ya Ngọc Thư cậu... Cậu

7. Chương 6: Ứ Tiếng Sét Ái Tình

Tiết 5 kết thúc, nó chưa bao giờ thấy ghét tiếng trống như lúc này.

- Mọẹ tưởng được về coi phim ai nè. Thủy quái mất nết
- Ở lại lao động hả
- Biết rồi còn hỏi chớ thường thường thông minh lắm mà sao bữa nay ngu quá vậy
- Đang có lòng tốt ở lại giúp còn bị xỉa xối nữa. Dẹp khỏi giúp
- Ấy Minh Thái đẹp trai sao lại nỡ bỏ một cô gái xinh xắn như Ngọc Thư vậy. Ở lại giúp Thư đi Thái
- Mới vào trường đã gây sự cậu sẽ được bình chọn làm con heo hot nhất năm đấy
- Chớ lớp trưởng
- Nói xấu gì tôi đó
- Không có Thư sợ Thái về rồi ai ở lại giúp Thư
- Đa sự tôi ở lại là được chứ gì

Gật gật

- Công việc nhẹ nhàng thôi tưới toàn bộ cây trong khuôn viên nhà trường. Làm xong các em được về hôm sau không cần xuống phòng tôi nữa. Thầy giám thị đau đớn khi nhắc đến phòng làm việc yêu quý.
- Dạ
- Thủy quái tránh xa tôi ra

- Tôi cũng chẳng tha thiết ở gần cậu đâu
 - Hai người thôi đừng cãi nhau nữa. Thiên Duy, sau một hồi bị nó năn nỉ đã đồng ý ở lại giúp, mà giúp Tuyết, tao giúp con heo này
 - Ok ai làm xong qua giúp người kia.
 - Lấy vòi nước đi
 - Chó lớp trưởng nghĩ mình là ai mà dám sai vật Ngọc Thư.
 - Heo nói xấu ai đó
 - Lớp trưởng 12A1
 - Heo
 - Đừng có một tiếng là heo, hai tiếng là heo được không
 - Cậu gọi tôi là gì
 - Chó lớp trưởng
- Một thanh niên đẹp trai, cầm vòi nước trong sự tức giận
- Sau một tiếng đồng hồ tưới cây, bạn nam ấy tức cảnh sinh tình tưới luôn bạn nữ. Xin lỗi bạn nữ cũng không hiền lành gì tưới lại bạn nam
- Chó lớp trưởng cậu có thôi đi không hả
 - Excuse me, what are you talking about pig?
 - Pig pig cậu chết với tôi
- Hai vòi nước được sử dụng hết công suất. Trong khi đó bên này một nam một nữ ngồi nói chuyện cực kỳ vui vẻ trên cây phượng. Cuộc vui nào cũng có lúc tàn, sau khi hai bạn Thiên Duy và Minh Tuyết trao đổi số điện thoại, facebook, zalo mới qua tìm hai bạn Minh Thái với Ngọc Thư. Ướt, ướt everywhere
- Cái gì vậy trời. Minh Tuyết ngạc nhiên
 - Coi chừng kia Tuyết. Thiên Duy anh hùng xoay lưng ôm Tuyết vào lòng, ướt nguyên một mảng lưng
 - Thiên Duy cậu có sao không vậy. Ướt hết rồi.
- Nó ngạc nhiên tuột độ. Dừng hẳn việc xịt nước vào người Thái
- Unbelievable
 - Duy mày đang làm gì đó
 - Hở. À cậu không sao chứ Tuyết
 - Mình không sao cảm ơn cậu
 - Thiên Duy tại sao, tại sao từ nãy tới giờ tao bị xịt cả đồng nước mày không ra bảo vệ mà lại đi bảo vệ con thủy quái đó
 - Đừng có gọi Tuyết là thủy quái. Có mày mới là thủy quái
 - Phản, phản hết rồi. Chúa ơi, con nhỏ đó tẩy não thành bạn thân của con rồi. Ôi A men
 - Đưa tao mượn cái vòi đi Thái
 - Mày tính làm gì đó
 - Xịt ày tính ra
 - Mày bị trúng tiếng sét ái tình của thần Cupid rồi
 - Chắc vậy quá

- Xin lỗi cậu nha Thư. Tất cả là lỗi của mình. Thành thực xin lỗi

Cái này gọi là shock chứ không phải là ngạc nhiên nữa. Shock, cực shock

- Ừ tiếng sét ái tình ghê quá. Đi đi mau Thái

- Chúc mừng nha hai người đẹp đôi lắm á

- Cảm ơn Thái. Bye

- Bye bye

- Để tớ đưa cậu về nha Tuyết

- Thanks Duy

- Ê heo tính cuộc bộ về hả

- A

Cái cuộc đời đen hơn con mực, hồi sáng nó đi ké Duy giờ thì cậu ta chở Tuyết số forever alone thiệt là buồn mà.

- Lớp trưởng đẹp trai

- Gì

- Cho Thư quá giang đi *khuôn mặt tội nghiệp* đi mà.

- Không

- Mọe đồ ác nhân, bốn cô nương đi bộ cóc thềm. Chó lớp trưởng

- Con gái con lứa hung dữ. Leo lên. Hung dữ vậy sau này ai thềm theo

- Lúc đó sẽ bám lớp trưởng nha

- Mơ tiếp đi ha khi nào về đến nhà tôi sẽ gọi cậu dậy. Sao không đội mũ vào bị cảm tôi không chịu trách nhiệm đâu à

- Bệnh gặp tôi tự khắc bỏ chạy không cần cậu quan tâm đâu nha

- Đội mũ vào

- Không

Kết, phanh ma sát với bánh xe , vận tốc đột ngột ngừng, sinh ra một quán tính khiến người ngồi trên xe ngã về phía trước. Người ngồi đằng trước còn ai nữa, Minh Thái hưởng trọn cái ôm.

- Au, chó lớp trưởng điên hả

Yên lặng

- Eh, ư lợi dụng, lợi dụng.

- Là ai lợi dụng ai, là ai ôm ai, ai là người bị hại

Nhất thời nó bị cứng họng

- Ai là người lái xe, ai là người phanh xe

Nhất thời Minh Thái bị cứng họng

- Đội mũ đi đừng có mà đánh trống lảng.

- Nè là ai đánh trống lảng

- Con nít nói nhiều quá

- Ai nói nhiều hơn

Bỗng xung quanh yên tĩnh lạ thường. Cả hai không ai nói với ai câu gì. Về đến trước cổng, nó như một cái máy cảm ơn, quay lưng, chào bác giúp việc, lên phòng đóng cửa cái rầm, vút cặp lên bàn, nằm cái phịch xuống giường. Bất giác đưa tay lên môi, vẫn còn hơi ẩm

- A, mày điên rồi, điên thật rồi. Sao mày lại để chó lớp trưởng cướp đi nụ hôn đầu vậy. Chó lớp trưởng, TÔI HẬN CẬU. THỪ NÀY NHẤT ĐỊNH PHẢI TRẢ. Nó quyết tâm cao độ, thay đồ nhìn vào gương, cảnh hôn lại xuất hiện.

- Trời ơi là trời, Chúa ơi, Người có nghe con gọi không sao Chúa nữ đẩy hẳn vào cuộc đời con, sao Chúa nữ để hẳn hôn... Eh, chỉ là chạm nhẹ thôi mà, eh không được tính là hôn, eh yeah Chúa ơi con yêu Người. Mình cứ xem như chó dại ngoài đường vô tình môi chạm môi thôi. Haha

Cách đó mấy mét có một người con trai quan sát thấy tất cả

- Vui đến thế sao, chỉ là môi chạm môi thôi mà. Thì ra là thích mình haizz thích sao không nói làm gì phải giấu giấu giếm giếm. Bạn ấy hình như hơi tự tin thái quá rồi.

- Yeah hình như... quả nhiên có người đang theo dõi mình mà

- Chó lớp trưởng nhìn gì. Một tấm bảng giờ ra trước cửa sổ

- Heo mới được hôn xong hạnh phúc vậy đó hả

- Người không thèm chấp chó

- Chó không thèm chấp heo

- Xuýt xuýt ra chỗ khác chơi đi cưng

- Đồng loại cả sao nữ đuổi nhau thế

- Đồng loại cái quần

- Tôi nói cậu hiểu không đồng loại thì là cái gì.

Một giây băng khuâng. Nó mới phát hiện ra mình bị bẫy.

- Chó lớp trưởng

- Heo

- Cóc thèm nói chuyện nữa, chó chó chó

- Chó thì phải sửa chó

- Tôi ghét cậu

Nó cắt tấm bảng. Mọi tưởng chọc được thằng lớp trưởng ai ngờ bị nó chọc lại. Tức điên trào máu mà

8. Chương 7: Hoang Mang

«Hey Elsa. Do you want to build a snowman, come on get out and play»

Tiếng báo thức reo không ngừng. Nó úp mặt cảm ứng xuống giường, trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng. Nhưng 5 phút sau

«Hey Elsa. Do you want to build a snowman, come on get out and play»

Nó tắt nhạc chuông báo thức, không cần nhạc của máy nó sẽ tự hát chào ngày mới

- Mở cửa ra cho nắng sớm vào phòng, nắng cùng em hát và cùng chơi múa vòng, có cô chim khuyên khen là vui quá vui cùng nắng sớm ôi má ai cũng hồng

- Kakaka

Nó lạnh người quay lưng. Minh Thái đang cầm chiếc máy ảnh và đang quay nó. Mặt nó giờ còn đen hơn cả nhọ nồi. Một phút sơ sẩy, nó mở cửa sổ cho nắng sớm ai phòng ai ngờ đầu chó lớp trưởng cũng dậy sớm thế.

- Chó... à Minh Thái đẹp trai cho xoá đi mà.

- Ấy da cái này mà lên confession trường thì 12A1 nổi tiếng rồi lớp trưởng tôi cũng sẽ nổi theo thiệt là một công đôi chuyện

- Chó lớp trưởng, nó chữ nhỏ nhỏ, xoá đi please, Minh Thái pleaseee.

- Tôi có điều kiện

- Điều kiện gì

- Làm osin của tôi một ngày

- What the... photphat

- Không thì thôi, tôi không ép. Tối nay nhớ on face, cậu sẽ nổi tiếng không chỉ trường mình mà mấy trường khác còn biết nữa nha.

- Mọc mới sáng sớm

- Tôi cho cậu 3s suy nghĩ. 1 2 3

- Eh được rồi làm thì làm, xoá trước đi.

- Lát đi học chung với tôi, tôi xoá cho cậu xem luôn

- Được quân tử nhất ngôn.

Nó hẳn học làm vệ sinh cá nhân. Tự nhiên thói quen mở cửa sổ rồi ngêu ngao hát lại khiến nó làm osin không công. Cuộc đời nó thực bế tắc từ khi gặp cái tên Minh Thái đó.

- Nếu pháp luật cho phép tôi sẽ giết cậu đầu tiên đó Minh Thái. Nó nhìn khuôn mặt mình trong gương. Thật khó coi. Bình tĩnh, bình tĩnh không nên vì chó lớp trưởng mà làm mình có nếp nhăn. Cười tươi với bản thân nó xách cặp xuống nhà. Ba mẹ nó đi công tác từ tối qua, nhà chỉ còn có nó và bác Hạnh giúp việc.

- Bác Hạnh ơi, con đi học

Yên tĩnh

- Haizz bác Hạnh đi chợ rồi.

Hiện giờ nó đang đứng trước cổng và bẽ bàng nhận ra rằng nhà này ngoài một chùm chìa khóa do ba mẹ giữ, còn chùm còn lại do bác Hạnh giữ nhưng bác Hạnh đã đi chợ đồng nghĩa với việc nó phải leo cổng để đi học.

- A chó lớp trưởng mới mở mắt ra thấy cậu là tôi thấy số tôi nhọ cả ngày hôm nay rồi. Thiệt đúng là

Vứt cái balo ra ngoài, nó bắt đầu tìm đường trèo ra. Hên là nó mang giày thể thao, xui là nó mặt vấy. Thoáng nhìn đồng hồ 6h00.

- Không sao còn sớm, còn chạy kịp.

Bám lấy thanh sắt, nó sắp trèo ra được rồi. Nếu không nhờ ngày xưa ngày xưa, ngày nó còn trẻ trâu đã có một tuổi thơ dữ dội thường xuyên trèo tường, trốn mẹ ra ngoài chơi với đám con nít trong khu phố thì chắc giờ này nó nghĩ không phép hôm nay với lí do củ chuối không có chìa khóa mở cổng

- Nè heo làm gì đó

- Aaaaaa tạp âm một nam một nữ vang lên

- Au đau quá. Nó rên

- Sao không có bị thương chỗ nào không

Nó lắc đầu

- Cậu có sao không. Nó hỏi ngược lại Thái. Cậu không quan tâm hốt hoảng xem tay nó.
- Tay cậu chảy máu rồi kìa

Nó nhìn lại tay trái, bị xước nguyên một đường dài, máu thấm cả vào tay áo nhưng sao nó không thấy đau. Người đứng trước mặt nó không bị thương nhưng sao cậu có vẻ lo lắng như chính mình bị đau vậy.

Nó nhẹ nhàng đưa tay lên trán Thái

- Mưa nắng thất thường cậu đến kỳ đèn đỏ rồi hả? Mặt nó không thể tỉnh hơn, giọng nói sao thánh thót thể
- Đứng hình mây đen kéo tới, sấm chớp nổ đùng đùng trong đầu người nào đó. Mọi hành động đột ngột dừng lại. Nắng vẫn cứ lung linh, chim vẫn cứ hót vui vẻ trên cây nhưng người này không hề vui chút nào
- Cậu còn nhớ lời hứa của mình không. Lạnh lùng tuyệt đối
- Hứa, tôi có hứa gì hả. Sao không nhớ ta hứa gì nhỉ.
- Đạp xe chở tôi đến trường
- Gì sao bữa nay lại đi xe đạp điện, xe đạp kia đâu rồi
- Không làm sao? video tôi còn chưa xoá
- Nhưng cậu bảo cậu sẽ...
- Sẽ sẽ gì. Sao tôi không nhớ ta. Sẽ gì nhỉ
- Chó lớp trưởng. Leo lên

Thảm cảnh, một cô gái vừa gò lưng đạp chiếc xe đạp điện vừa rửa thẳng ngồi sau.

15 phút sau khi đến trường và cất xe vào nhà xe nó nhận được tin dữ từ Minh Minh. Chó lớp trưởng bắt nó xuống canteen mua coca cola không lạnh

- Mọc mới sáng sớm uống coca cola uống chết luôn đi.
- Bực mình nó vừa đi vừa lắc chai coca khí thế, lắc đến khi nào đã tức mới thôi. Về đến lớp nó đặt chai coca xuống trước mặt Thái cái cạch
- Có đồ điên mới sớm đi uống coca. Nó cầu nhàu
- Uống đi. Thái thản nhiên nói
- Gì. Nó ngạc nhiên
- Cậu đã vất vả rồi. Uống đi
- (Chết hồi nãy mình lắc chai nước hơi lố, lần này chết, chết thật rồi) Minh Thái uống đi không phải cậu đang khát hả
- Hết rồi uống đi
- Được rồi ra ngoài tôi uống
- Đi đâu uống ở đây luôn đi

Nó mở chai nước từ từ

- Sao không mở nhanh lên gần vào học rồi. Hay là cậu lắc chai nhiều quá nếu mở nhanh nước sẽ bắn ra.
- Pằng trúng tim đen
- Làm gì có
- Có thì nhận làm gì mà
- Vậy đó rồi sao. Tôi tức cậu lắm lắm luôn á. Hôm nay có chết nhất định phải trả thù.

Nó mở nắp chai nước với lực rất mạnh. Chai nước bắn ra tung toé, nó chỉ kịp xoay người lại, ướt không đáng kể nhưng Minh Thái thì ướt từ đầu xuống bụng người cậu toàn mùi nước ngọt.

- Cậu nghĩ mình là ai mà dám đàn áp, áp bức bóc lột tôi. Cậu là thực dân, tôi sẽ là Đảng Cộng sản. Tôi sẽ chống lại cậu à xem.

Hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên

- Bis bis

- Bravo

- Tao xúc động quá mày ơi

- Tao không cầm được nước mắt.

Cả lớp hưởng ứng câu nói của nó.

Tất cả đồng thanh

- Đả đảo thực dân, đả đảo thực dân.

Bỗng nhiên tụi nó im bất trước ánh mắt giết người của lớp trưởng

- Tụi mày lau bàn sắp đánh trống rồi. Thục lên tiếng phá tan không khí ngọt ngào.

- Ờ lau bàn ướt đi tụi mày. Khánh hòa theo

- Đi theo tôi. Minh Thái lôi nó đi.

- Đi đâu vậy. Sao không trả lời. Nè. Mọe buông ra coi

Nó dấy tay mình ra

- Diên hử

Thái đẩy nó, ép sát vào tường. Đằng sau là tường, đằng trước là Thái, bên trái, bên phải đều bị tay Thái chặn lại.

- Ừ biến thái quá.

- Cậu muốn tôi làm trò biến thái hơn nữa không. Dám nói tôi là thực dân à, cậu gan nhỉ.

Hơi thở nóng hổi của Thái phả vào tai nó. Nhột nhột làm sao á nhưng mà nó thích. Khỉ thật nó bị quyến rũ rồi.

- A em chào cô hiệu phó.

Thái giật mình quay lại, nó chớp thời cơ chạy vọt đi.

- Cậu được lắm Lê Nguyên Ngọc Thư.

Giờ thể dục thầy kiểm tra nhảy cao

- Lê Nguyên Ngọc Thư

- Dạ

- Nhảy đi

- Sao tìm nó cứ đập thành thịch vậy không biết. Bình tĩnh, bình tĩnh. Nó vào thở ra muốn bẻ phổi để lấy bình tĩnh. Mày làm được

1...2...3

Không nghe tiếng động không rút xà. Kakaka Ngọc Thư nó đã làm được. Thầy hô đến tên người cuối cùng Vy Vy hoàn thành rất tốt.

- Kiểm tra xong. Ai muốn nhảy xà nữa thì nhảy đi nhé. Hết tiết cất vào nhà kho cho thầy.

- Ê heo dám nhảy mức xà cao hơn nữa không. Chó lớp trưởng thách thức
- Ủa sao không hè. Thách thức nhau hả nó sẵn sàng
- Được nâng ước xà lên. Thái ra lệnh
- Được đợi đó

1...2...3

Không nghe thấy tiếng, không rút xà nhưng đau quá

- Hức... hức
- Heo đứng dậy đi nhảy mức cao hơn. Thái vẫn lạnh lùng. Còn ngồi ăn vạ à.
- Hức...hức

Nó hiên ngang đứng dậy mặc cho cổ chân đang sưng tấy lên. Hình như nó nhảy sai chỗ nào đó. Đau quá, nó cũng chẳng muốn ngăn nước mắt cứ mặc nó chảy.

- Nè Ngọc Thư mày sao vậy. Khánh phát hiện ra nó đang đi cà nhấc

Nó lắc đầu cứ mạnh mẽ đi về phía trước

- Sao vậy nội tụi tạo nghe. Thục chạy về phía nó
- Nó vẫn lắc đầu, cấm mặt đi. Tay nó bị giữ lại. Mùi tử đinh hương mơn man cánh mũi.
- Buông... ra. Nó khóc nấc lên. Đồ... đáng...ghét... thả... ra... coi
- Heo sao vậy
- Đau chân cứ sao. Nó hét Thái vội vạch ống quần lên. Vết thương đã sưng đỏ.
- Sao không nói sớm
- Bây giờ cũng đâu phải là trễ hức hức
- Leo lên tôi công. Thái nhẹ nhàng không còn lạnh lùng nữa
- Không cần. Giờ thì đến nó lạnh lùng
- Cậu ngang như cua. Thái bế nó chạy về phòng y tế.
- Thầy bạn ấy bị sao vậy

Lại nữa là nó bị thương chứ có phải Phan Minh Thái cậu ta

- Thầy hồi sáng bạn ấy bị xước ở tay trái nữa đó thầy
- Em là bạn trai của bạn ấy à
- Dạ? Em...em
- Au em đau quá thầy. Nó cố tình la lớn
- Đau ở đâu. Được rồi thầy biết rồi yên tâm sẽ hết đau thôi
- Làm gì ở đây vậy tôi bị thương chứ có phải cậu đâu
- Ôm, ôi mẹ ơi chó lớp trưởng đang ôm nó còn vuốt tóc nữa
- Xin lỗi nhé tại tôi cả

Tự nhiên Thái khiến nó hoang mang. Hồi nãy lạnh lùng như băng ý sao giờ lại ầm ập quan tâm rồi xin lỗi nó nữa. Hoang mang, hoang mang quá.

9. Chương 8: Cái Cảm Giác...

Bị bong gân cũng có cái lợi nó được đám trong lớp hay chính xác hơn là Minh Thái nhiệt tình giúp đỡ. Hôm nó trực nhật đã có Thái làm, Thái đưa đón nó tận tình. Nó được dịp trả thù hết. Làm gì cũng Thái, một tiếng Thái, hai tiếng Thái, cậu bạn ngoan ngoãn làm theo những gì mà nó «mong ước». Ai bảo thách thức nó làm gì để giờ rước cái của nợ ấy vào thân. Hơn nữa ba mẹ nó đi công tác hết trơn, bạn Minh Thái tốt bụng bị mẹ bắt sang nhà chăm sóc bạn Ngọc Thư. Mặc dù chân đã có dấu hiệu lành nhưng nó cứ tỏ vẻ rất đau để được Minh Thái quan tâm. Tự nhiên nó thích thế.

- Tháiiiiiii

- Haizz sao nữa vậy. Thái mệt mỏi, bỏ quyển sách xuống giường nó

- Cậu mệt hử. Giọng nó buồn bã

- À không không. Thái cười

Nó cười

- Lấy quyển sách sinh học hộ Thư đi Thái

- Cách cậu có một xiu à mà tự lấy đi

- Tớ mà lấy tớ phải với mà với tới quyển sách tớ phải chống chân để giữ thăng bằng mà cậu biết đó tớ chống chân thì...

- Được rồi được rồi lấy là được chứ gì. Nghe cậu giải thích chắc đến Tết Côngô luôn á.

- Hì hì. Cảm ơn bạn Thái

- Thiệt là...

- Thiệt là sao. Mặt nó nai hết sức

- A, bỏ ra ai cho cậu béo má tôi. Muốn chết hả

- Chạy nổi không mà đòi ạynh. Thái trêu

- Cậu tôi ghét cậu. Nó hét lên

- Tôi mượn cậu thương tôi à. Hấn tiếp tục trêu người

- Về về mau lên. Nó xua đuổi

- Cậu đuổi tôi lần thứ n rồi mà tôi vẫn đứng đây cậu giải thích làm sao.

- À thì... xem phim với tôi đi.

- Phim gì

- Big hero 6

- Lớn to đầu còn xem phim hoạt hình

- Xì nhà nước đầu cấm

- Ngang như cua

- Suyt nó đưa ngón cái lên chặn môi hấn, không được nói nữa

1 tiếng sau. Baymax chấp nhận hi sinh để Hiro được sống, nó khóc như con nít khiến thằng ngồi bên cạnh ướt hết một bên vai áo.

- Đồ mít ướt. Thái chọc

Nó được nước khóc to hơn nữa

- Xin lỗi mà nín đi. Lát dẫn đi ăn kem. Thái lóng ngóng lau nước mắt, dỗ nó.

- Thật không. Nó nhin cười vì sự nghiệp cao cả ăn kem chùa phải ráng không bật cười
- Thật
- Đi ra
- Hở. Thái ngớ người

- Bộ tính nhìn tui thay đồ luôn hả lớp trưởng
- Nghe đến đồ ăn là vậy đó. Có người phũ phàng nhận ra mình đã bị lừa
- Xì mau đi qua nhà cậu lấy xe đi.

Buổi chiều nắng nhẹ, một bạn nam đi song song một bạn nữ đang ăn kem. Thu hút bao nhiêu ánh mắt trên phố.

- Minh Thái sao dạo này trời ảm thế. Nó bắt giác hỏi
- Lạnh teo... ưm cây teo lá. Ấm nổi gì
- Gì chứ. Nó bật cười
- Cậu không thấy cây bàng không còn lá nào sao.
- Đồ ngốc là do mặt trời đi mất. Cây giấu đi nỗi buồn bằng cách thay lá. Nó giải thích
- Tại sao mặt trời đi mất.
- Có rất nhiều lí do nhưng cây luôn biết rằng mặt trời dù có đi đâu và ở đâu chẳng nữa thì mặt trời luôn yêu cây. Cây cũng yêu mặt trời vì thế nên cây rụng hết lá để chứng tỏ tình yêu của mình.
- Sến súa. Thái phá tan khung cảnh lãng mạn
- Hay vậy mà sến xem ra cậu không thể có người yêu được rồi. Chẹp chẹp tội....
- Anh ơi cho em chụp hình với anh được không ạ. Một bạn gái xinh xinh chui từ đâu ra xin chụp hình với Minh Thái. Ngọc Thư ngồi bên cạnh cực phần uất
- Không thể tin được
- Em cảm ơn ạ. Mà nick facebook của anh là gì. Tối em gửi ảnh qua cho.
- Minhh Tháiii. Thái viết vào tay con bé
- Cảm ơn anh ạ.
- Không có gì.

Có người bị bơ hoàn toàn.

- Nè heo cậu muốn...
- Muốn muốn cái gì. Nó tức giận hét. Mấy người đang chụp hình đẹp lắm mà quan tâm tới tui chi. Đi chụp hình tiếp đi. Nó dùng dùng bỏ đi.

Minh Thái mỉm cười, có người đang ghen. Cậu chạy theo giựt tay nó lại. Mất đà Ngọc Thư ngã vào lòng Thái. Thái nhanh chóng ôm con bé.

- Đang làm trò biến thái gì đó bỏ ra coi. Nó hét nhưng không hề tức giận tẹo nào.
- Đứng im coi. Tôi đang muốn sưởi ấm cậu mà.
- Tự nhiên thấy lòng mình ấm áp lạ thường nhưng mà đúng là rất ấm khi được Minh Thái ôm. A không được mình đang giận, hấn ta làm trò này để quyến rũ mình. A không được không được xem nữa bị mắc bẫy. Hên mà Ngọc Thư này thông minh.
- Cậu đang ghen với con bé ấy à.

- Nghĩ sao vậy ai thèm ghen. Buông ra coi lợi dụng ôm quài. Đi ăn tiếp
- Hả hồi nãy ăn kem chưa đủ sao
- Chưa đủ. Nó cười
- Haizz tôi phá sản vì cậu mất.

Tại một quán ăn vặt nổi tiếng

- Anh chị muốn ăn gì ạ. Nhân viên lịch sự hỏi
- Cho em món này, món này, món này, cả món này nữa, món kia nữa à thêm món này nữa cuối cùng cho em một à không hai ly trà chanh.
- Còn anh thì sao ạ
- Tôi không ăn
- À vâng chúng tôi sẽ mang ra ngay ạ
- Ngọc Thư. Thái gọi cực ngọt
- Gì.
- Qua đây
- Làm trò gì bên đó
- Thì cứ qua đi
- Rồi làm gì nữa. Nó yên vị bên cạnh Thái
- Cười coi

Nó nhe răng

- Nhìn cậu như phù thủy chuẩn bị ăn tươi nuốt sống tôi ấy.
- Tôi muốn lắm nhưng không thể
- Haizz được rồi ngồi sát vào khi nào tôi nói thì cười nhá. Cười

Tách tách tách

- Gì dạ chưa kịp chuẩn bị gì hết. Lại đi
- Ok lại

Tách tách tách

- Được rồi hết giận chưa. Tôi chụp với con bé kia có ba tấm với cậu hơn chục tấm là ít.
- A đồ ăn ra. Hà ngon gồm, ăn nào. Nó bắt chước câu nói của ông Hai trong truyện ngắn Làng của nhà văn Kim Lân.

PPíp ppíp

- Thông báo từ facebook. Minhh Tháiii đăng status cảm thấy kiệt sản. Dưới đây là hình một bạn heo ăn rất dữ đề nghị mọi người tránh xa. Tôi đã kiệt sản vì bạn heo ấy.

Và ở dưới là hình nó cười thật tươi ngồi bên cạnh Minh Thái.

- Phan Minh Thái

Nó đặt điện thoại xuống, chống tay lên bàn rướn người về phía đối diện. Tình hình hiện tại là mặt đối mặt

- Cậu muốn chết hả. Dám up status như vậy là thấy level chán sống cao thế nào rồi đấy

Tách. Tiếng máy ảnh vang lên. Nó ngậy người

- Cửa hàng chúng tôi hay chụp hình các cặp đôi đang yêu nhau. Hai người rất đẹp đôi đấy

- A cảm ơn ạ. Nó nhận lấy tấm ảnh

Trong hình cả nó và Thái đều mỉm cười nhìn nhau cực tình cảm. Ảnh sáng được canh chụp lại vừa vặn làm lãng mạn thêm khung hình.

- Đưa đây cậu sẽ xé nó mất. Thái giật lấy tấm ảnh

- Làm gì ghê vậy. À chúng ta chưa xong đâu đợi đó tôi sẽ trả thù

Ppíp ppíp lại thông báo vẫn là trạng thái của Minh Thái 250 lượt like, 30 comments

- What the... Còn có cả bình luận của cô chủ nhiệm nữa «Ai da thực không ngờ Ngọc Thư mảnh khảnh vậy mà..»

Bình luận của thằng Minh Minh « ta biết Ngọc Thư nhỏ mà có võ thiệt sau này ta sẽ hạn chế nhắc đến chuyện ăn uống trước mặt heo tiến hoá ấy». Bình luận của Hiền Thực «Cảm ơn mày chưa bảo tao bao mày món gì»

Bình luận của thầy Dương dạy Toán «hai đứa lén lút đi ăn mai chuẩn bị tinh thần dò bài nhé =)))»

Bình luận của thằng chủ mưu « mọi người nhớ đừng bao giờ đưa đồ ăn ra trước mặt Thư heo cậu ấy sẽ lập tức biến thành một con người khác ăn đến khi nào kiệt sức thì thôi. Lớp trưởng hi sinh oanh liệt để bảo vệ ọi người rồi đấy. :))))»

Bình luận của người bị hại « ta cần thanh minh mà :’((((((»

Bình luận của thằng chủ mưu« mọi lời nói bây giờ sẽ là bằng chứng chống lại cậu trước tòa, cậu có quyền giữ im lặng»

Bình luận của người bị hại« dạt ra chỗ khác đi ch* lớp trưởng ta đang thanh minh»

Bình luận của thằng chủ mưu«stt này là của Minhh Tháiii sao lại bảo dạt ra»

Bực mình nó off face cắt điện thoại vào túi nó quay sang bóp cổ Minh Thái

- Cậu đi chết đi. Ya dám phao tin bậy bạ. Nó chống lên mũi chân để bóp cổ Thái. Cậu thấp xuống cho tôi, chống chưa được 5s nó nhanh chóng chuyển sang kế hoạch B

- Tôi cúi xuống cho cậu giết tôi à.

- A đau chân quá. Làm sao đây. A chắc hồi nãy tôi chống chân nên nó đau trở lại rồi. Nó khóc

- Nín đi để tôi công đường về nhà cũng không còn xa nữa. Cố chịu đau tí đi. Leo lên

Nó leo lên nhưng đầu dễ dàng như vậy.

- Tôi thù dai lắm đó biết không

- A. Có người đau khổ nhận lấy hậu quả.

Ngọc Thư cũng rất hiền lành chỉ là giật tóc, làm đủ trò trên lưng Thái. Minh Thái mặc kệ làm đủ trò mèo rồi cũng mệt thôi. Quả nhiên không còn nghĩ ra trò gì nữa liền gục trên lưng.

- Sao bữa nay nhà xa quá vậy. Đi này giờ chưa tới. Thư phụng phịu

Có người âm mưu đi lòng vòng để khỏi về nhà sớm.

- Minh Thái cậu là trai tân hả ? Bất giác Ngọc Thư hỏi một câu không liên quan.

- Sao muốn gì. Thái thản nhiên

- Nghe tin via hè cậu có bạn gái rồi.

Cô ấy đâu. Được nước nó tiến tới.

- Liên quan gì tới cậu

- Cũng chỉ là tò mò thoy
 - Quá khứ là quá khứ nhắc lại làm gì.
 - Cậu còn yêu cô ấy không. Bất giác có gì đó hơi khó chịu trong lòng Ngọc Thư
- Im lặng
- Tôi thích người khác rồi. Có con nhỏ đó vui lắm.
- Thực sự là vô cùng khó chịu nó không muốn hỏi nữa.
- Cậu không muốn hỏi cô ấy là ai sao?
 - Chuyện của cậu mặc xác cậu tôi không quan tâm.
 - Cô ấy cũng sống gần đây nè cực thích mang giày thể thao luôn.
 - Im lặng đi nói nhiều quá. Hình như là nó đang ghen tị với người đó thật. A cái cảm giác sao mà đáng ghét thế không biết. Khó chịu thật.
 - Sao dạo này trời lạnh thế.
- ,
- Không phải hỏi này cậu bảo ầm sao
 - Lạnh ngắt ầm nổi gì. Trời ơi là trời ầm lên không nổi hử sao lạnh mãi vậy. Nó lên lau nước mắt về nhà phải khóc cho đã mới được. Thả tôi xuống đi tôi tự đi bộ về.
- Nó đi trước, Thái đi sau. Không gian trở nên hết sức tĩnh lặng. Nó lẳng lặng khóc cho đến khi về nhà. Nó đóng cổng chạy thẳng lên phòng úp mặt xuống gối khóc nức nở. Trong khi đó Minh Thái ngây ngô chả hiểu gì cả. Gợi ý đến vậy còn không biết là ai sao.

10. Chương 9: Không Sao!!! Giận Hờn Là Gia Vị Của Một Tình Yêu Đẹp

Sáng hôm sau, mắt nó sưng húp trông phát khiếp. Đóng cổng trong tức giận. Mới sáng sớm thấy cái gì cũng hết sức bực mình.

- Im lặng đi chim mày hót hoài vậy. Bực bội chết đi được.

Sau đây là đoạn đối thoại của hai chú chim vô tội bị mắng oan

Chim 1: chim nó chửi mày kìa

Chim 2: con chim nó chửi mày đó mới sáng sớm ồn ào quá có cho ai ngủ nữa không thế

Chim 1: Sao mày lại đổ tội cho tao. Nó chửi mày mà

Chim 2: chim ngu rõ ràng là nó đang chửi mày

Chim 1: con chim tao đang nói tiếng chim mày không hiểu hử. Mày là con chim hay con thú

Chim 2: nghe mày nói là tao biết mày là chim ngu ngoài con chim ra còn có con súc vật

Chim 1: Con chim, con đứng dưới kia chửi mày nữa kìa

Chim 2: Đi, con đó giận cá chém chim.

Chim 1 :chim mày thông minh. Lần sau không hót cho nó nghe nữa.

Chim 1: Chim mày giỏi rất thông minh. Chúng ta đi.

The end

Trên con đường đến trường không biết bao nhiêu cục đá đáng thương chia ly người thân lẫn về nơi chốn khác.

- A bực mình quá đi. Nó hét lần thứ n

Đến trường

- Ngọc Thư sao mặt mày hầm hầm gớm vậy. Khánh lớp phó học tập quan tâm

- Xin cô Huyền cho tao nghỉ hai tiết đầu. Cứ nói cô tao bị bệnh, sau tiết hai sẽ về lớp. Yên tâm không cần đi tìm tao. Cảm ơn. Nói xong nó bỏ đi một mạch. Khánh ngây như phỗng nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu. Tất nhiên xóm nhà lá gồm: Hiền Thực bí thư, Kim Khánh lớp phó học tập, Minh Minh BFF (Đừng có nghĩ lung tung nhé một scandal tình ái về hotboy Minh Thái với anh chàng bạn thân thực khóc không ra nước mắt đâu =)), Hoàng Huy bạn trai của Hiền Thực và toàn là những tên tuổi có máu mặt. Bọn họ đã đánh hơi thấy mùi kỳ lạ chỉ chờ nam chính đến lập tức xông vào bức cung.

- Nói mau cậu đã làm gì Ngọc Thư. Khánh nói với giọng nguy hiểm

- Tao làm gì được nhỏ heo đó. Thái ngây thơ

- Nội nộ không muộn chệt. Thực rần đe

- Tao thực không làm gì cả. Thái hơi bực mình. Mới đến lớp chưa hiểu chuyện gì tụi mày hỏi vậy là sao.

- Ngọc Thư sáng nay lạ lắm. Hoàng Huy từ tốn trả lời.

- Dám cúp tiết của cô chủ nhiệm, mắt còn sưng húp lên nữa. Mày giải thích thế nào đây. Minh Minh thêm vào.

Không nói không rằng Thái chạy vội ra khỏi lớp. Chính mình cũng không biết đã chạy nhiều đến mức mồ hôi ướt đầm lưng áo.

- Nhỏ này chạy đi đâu rồi không biết. Có người lo lắng gần chết. Trong khi đó có người lơ đãng bạn thân chỉ cốt treo lên cây ngồi tâm sự. Sau khi được nghe kể rõ sự tình bạn thân Thiên Duy phán ột câu

- Thăng Thái gợi ý thế mà không nghĩ ra. IQ mày thuộc loại thiếu năng hả. Không hiểu sao tao lại có con bạn ngu như mày. Ngồi đó tự động não suy nghĩ đi coi đứa nào hay bám thăng Thái mà lại cực thích mang giày thể thao. Tao về lớp với Minh Tuyết. Lôi ra toàn nói chuyện tào lao về với Tuyết vui hơn.

- Mọc có bồ bán bạn. Nó bực dọc nói to. Minh Thái đang tìm gần đó nghe thấy giọng quen quen liền chạy ra chỗ cây anh đào. Từ lúc nào cậu đã quên mất cây anh đào này đã từng quan trọng với cậu như thế nào Ngọc Thư thực sự làm xáo trộn cuộc sống của cậu ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Bất giác mỉm cười quá khứ đã qua rồi không nên nhắc lại nữa.

- Thư heo cúp tiết sướng chưa?

- A. Nó giật mình, mắt thẳng bằng ngả xuống cứ tưởng đất mẹ vĩ đại đón lấy nó nhưng không phải đất mẹ không mềm thế này

- A cậu sao nặng thế hả. Minh Thái trách móc vô tình chạm vào điều cấm kỵ tuyệt đối không được chê con gái nặng ký do chính Ngọc Thư soạn thảo.

- Được tôi cho cậu xem nặng là nhưng thế nào. Nó giữ nguyên tư thế không thêm đứng dậy

- Là tôi cứu cậu, cậu nỡ đối xử với ân nhân như thế ư

Ngọc Thư ngồi dậy, bỏ đi, người nó không muốn gặp bây giờ nhất chính là Minh Thái. Chạm mặt nhau là chửi như chó với mèo.

- Ai mượn cậu đỡ tôi.

- Có ai muốn thấy người mình thích bị thương không. Thái hét đủ cho nó nghe.

Công viên thu nhỏ tĩnh lặng hơn bao giờ hết từng chữ vừa rồi lọt vào tai Ngọc Thư sao ngọt ngào thế. Một giây nó đứng lại, một tia sáng xoẹt lên trong đầu chẳng phải nó là người nói cho Minh Thái rằng nó cực

thích mang giày thể thao sao. Trong những cô gái xung quanh Thái, chỉ có nó là nhà gần nhất hay sao. Nó không biết phải xoay sở làm sao, cứ đứng yên như một bức tượng

- Không sao!!! Giận hờn là gia vị của một tình yêu đẹp. Thái nhẹ ôm nó từ phía sau

-

- Cậu là trường hợp đầu tiên tôi thấy tự ghen với chính mình.

- Mọc làm tổn cả chục lít nước mắt, cả chấn, cả gối ướt nhẹp nước mắt giờ nói vậy là xong chuyện hả. Nó bất ngờ lên tiếng

- Thế bây giờ cậu muốn sao. Thái nói với giọng mờ ám

- Sao trăng gì giờ này mấy giờ rồi.

- 7h30

- Chó lớp trưởng hình như cậu cúp tiết cô chủ nhiệm 30 phút rồi đấy. Giọng nói nó vui vẻ trở lại. Tình cảm học trò vô tư, trong sáng nó thích thế

- Vậy chúng ta sẽ xưng anh em nhé. Có người mưu đồ đen tối

- Tổ tình khi nào. Nó lật lọng, khung cảnh không lãng mạn, không có hoa, không chấp nhận

- Được tôi sẽ khiến cậu tự đổ cho xem

- Lớp trưởng, tôi rất muốn xem cậu làm được trò gì. Mặt lạnh lùng vậy thôi chứ trong lòng ngập tràn hạnh phúc, kaka con bé được hotboy tổ tình. Hạnh phúc, hạnh phúc quá phải tự thưởng mình mới được.

Năm phút chuyển tiết, tập đoàn 12A1 như ong vỡ tổ với tiêu chí mỗi thành viên là một cái loa, 41 cái loa hoạt động hết công suất đang ngon tron bỗng nhiên bốn bề tĩnh lặng lạ thường, những cư dân đi lạc khỏi địa phận lập tức quay về chỗ ngồi. Minh Thái lạnh lùng, quét mắt khắp cả lớp.

- Tính phản à. Giọng nói trầm ấm nhưng uy nghi của bậc đế vương. 12A1 trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ duy nhất thằng lớp trưởng đang khoanh tay đứng trước cửa lớp. Có rất nhiều người nuốt nước miếng cái ực.

- Nói nữa đi

Có rất nhiều người giả vờ đọc sách, cứ nghĩ mình hoàn toàn vô tội nhìn quanh lớp với ánh mắt ai cứ nhiên dám ồn ào làm lớp trưởng đại nhân mặt mày hình sự thế kia.

- Hề lu các tình yêu Ngọc Thư xinh đẹp đã....

- E hèm

Nhận thấy không khí không ổn, Ngọc Thư không dại gì chọc vào ổ kiến lửa làm động tác kéo khoá miệng thể hiện sự im lặng.

- Ay da không sao Minh Thái!!! Giận hờn là gia vị của một tình yêu đẹp. Tình yêu của cậu dành cho cả lớp dù có chết cũng không dám quên đâu.

Lập tức cả lớp đồng lòng gật đầu lia lịa nhìn lớp trưởng đại nhân bằng đôi mắt hối lỗi.

- Kim Khánh. Thái nhẹ nhàng gọi

- Yes Madam à yes sir

Thái hơi cau mày : Tiết một trống sao, cô Huyền đâu

- Tao không biết. Khánh hơi run trả lời

- Cảm ơn đã giữ lớp hộ tao.

Lát sau, thầy Dương dạy toán vào lớp

- Thừa thầy đây là tiết của cô Huyền. Thái nói

- Cô Huyền bị tai nạn đang nằm trong bệnh viện. Thầy Dương nói giọng hơi buồn
 - Gì. Sao vậy thầy. Cả lớp đồng thanh
 - Cô hiện đang nằm ở bệnh viện nào vậy ạ. Ngọc Thư bình tĩnh hỏi
 - Bệnh viện S. Cô...
 - Mọi người trật tự đi. Cô sao rồi thầy. Thái hơi nóng
 - hiện đang cấp cứu. Thầy Dương nói tiếp. Hai tiết sau của thầy mấy đứa lấy sách bài tập ra làm đi. Minh Thái giữ lớp không được ồn ào. Thầy quay lại bệnh viện đây. Nói rồi thầy học tốc chạy ra chỗ nhà xe giáo viên.
 - Thái!!! cả lớp đồng thanh
 - Được rồi chúng ta sẽ bí mật đào tẩu ra khỏi trường đến bệnh viện. Việc này chỉ xảy ra trong vòng một tiếng rưỡi đến tiết cuối phải qua lại trường. Thái đề ra kế hoạch
 - Chúng ta sẽ trèo tường thông qua cây anh đào trong góc công viên nhỏ. Nó đề nghị
 - Chỗ đó an toàn chứ. Mai Ly, thành viên nữ yếu đuối nhất của lớp
 - An toàn. Nó bình tĩnh trả lời. Để đến được đó chúng ta phải đi qua khu thay đồ nam
 - Hả. Đám con gái hét, không được đâu
 - Tụi mày bình tĩnh nghe tao nói, nó tiếp, đằng sau phòng thay đồ có một con đường nhỏ thông đến tận chỗ cây anh đào. Hơn nữa lớp chúng ta lại ở phòng cuối cùng trên lầu sẽ có cầu thang để trèo xuống, men theo bờ tường chỗ trồng giàn mướp, giàn mướp sẽ che cho tụi mình không bị phát hiện. Cứ thế chúng ta sẽ ra được bên ngoài an toàn. Theo đường NT chúng ta sẽ đến bệnh viện S nhanh nhất có thể. Nó kết thúc
- Cả đám nhìn nó bằng một ánh mắt thán phục
- Đừng nhìn tao như vậy do hồi nãy cúp tiết tao đi lòng vòng ai nhờ đâu phát hiện ra thoy.
 - Chúng ta phải cảm ơn lớp trưởng đại nhân rồi. Nhi tổ trưởng tổ một cảm kích
 - Chuyện đó để sau giờ thực hiện kế hoạch thôi. Minh Thái ra lệnh. Tao với Thư heo sẽ đi trước, con gái đi giữa, con trai đi cuối để bảo vệ được chứ.
 - Ok. Cả đám đồng lòng hô to
 - Suyt đây là chuyện cơ mật của lớp mình đừng làm ồn. Kim Khánh nhắc nhở.
- Ngọc Thư lần mò trong phòng kho tìm được một cái thang khá cao đủ để leo từ tầng hai xuống. Nó chạy xuống lầu giữ cầu thang cho chắc chắn. Minh Thái xuống đầu tiên. Tự nhiên tim nó đập thình thịch lỗ đâu nó giữ không chắc thì...Vội lắc đầu nắm chặt lấy cầu thang, Minh Thái xuống xong tiếp theo là hai mươi đứa con gái của lớp trèo xuống, cuối cùng là hai mươi một thằng con trai trèo xuống ăn toàn.
- Nãy giờ hết bao nhiêu phút rồi. Thái vừa chạy vừa hỏi nó
 - 20 phút, mặt nó nóng ran, mồ hôi đầm đìa. Hôm nay trời nắng gắt hơn mọi khi
 - Sắp đến chưa. Thục hỏi, cô nàng cũng mệt không kém
 - Đến rồi. Nó dừng chân, cây anh đào đã ngay trước mắt.
 - Được rồi tao trèo ra trước, tụi mày đi sau nghe rõ chưa. Thái trèo lên cây. Đặt chân an toàn, nhảy xuống dưới. Lần lượt đám con gái nhảy xuống rồi đến đám con trai. Ngọc Thư là người cuối cùng, ba cái chuyện trèo tường với nó dễ như ăn cháo. Thoát cái 43 cư dân 12A1 đã có mặt trước cổng bệnh viện S.
 - Làm sao tụi mình biết được phòng cô ở đâu. Khánh hỏi
 - Tụi mình chia nhau ra tìm. Thục đề nghị.

- Được rồi tụi mình chia ra làm bốn tổ. Tổ nào tìm ra được alo cho những tổ còn lại. Lớp trưởng đại nhân thông báo ọi người

- Nhưng mà tổ một không ai mang điện thoại hết. Nhi tổ trưởng tổ một bất ngờ lên tiếng.

-Được rồi, tao sẽ qua tổ một. Giờ chia nhau ra đi. Nó nhanh chóng giải quyết vấn đề.

15 phút sau

«You are all my life babe, you're my sunshine»

MSS is calling

- Alo, Thái bắt máy sao tìm được rồi hả. Tầng mấy, phòng nhiều. Ok cảm ơn.Thái tắt máy quay sang thông báo. Tổ hai chú ý tổ một đã tìm ra phòng cô nằm, tầng năm, phòng 201

- Ê phòng đó là phòng vip lặn á. Mai Trang một thành viên của tổ lên tiếng.

- Nhiều chuyện đi thôi. Cả tổ mỗi người một cái cốc đầu lên Mai Trang.

Hiện tại cả lớp đã tập trung trước cửa phòng 201, cả dãy hành lang chỉ có lác đác vài người đi qua. Bác sĩ đi ra, giật mình trước lượng người đứng trước mặt mình.

- Máy đưa là học trò của bệnh nhân Lã Ngọc Thanh Huyền.

- Mọi người đây là bệnh viện trật tự đi. Dạ đúng thưa bác sĩ. Minh Thái từ tốn trả lời nhưng trong lòng tim đập như đánh trống giục giã.

-Cô ấy không sao rồi. Máy đưa vào thăm đi nhưng phải về sớm để còn đi học nữa đấy.

- Dạ tụi con biết rồi. Cảm ơn bác sĩ.

Không ai bảo ai, 12A1 nhẹ nhàng đi vào phòng, cô Huyền đang ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Cô, cả đám hét lên chạy lại bu quanh cô

- Máy đưa này dám trốn học. Về trường mau. Cô đuổi

- Tụi em nhớ cô. Đứa thứ nhất

- Tụi em yêu cô. Đứa thứ hai

- Tụi em yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên. Đứa thứ ba.

- Tụi em bên cô trọn đời. Đứa thứ tư.

- Còn Sam Sam đến đây ăn nè mấy đứa nói luôn đi. Cô Huyền bất ngờ lên tiếng.

Mọi người cùng cười thật tươi.

- Cô ổn rồi, chỉ là chân trái phải bó bột thôi không sao đâu. Mấy đứa mau về đi. Không cô giận bây giờ.

- Không sao!! Giận hờn là gia vị của một tình yêu đẹp. Cả đám đồng thanh.

Có người đau đón vắt óc cả đêm để làm lành với một người thế mà bây giờ toàn dân ai ai cũng biết câu đó. Khóc không ra nước mắt mà.

- Mấy đứa... Thầy Dương đứng hình, các anh chị đang làm trò gì vậy. Dám ngang nhiên cúp tiết đến đây sao.

Cả đám núp sau cô. Thấy vậy thầy Dương nói tiếp: có một mỹ nhân chống lưng rồi không còn xem tôi ra gì nữa.

Cả đám nhìn thầy bằng ánh mắt ngây thơ nhẹ nhàng lắc đầu

- Được rồi thầy nể cô Huyền tha ấy đứa sau đó về trường học tiết cuối biết chưa.

- Dạ biết. Cả đám cùng cười. Mọi người cùng nhau trò chuyện, cười đùa, chụp ảnh cực nhắng nhít. Thầy cô, học trò như hòa làm một. Khung cảnh tuyệt đẹp như vậy khiến 12A1 dù cho lớn lên đi đâu chẳng nữa

mãi mãi không bao giờ quên. Còn đối với những người lái đò như cô Huyền cơn đau dường như chưa bao giờ có.

11. Chương 10 : Sư Huynh, Huynh Hai Muội Rồi

Tại sân bay, một nam thanh niên vóc người cao ráo đang sải bước trên hành lang. Ba năm quay về quê nhà, cảm giác hồi hộp xen lẫn thích thú. Anh hít một hơi, không khí cận nhiệt đới thực sự thoải mái hơn nhiều so với cái lạnh ở Anh quốc.

- 7h30 muội muội đi học rồi. Sẽ buồn lắm cho xem.

Vẫy một chiếc taxi, anh nhanh chóng hòa mình vào không khí của thành phố.

Trong khi đó, 12A1 đang trải qua thời kỳ địa ngục nhất trường Diamond được một thím dạy Anh văn. Người đó chính là cô Phạm Khánh Lâm. Nghe tên thôi đã biết thím ấy men thế nào rồi vì sao Diamond lại gọi cô là thím ư vì 41 tuổi rồi vẫn chưa có chồng biểu sao. Giờ anh văn của thím ấy chỉ có thể cuộc sống bế tắc. Chưa bao giờ 12A1 lại thấy ghét thời gian như vậy. Kim phút chậm chạp nhấc từng bước.

- Anh chị có nghe tôi nói không vậy. Học với chả hành 12 rồi có phải nhỏ nhút gì nữa đâu mà động từ bắt quy tắc còn không thuộc. Giờ anh chị muốn tôi sống sao. Thím đập bàn cái rầm.

- Tội nghiệp cái bàn chắc nó đau lắm. Minh Minh biểu cảm đau khổ quay xuống nói thì thầm với Minh Thái và Ngọc Thư.

- Em. Thím chỉ tay vào Ngọc Thư, lên bảng chuyển đổi các câu sau cho tôi.

Nó nuốt nước miếng đã cố gắng im lặng chỉ gật đầu thôi mà vẫn bị gọi lên bảng. Cái số đen hơn con cầu.

- Xoa đi viết lại trình bày rõ ràng ra cho tôi. Thím Lâm mắng lên mắng xuống.

Mồ hôi nó chảy dài trên má, mặt nóng bừng. 15 phút rồi chứ ý gì, chân mỏi nhừ nhưng không dám kêu một tiếng

- Được rồi, làm tiếp câu thứ hai đi. Bây giờ 15 phút một câu, chị có xứng học 12 không vậy. Chị vào đây bằng tiền à.

Nó im lặng, không quan tâm những gì thím Lâm nói, 12 năm ngồi mòn mông trên ghế nhà trường nó chưa bao giờ gặp ai như vậy. Không hổ danh đại ác ma của Diamond. Bắt ép học sinh toàn mặt.

Tùng tùng tùng

- Yes, phải vậy chứ. Nó đứng trên bục giảng cười tươi roi rói. Lớp nó ngồi dưới mừng kém gì, tụi nó suýt nữa tổ chức một buổi party mừng tiết anh của thím Lâm kết thúc.

- Tụi mày giữ trật tự hôm nay tiết Toán ngồi giữ trật tự thầy Dương không đến được. Kêu tụi mình xem bài mới Minh Thái vừa thông báo xong lập tức 42 cái loa hét lên vui sướng.

- Còn gì đẹp hơn thế, khi đi học lại được nghỉ một tiết. Khắc Huy, thánh văn của lớp nổi hứng làm một bài thơ con cóc.

Xóm nhà lá lại tụ hội cùng nhau chém gió.

- Xóm nhà lá mình đều có đôi có cặp hết rồi. Hoàng Huy lên tiếng

Nó đang làm toán đột nhiên dừng bút nhướn mày hỏi

- Ai cơ

- Tao với Thục nè, Minh Minh với Kim Khánh

- Thật á. Nó reo lên, có mà giấu thực không tốt chút nào. Sao bạn Khánh muốn thế nào nà

- Mày đang thăm tra ai đấy. Minh đe dọa, mày với thằng Thái thì sao
- Sao là sao. Chuyện gia đình người ta đừng có xen vào heo ha. Thái đùa ai nhè bị nó nhéo vào eo đau điếng.
- Ấy da có người thực sự chán oxygen zời. Nó nói nhéo mạnh hơn
- Được rồi tôi thua cậu rồi. Thái thực khóc không ra nước mắt nhưng trong lòng nở hoa.

Giờ ra chơi Thiên Duy nắm tay Minh Tuyết chạy qua phòng 12A1. Dãy hành lang đông đúc hơn thường chuyện hot nhất ngày hotboy Thiên Duy nắm tay Minh Tuyết hotgirl làm bao nhiêu trái tim nhỏ bé của nam sinh và nữ sinh tan nát. Diamond khối 12 nếu Phan Minh Thái, lớp trưởng 12A1 là hotboy phía đông thì Trần Nguyễn Thiên Duy 12B1 là hotboy phía tây. Nay một người đã có người yêu xinh đẹp hơn hoa còn Minh Thái thì lạnh lùng quá không thể chạm vào được ôi thôi bọn con gái đành ôm trái tim tan vỡ tìm người khác vậy.

- Cho tao gặp Ngọc Thư đi Thái. Duy thở
- Gặp thì gặp đi xin tao làm gì. Thái nói
- Gặp vợ phải hỏi chồng đã chứ. Duy đùa
- Duy Duy em còn đứng đây đó nha. Tuyết không nhéo nãy giờ cô nàng như người vô hình
- Thiên thần đứng đây sao anh quên được. Duy nói rồi nhéo yêu má Tuyết.
- Tỏm. Ngọc Thư đi ra, cô nàng vẫn còn ghét Tuyết nhiều nhiều.
- Tóc cậu tết chưa xong nè để tớ tết giúp cho. Tuyết lên tiếng

Nó cũng im lặng để yên, công nhận Tuyết tết tóc rất nhanh, vừa không rối vừa đẹp nữa. Nó phục sát đất, lấy tay rờ rờ lên tóc

- Wa cậu hay vậy Tuyết.
- Thích chứ. Tuyết hỏi

Nó gật đầu lia lịa

- Khi nào qua nhà Tuyết, Tuyết bày Xuxu thất
 - Xuxu. Nó liếc Duy, biệt danh nó thích nhất chỉ mình Duy và sư huynh biết. Ok Tuyết. Mọi chuyện trước đây xí xoá hết nha.
- Cung sư tử nhưng nó ghét bản thân một điều nó không giận ai lâu được. Bức tường ghen ghét chưa bao giờ nó xây cao lên được. Toàn bị đổ xuống sau mấy ngày bởi sau mấy ngày là nó hết giận à.

- Đồng ý. Hai đứa đứng cười
- Xuxu nghe như tên gọi chó ấy. Nụ cười trên môi nó tắt ngấm. Mắt hừng dể sợ
- Chó lớp trưởng im ngay cho tôi.
- Chó lớp trưởng, chó xuxu rất xứng đôi. Thái đùa
- Cậu, nó giờ tay chuẩn bị ụynh....
- Sư huynh về rồi. Thiên Duy sau một hồi đùa giỡn mới sức nhớ ra chuyện quan trọng

Bàn tay Ngọc Thư đứng hình, dừng lại tức khắc. Lập tức quay sang hỏi Thiên Duy.

- Thật hử. Huynh ấy về khi nào. Sao mày biết. Đừng đùa tao nha. Mặt Thư lúc này rất nhiều cảm xúc nhưng chiếm lĩnh trên đó là chữ vui to khủng bố. Người bên cạnh tím mặt
- Có cần phải vui đến thế không. Thái giận dỗi bỏ vào lớp. Nhưng có người vui quá quên mất mục đích bạo lực của mình.
- Huynh ấy nhắn tin cho tao bảo trưa nay qua nhà ăn cơm luôn.

Nó nuốt nước miếng thảng ngày tự do của nó coi như kết thúc

- Sư huynh, huynh về rồi sao.

Tan học, Ngọc Thư xếp sách vở chậm nhất có thể, từng quyển sách đến từng quyển vở, từng cây bút xếp gọn gàng vào hộp bút. Tâm hồn Ngọc Thư giờ đang treo ngược cành cây. Minh Thái bực hết hết đám bút còn lại trên bàn cho vội vào cặp con người đang trên mây đứng cạnh mình. Hai người đã im lặng suốt ba tiết cho đến giờ ra về. Người thì uất ức nói không nên lời, người thì cứ mơ mơ màng màng.

- Sư huynh gì gì đấy là ai vậy. Thái hỏi

- Huynh tôi. Nó trả lời không đầu không đuôi

- Nhưng là ai mới được chứ. Người đó quan trọng với cậu lắm sao. Mặt Thái hơi buồn

- Cực kỳ quan trọng. Nó thản nhiên trả lời không ngờ vô tình làm thằng đập xe buồn hơn con chuồn chuồn.

Thái không hỏi nữa im lặng chậm chậm đập xe.

- Chân cậu đỡ rồi ngày mai tự đi học đi. Tôi không rảnh để chở cậu hoài như vậy đâu. Thái lạnh lùng nói

- Ồ. Nó như tỉnh mộng, Minh Thái dừng mà, pleaseee lớp trưởng đẹp trai đừng bỏ Thư mà

Cậu lạnh lùng quay đi. Đã vậy quyết ghen đến cùng xem Ngọc Thư sẽ phản ứng như thế nào.

Ngọc Thư mặt buồn hiu đi vào nhà. Đạo này đang có osin đưa đón vậy mà tự nhiên đình công không làm nữa. Chán quá chán.

- Muội muội về rồi đấy à. Một giọng nói trầm ấm vang lên, giọng nói mà Ngọc Thư không bao giờ quên được. Ba năm trước dám bỏ nó đi du học một mình, vì vụ khắp Anh quốc còn nó dúi mài kính sử để được học bổng vào Diamond. Ôi, cái cuộc đời...

- Giọng ai vậy, sao nghe tiếng mà không thấy người nhỉ. Nó đột nhiên muốn quậy phá một chút.

- Sư muội, có người hơi gần giọng

- Sư muội, xin hỏi quý danh của người đang gọi tôi đi ạ. À mà trước tiên các hạ đang ở đâu vậy. Ta tìm không thấy.

Vũ Khang đứng trước mặt con bé

- Muội còn non lắm. Đoạn anh xông vào, chọc lét con bé. Cô em gái bé nhỏ, có biết anh nhớ cô lắm không hả.

- Hihi...ha..ha...ha....ha huynhđừng... mà.... A nhột đừng mà. Muội thua rồi.

Trên đời này chỉ có ông anh trai Lê Nguyên Vũ Khang mới dám chơi trò đó với nó.

- Quà của muội. Nó giơ tay ra trước mặt Vũ Khang

- Quà? Chết huynh để quên trong taxi rồi. Vũ Khang đột ngột bật dậy

- Huynh đáng ghét. Muội không chơi với huynh nữa. Nó ngoảnh mặt đi

- Món quà đó là huynh nè. Ngạc nhiên chưa

Nó chống tay xuống bàn, mặt biểu cảm

- Dễ sợ

- Đùa thôi quà trong phòng muội đó

- A yêu huynh nhất. Nó lao vào ôm Vũ Khang

Cách đó một khu vườn có người tức anh ách nhưng không thể làm gì được.

- Minh Chi. Thái gọi

-Dạ

- Mang qua nhà chị Thư heo đi.
- Ô không phải anh thích ăn nho này nhất a. Trước giờ còn không cho em động đến vậy mà thấy gái nhà người ta bán người nhà mình. Chi bữu môi
- Cái con bé này lâu rồi anh mày không dạy dỗ là vậy đấy. Mang qua rồi thám thính cho anh người con trai đang ở nhà Thư heo là ai. Thái dặn dò kỹ lưỡng.
- Anh nói anh Vũ Khang ấy hả. Anh ấy là anh trai của chị Thư ấy. Anh muốn tán được chị Thư anh phải làm sao cho anh Vũ Khang là đồng minh của mình mới đảm bảo.
- Ăn nói bậy bạ. Thái béo má Minh Chi, cho em hết đây
- Thật á. Mắt Minh Chi sáng lên, vì yêu quý chị dâu em sẽ nói cho anh một bí mật to bự. Anh ấy mời mình qua dùng cơm luôn á.
- Cái con bé này.... Lát nữa có qua thì qua một mình anh không qua đâu.
- Poong poong poong. Cái chuông cửa muốn hư luôn bởi sự nhấn nút không ngừng của Ngọc Thư.
- Bộ muốn tôi rước kiệu luôn hả. Hết như thế còn không chịu qua ăn cơm nữa
- Chỉ có vậy cậu muốn phá luôn chuông cửa nhà tôi à. Minh Thái bực mình
- Đi. Ngọc Thư lạnh lùng
- Làm gì như kêu chó vậy
- Thì tôi đâu có kêu người
- Một giây đứng hình, Thái chạy tới xoa lấy xoa để mái tóc vừa mới chải thẳng ra của nó.
- Ya đi về không cho cậu ăn cơm nữa chỉ cho Minh Chi qua thôi. Nó quá lớn
- Ngọc Thư. Vũ Khang nhẹ nhàng nhắc nhở.
- Nãy giờ đứng quan sát anh đã thấy Minh Thái phải là một người đặc biệt con bé mới không phản kháng ngược lại còn rất khoái chí. Xem ra anh sắp từ hạng nhất tụt xuống hạng hai rồi.
- Ai cần cậu mời tôi không ăn. Thái lấy lại vẻ lạnh lùng, quay chân định bước về nhà.
- Xin lỗi nhưng cậu có thể giải quyết đồ ăn mà muội muội làm được không. Vũ Khang đề nghị
- Nếu anh đã nói thế em cũng không từ chối. Thái cười tươi cậu đã tự vạch ra một kế hoạch, nếu là đồ ăn Thư heo nấu cậu sẽ chê tới tấp luôn cho xem.
- Biến thái, thu nụ cười đó lại mau. Cẩm cậu có tình ý với huynh tôi. Mặt nó nghiêm trọng.
- Vũ Khang ho khan, nó là em anh hay là chị anh thế không biết.
- Mái tóc nó lần nữa rối bung lên bởi một người nào đó.
- Nếu cậu thích ăn cơm xong tôi cho cậu kiểm tra. Mặt Thái nham
- Thèm vào nhìn là biết «cú có gai». Nó không thể tỉnh hơn
- Được, cậu đợi đó. Bây giờ đi ăn cơm thôi. Đói bụng quá
- Ai cho cậu vào, nhà tôi không cho loại «cú có gai» như cậu vào. Nó đi đằng trước, dang hai tay chắn lối đi. Thái ôm nó, có cơ hội đại gì không nắm bắt. Nó điếng người, đang mặc váy ngủ ở nhà dù kín cổng cao tường nhưng làm vậy là quá biến thái.
- Eo ơi, buông tôi ra đồ lợi dụng, đồ biến thái, đồ sàm sỡ, đồ.....ừm... Ừm... uông ôi a i o ậu ịt iệng ôi (buông tôi ra ai cho cậu bịt miệng tôi)
- Cậu nói nhiều quá xem anh Khang kia. Anh mới bay về cậu phải cho anh ấy nghỉ ngơi nữa chứ. Hết âm nhà. Minh Chi, Thiên Duy, Vũ Khang lắc đầu ngao ngán.

Chỉ những giây phút ăn cơm mới thấy hai người đó không chiến tranh bởi Vũ Khang đã ra luật hai người mà dám cãi nhau rửa bát một tuần. Vì nhà Vũ Khang và Minh Thái là bạn bè thân thiết với nhau. Bố mẹ Thái đã giao nhiệm vụ cho Vũ Khang lúc về quản lý luôn nhà họ nên anh ấy bây giờ có chức vụ cao nhất.

Sau bữa ăn

- Hai đứa rửa bát nha. Khang huynh ra lệnh.
- Huynh sao huynh nỡ đối xử như vậy với muội muội nhỏ bé này. Nó vờ mếu máo cộng với puppy face.
- Em muốn làm thêm à
- Không có nhưng với Thiên Duy hay Minh Chi cũng được.
- Không.

Nó lằm lũi bước vào nhà bếp rửa chén. Thấy mặt nó buồn hiu, Thái bày trò chọc. Cậu quẹt xà bông lên má nó. Nó cũng không phải dạng vừa đâu quẹt lại mới chịu. Cứ như vậy đồng chén cứ với dần đi. Đến khi cái chén cuối cùng được úp vào tủ nó hí hửng lên phòng coi phim. Nhưng mà cục nợ Minh Thái đâu dễ dàng buông tha nó thế. Lon ton theo nó lên phòng.

- 12 giờ trưa rồi ai cũng đều đi nghỉ trưa cả. Về nhà mau. Nó nói nhỏ
- Tôi muốn xem phòng tôi nhìn từ phòng cậu như thế nào.
- Lý do cũ mèm không phải lúc tôi bị đau chân cậu cũng lấy cớ đó ăn nhờ ở đậu nguyên một ngày chủ nhật hả.
- Ủa có hở. Thái như con nai vàng ngơ ngác
- Mọc biển về nhanh tên biển thái kia.

Như bắt được vàng Thái xoay người nó lại đẩy sát vào tường. Giật mình, nó chưa kịp phản ứng gì đã bị mắc kẹt giữa tường và Thái. Hôm trước ở trường nó còn troll được giờ ở nhà thì xem như số nó tận.

- Chuyện... chuyện gì cũng từ từ nói. Nó nuốt nước bọt
- Đã bảo tôi sẽ báo thù mà. Dám bảo tôi biển thái tôi sẽ cho cậu thấy như thế nào là biển thái. Cậu đè hai tay nó dính chặt vào tường. Hơi thở nóng hổi phả vào mặt nó. Mùi tử đinh hương từ cơ thể Thái còn đùa giỡn với mũi nó nữa. Ôi cái cuộc đời....
- Có điều gì muốn nói không?
- Phan Minh Thái cậu là đồ biển thái nhất tôi từng gặp.
- Đến miệng cộp rồi mà vẫn không sợ cơ đấy xem cậu gan như thế nào.

Thái đưa tay xuống mở nút quần

- Làm... Làm trò gì á
- Cậu nghĩ trong phòng một nam, một nữ làm trò gì.
- Sư huynh, huynh hại muội rồi. Nó đau đớn, khóc thầm. Đồ cường dân, chó lớp trưởng, đồ smlt, đồ...
Môi nó được quần lấy bởi môi Thái. Vừa mềm vừa ngọt không cường si mãnh liệt chỉ đơn giản nhưng rất nhẹ nhàng. Mất nó mở to, nụ hôn đầu đời lại rơi vào tay thằng lớp trưởng biển thái không ai bằng. Chờ ơ chắc chết.
- Mắng tiếp đi. Thái cắn nhẹ vào môi dưới của nó đầy thách thức, tôi tỏ tình rồi nhé, sự im lặng của cậu tôi coi như đồng ý.
- Đồ...

Chữ sau chưa kịp nói Minh Thái đã nuốt lấy. Một nụ hôn khác ập đến khiến nó xoay như chong chóng, dần thích nghi được tình hình nó nhắm mắt lại ôm lấy cổ Thái. Âm thầm lên gối nguyên một cú vào bụng thằng cường hôn đang đối diện mình. Bất ngờ, Thái hướng trọn cú đá.

- Sao cậu lại đá tôi
- Đã cuồng dâm, lại còn cuồng hôn. Quá biến thái. Nó đẩy Thái ra khỏi phòng nhanh chóng đóng cửa lại. Lập tức tôi điện thoại ra tìm kiếm số điện thoại của Minh Thái
- CLT (Chó lớp trưởng) chuyển sang thành CDCH (cuồng dâm cuồng hôn), cậu đợi đó Phan Minh Thái. Ngộ sẽ báo thù.

Trong khi đó người đứng ngoài cửa cười tươi roi rói lộ cả răng khểnh. Cứ theo kế hoạch của Khang huynh chắc chắn dù sớm dù muộn cậu nhất định sẽ chiếm được tình cảm của Ngọc Thư.

12. Chương 11: Cùng Nhau Ôn Thi

Cả một buổi chiều cày phim hàn, ngắm các oppa đẹp trai nhưng nó vẫn không thể tập trung được. Cái cảnh hôn cứ lờn vờn trong đầu mãi. Nó bực bội lấy giấy ra viết thư cho Minh Thái.

Ngày xấu tháng tồi hận năm

Gửi chó lớp trưởng,

Tôi Lê Nguyên Ngọc Thư chính thức tuyên chiến với Phan Minh Thái. Với những lý do sau đây:

1. Không chờ Thư xinh xắn đi học nữa.
2. Chuyên bắt nạt bạn Thư xinh xắn.
3. Ý nhan sắc của mình khinh thường nhan sắc của bạn Thư xinh xắn.
4. Hay mắng Thư xinh xắn là Thư heo.
5. Ý mình là lớp trưởng ức hiếp bạn nữ xinh đẹp ngồi bên cạnh.
6. Tiền cocacola bữa trước vẫn chưa trả.
7. Lúc ăn trưa dám giành đồ ăn với Thư xinh xắn.
8. Lúc trưa dám chê bai đồ ăn do Thư xinh xắn làm
9. Dám cười tình ý với Khang huynh.

Và cuối cùng là lý do to bự nhất, quan trọng nhất gây nên bức thư tuyên chiến đẫm máu này chính là bạn Phan Minh Thái dám cướp đi nộ hôn đầu quý báu mà bạn Lê Nguyên Ngọc Thư gìn giữ suốt mười tám năm nay. Nộ hôn mà bạn Thư tâm huyết giữ cho chồng tương lai nay lại bị cướp trắng trợn bởi chó lớp trưởng.

Vậy nên hận thù là do bạn Thái cả. Đừng trách ai hết.

Ngọc Thư xinh xắn đã kí.

Nó gấp thành hình máy bay vẽ một cái đầu lâu xong xuôi phóng qua phòng Minh Thái. Cậu đang ngồi học bài bị máy bay đâm trúng, bực mình định vứt đi nhưng thấy hình đầu lâu do Thư vẽ cậu mở ra đọc.

- Giỏi dám tuyên chiến cơ á. Được rồi để xem tôi trị cậu thế nào.

Tuần sau thi rồi Thư yêu dấu của Thái. Cậu gấp lại, phóng qua phòng Thư.

Nó vội mở ra đọc.

Thái yêu dấu của Thư chúng ta cùng ôn thi nhé. Hồi này coi như Thư chưa nhả gì hết cả. Thư qua nhà Thái học nhaaaaa.

Nó phóng máy bay đi. Rồi vội cấp sách vở qua nhà Thái học bài. Nó quên rằng từ tuần sau Diamond sẽ bước vào thời gian kiểm tra định kỳ. Cái gì chứ nó ghét nhất học bài. Cơ lười biếng nổi lên nó thực sự không thích học thuộc. Nó thích sự tư duy k logic hơn.

- Qua đây nhanh lên. Thái nhấn tin vào máy nó.

Có người cười tí mắt lộ cả răng khểnh.

- Tháiiiii. Giọng nó ngọt hơn mật. Chúng ta cùng học bài nha.

- Ôn lại sinh học với lịch sử chưa. Lạnh lùng vậy thôi chứ trong lòng còn vui hơn tét.

Nó lắc đầu, cười bên lên.

- Thế nên Thư mới ở đây nè. Hi hi

- Gớm quá gớm

- Nè chó lớp trưởng cậu đang nói ai đó. Mặt nó giang hồ, giọng nói đột ngọt thay đổi.

- Cửa không khoá.

- Thái ơi Thư đùa thôi mà. Giọng còn ngọt hơn mía lùi

- Lấy sách vở ra. Thái ra lệnh.

2 tiếng sau

- Máy giờ rồi. Thư bắt ngờ hỏi

- 9h30. Thái trả lời mắt vẫn nhìn vào vở.

- Ôi Woo Bin oppa, cho tôi về. Tôi nhớ mẹ tôi muốn về. Ngọc Thư khóc rùng phim của Woo Bin oppa đã chiếu được hơn 30 phút.

- Chẳng phải ba mẹ cậu đi công tác hết rồi sao.

- Tôi nhớ Khang huynh.

- Học xong đi rồi về.

- Tôi thuộc rồi.

- Đọc đi tôi dò sử trước

10 phút sau

- Tôi về được chưa vạ. Tôi nhớ Woo Bin oppa lắm rồi.

- Mở tivi phòng tôi lên mà xem.

- Mọc không nói từ sớm tưởng ti vi làm cảnh. Nó vội mở tivi lên. Bộ phim đang chiếu tên diễn viên, đạo diễn, biên kịch, bla bla. Đón xem tập tiếp theo vào ngày mai. Ôi my chuối Phan Minh Thái nếu được pháp luật cho phép tôi sẽ giết cậu đầu tiên.

- Sao cậu học thuộc bài nhanh thế. Thái thắc mắc thực sự là trong 10 phút nó đã đọc đầy đủ không thiếu một từ cả hai môn sinh và sử. Toàn những môn khó nhai.

- Ôi Won Bin oppa. Hơ hơ oppa

- Một oppa đẹp trai ở gần đây cậu không thấy sao.

- Ai dạ. Mắt nó sáng lên

- Lớp trưởng 12A1 Phan Minh Thái. Oppa của các nữ sinh Diamond. Thái tự hào.

- Ôi tôi muốn đập đầu vào gối. Có người quá ảo tưởng sức mạnh.

- Thư heo

- What?

- Thututut. Giọng Thái ngọt bất thường

Theo phản xạ, hai tay đan chéo trước ngực.

- Đồ cường dân cường hôn, cậu tính làm gì á. Nó hơi sợ, đề cao cảnh giác cực độ với thằng con trai đối diện mình.

- Thư. Ngọt hơn mật ong

- Nổi hết da gà.

- Chúng ta...

- Sao

- Chúng ta nên.....

- Làm trò khỉ gì

- Nên...

- Nói toẹt ra đi nhưng mà có cần ép sát người tôi vậy không. Nè

Mùi tử đinh hương càng tăng thêm sức quyến rũ. Nó nhắm tịt mắt

- Cùng nhau ôn thi thôi. Thái cười

Nó giơ chân đạp Thái rớt xuống giường.

- A cậu tính mưu sát oppa của các nữ sinh Diamond sao.

- Ôi không thể tin được. Học bài, nhanh nhanh học bài.

3 A.M

Ngọc Thư đã ngủ gục trên bàn học từ lúc nào. Minh Thái vẫn đang chăm chỉ giải quyết số bài Lý còn lại. Chốc chốc Thái liếc nhìn con nhỏ đang ngủ như chết phía đối diện. Cậu không thể tập trung được. Môi nhỏ đó quyến rũ quá, cậu chồm người qua hôn lên. Đột ngột Ngọc Thư mở mắt, Thái giật mình định biện minh nhưng cậu lại thôi. Có người cười ngại ngùng rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, từng giọt nước vui đùa lên đôi má hồng của Ngọc Thư. Thấy lành lạnh trên má, nó lấy chăn trùm lên đầu rồi ngủ tiếp.

- Đúng là heo. Có người than phiền. Không từ bỏ cậu gỡ chăn ra xịt nước lên mặt nó.

Ngọc Thư đập chăn, bật dậy

- Nè biết mấy giờ không hả. Có cho ai ngủ nghề nữa không vậy. Con gái con lứa kỳ cục. Về nhà cậu đi nhanh lên. Không tiễn. Nó nói một lèo. Thái xịt tiếp

- Phan Minh Thái cậu chết chắc rồi. Nó phóng xuống giường đuổi theo mà không để ý từ tối qua đến giờ mình đều ở nhà Thái. Hai người rượt nhau chạy khắp khu phố. Nó gắng sức đuổi theo nhưng nó là con gái sức vẫn không thể bằng một đứa con trai, chạy hơn mười vòng nó đành nuốt hận, im lặng trả thù sau.

Thấy thế sự bình, Thái ung dung hỏi thăm

- Sáng sớm chạy như thế rất tốt cho sức khỏe.

- Đồ biến thái ai cho cậu vào nhà à phòng tôi.

- Xin hỏi phòng cậu màu xanh lá à.

- Phòng tôi xanh biển... a... Thoy xong rồi. Nó quay sang mặt méo máo trông phát tội. Ai bảo ngày hôm qua rõ ràng nó nằm trên bàn giờ lại nằm trên giường. Hơ cậu... Cậu...

- Gì thế

- Cậu làm gì tôi rồi. Tối qua tôi ngủ trên bàn cơ mà
- Nhìn lại đi. Nó nhìn, Thái tiếp phăng vậy mà ai làm gì được.
- Nè nè tôi mà phăng hử. Kệ bức tường trường tồn mãi mãi với thời gian.
- Kaka bức tường như cậu nay mai là đổ à.
- Không nói chuyện với chó nữa.
- Cậu nói thế làm tổn thương con Snow nhà tôi. Nó sẽ cảm thấy tủi thân vì vẻ đẹp của tôi đấy,Xuxu ạ.
- Ôi Chúa rủ lòng thương cho người đứng trước mặt con. Cứ tiếp tục ảo tưởng đi ha. Tôi về.

«Bâng khuâng trong đêm thật dài, về nơi niềm vui đã xa...»

- Alo
- Qua nhà tôi nhanh lên
- Làm trò mèo gì
- Bộ không phải ôn tập để kiểm tra hả
-
- Cậu hứa rồi nha Thư heo.
- Mọc sáng nay định đi chơi
- Qua nhanh đi.

Minh Thái cúp máy trong niềm sung sướng khôn cùng. Thế là mấy ngày này cậu sẽ gần gũi với nhỏ heo đó nhiều hơn. Nghĩ đến là thấy vui rồi.

- Thái. Poong poong poong
- Anh Thái ở trên phòng đó chị. Chị lên đó đi. Chị vừa mở cửa, vừa nói.
- Ồm cảm ơn em nha.

Nó lon ton chạy lên phòng Thái. Cửa không khoá cứ thế đẩy thẳng vào cùng lúc đó cánh cửa nhà tắm cũng vừa mở ra....

13. Chương 12: Sau Thi Cử Là Gì Nhỉ???

Nó đứng hình, unbelievable,có thể cảm nhận hai má mình đang nóng bừng. Đôi mắt nhìn từ dưới lên trên rồi lại từ trên xuống dưới nó lại càng không thể tin được. Body Thái đúng mẫu mấy oppa mà nó thích. Chời ơi chắc nó chót quá. Cơ tay, cơ bụng ời. Trong khi Minh Thái vừa bước từ nhà tắm ra, đứng hình, mái tóc đang lau dở, từng giọt nước thi nhau rót xuống vai chảy dài phần thân trên không mặc áo. Nó nuốt nước bọt.

- A xin lỗi. Nhanh chóng tỉnh mộng, vội chạy ra ngoài nó đóng cửa lại.
- A điên quá đi mất. Chờ ời mất tui trong sáng lắm vậy mà mấy người nữ đầu độc con mắt tui.
- Ai bảo cậu hiện ngang xông vào mà không chịu gõ cửa.
- Sao cậu không chịu để bảng Hãy gõ cửa trước khi vào.
- Là ai sai cậu còn mắng tôi.

Cứ như vậy đứa ở trong nói ra, đứa ở ngoài vọng vào. Bỗng nhiên cánh cửa mở ra trong khi nó đang dựa vào mất đà nó ngã chúi về đằng sau. Thái vội đỡ, bốn mắt nhìn nhau.

- Mở cửa phải nói chớ. Tính ám sát muội muội xinh đẹp của Khang huynh hử.

(Khang huynh đang ở nhà than thở: huynh về mà muội cứ lon ton qua nhà thằng hàng xóm, quá buồn cho anh trai già chỉ có ước mong nho nhỏ được chơi cùng em gái vậy mà...)

- Không thấy xấu hổ à. Thái hỏi

- Mới gì xấu hổ.

- Anh Vũ Khang đẹp trai ngời ngời sao cậu lại....

- Nói gì á. Cậu muốn chết hả. Tự ôn bài đi tôi về.

- Ê khoan đã ưm... tôi có cái này muốn hỏi

- Nói

- Bài hoá cuối của đề cương á làm sao vậy.

- Đưa đề ra đây

- Bên kia kìa

- Chỉ cho chớ à

- Ờ

- Ôi Chúa ơi. Có lấy đi không hả nhìn tôi làm gì. Ngọc Thư tôi xinh lắm biết thừa rồi.

- Con gái gì còn hung hơn khủng long bạo chúa.

- =.= Ôi Chúa ơi

- =.= Cậu làm gì theo Chúa.

- Im

- Im lặng thế nào được

- Có định cho tôi nghỉ bài không vậy. Nó giơ tay lên đánh xuống cái bốp. Tê tái cõi lòng, theo định luật III New-ton năm lớp 10 thì bàn sẽ tác dụng lại một lực vô cùng đau đớn mà không ai khác người gây ra lực chịu đựng. Ngồi ôm tay nó khóc không ra nước mắt, quay sang nhìn Thái bằng ánh mắt cún con.

- Sao thế, đau à. Lớn to đầu rồi nghịch ngu thế không biết. Thái nắm lấy tay đau, xoa xoa thối thối. Nó ngồi im như phỗng nhìn lớp trưởng.

- Không giỡn nữa, học bài thôi. Thái nghiêm túc ngồi làm bài. Trong khi nó chạy khắp chốn, hết chỗ này lại qua chỗ kia. Ấy da có IQ cao đúng là sướng thiệt, giải bài tập roẹt roẹt. Ngắm nghía từng góc học tập của Thái nó vô tình nhìn thấy một tấm ảnh có hình một người con gái đang cười rất đẹp. Nó băng quơ hỏi

- Đây là ai vậy.

Thái liếc nhìn, cậu hơi khựng lại

- Trả đây.

- Ai vậy. Nó giấu tấm ảnh sau lưng

- Đưa đây. Thái hơi nóng

- Ai vậy nói đi. Nó gặng hỏi

- Trả đây đó là đồ của tôi. Thái hét lên, cậu thực sự mất bình tĩnh.

Ngọc Thư không đùa nữa, đưa tấm ảnh lại cho Thái mà lòng buồn vô cùng.

- Xin lỗi tôi chỉ muốn biết người đó là ai thôi mà. Nó nói nhỏ
- Đó không phải là chuyện của cậu. Đồ của tôi đừng bao giờ đụng vào. Thái lạnh lùng nói
- Xin lỗi rồi mà cậu có cần phải nóng như vậy không. Nước mắt chực chảy dài, là nó sai nhưng nó đã xin lỗi rồi cơ mà. Nếu không thích tôi sẽ không chạm vào nữa, không cần phải hét lên với tôi như vậy đâu Phan Minh Thái. Nó ôm hết sách vở bỏ về. Nước mắt cứ chảy, nó nhanh chóng lau khô.
- Biết thừa là bạn gái cậu rồi không cần phải giấu giếm như vậy. Nó bực bội đá mấy viên đá trên đường, thực sự nó không biết diễn tả cảm xúc này như thế nào vừa buồn vừa giận.
- « Bâng khuâng trong đêm thật dài, về nơi niềm vui đã xa tình mình như...»

- Alo Tuyết
- Xuxu rảnh không. À ý Tuyết là Xuxu kèm Tuyết môn Lý được không
- (Mày hay lảm Thiên Duy sợ tao với Tuyết lại gây sự à. Bồi đắp tình cảm luôn cơ) Nó trầm nghĩ. Ok qua nhà Xu hay qua nhà Tuyết
- Nhà Tuyết được không. Giờ nhà Tuyết không có ai cả.
- Ok 10 phút nữa Xu sẽ có mặt.
- Ok vậy nha cảm ơn Xu nhiều.
- Ừm không có chi.

Cả ngày hôm đó nó qua nhà Tuyết vừa tám vừa giúp Tuyết ôn bài. Tối mới về nhà nó không thèm on face, kéo rèm lại không thèm liếc phòng đối diện lấy nửa cái.

Hôm sau Diamond chính thức bước vào kì kiểm tra định kỳ. Nhà trường đã trộn tên của các học sinh, chia số báo danh để tránh hiện tượng gian lận trong thi cử. Nguyên một tuần thi cử một mỗi cuối cùng đã kết thúc. Vì kết quả của lớp 12 rất tốt nên nhà trường tổ chức một buổi ngoại khóa đi du lịch trên rừng nguyên sinh đặc biệt dành cho khối 12 vừa là món quà động viên, vừa là phần thưởng cho sự cố gắng vượt bậc của mình. Toàn bộ khối 12 tổ chức party ăn mừng và không riêng gì 12A1.

- Tụi mày sau thi cử là gì nhỉ? Đức cống, cây thông tin của lớp vội vội vàng vàng chạy vào hét lên.
- Du lịch rừng nguyên sinh. Cả lớp cùng hét lên.
- Ể sao tụi mày biết. Mặt Đức ngây ngô
- Trên confession có đây kìa má. Thư đô (lớp nó hai Thư lận, một là Ngọc Thư, hai là Anh Thư, Ngọc Thư là LTPH, Anh Thư là Thư đô vì bạn ấy rất men)
- Ngộ bỏ nghề, các lị làm ngộ tổn thương rồi. Đức nói với giọng lái nghe rất buồn cười.
- Tụi mày xin lỗi Đức cống mau. Lần sau biết cũng giả vờ, ngu ngơ ngờ nghệch không biết gì hết nghe chưa. Kim Khánh lên tiếng.
- Ngộ thích lị à. Đức cười
- Ngộ thích ai. Minh Minh lên tiếng
- À ý ngộ là ngộ yêu quý, yêu quý á.
- Lần sau nói rõ ràng ra biết chưa.

- Biết rồi mà. Một ngộ quá, lị đi sẵn tin tiếp đây. Nói rồi Đức phóng ra khỏi lớp. Mấy thầy cô lo đi làm điểm nên bọn học sinh rảnh rồi mà phá tan lớp học. Diễn hình là trò buộc tà áo dài của các bạn nữ lớp bên rồi đổ tội cho bọn con trai lớp đó, làm vỡ những trái bong bóng có chứa bột làm bánh, ném bóng nước. Tất cả đều do 12A1 đầu têu, kể đến siêu quậy đầu tiên là Minh Thái với quân sư là Ngọc Thư. Hai cái đầu kết hợp với nhau tạo nên bao nhiêu trò vui mà không bị bắt. Để có được sự trợ giúp đặc biệt của quân sư Ngọc Thư. 12A1 đã lao tâm khổ tứ năn nỉ lớp trưởng xin lỗi, khuyên răn.

Flashback

- Lát ra sân sau đi tôi có chuyện muốn nói. Thái chườn giấy qua cho nó.
- Có chuyện gì nói luôn đi. Nó chườn lại
- Không được chuyện quan trọng cả đời sao có thể tùy tiện nói ra được. Mảnh giấy chườn về lại phía nó.

Lâu lâu có vài cặp mắt của cư dân 12A1 liếc nhìn biểu hiện của Ngọc Thư. Sau khi nắm được thông tin cơ mật từ Đức, Ngọc Thư là một kho báu quý có trình độ và đẳng cấp 12A1 xem nó là kho báu vô giá. Và vì trót dại làm nó giận đến mấy ngày không thèm nói chuyện, không thèm nhìn mặt Minh Thái phải viết giấy xin lỗi mặc dù cậu luôn bảo trò này quá con nít nhưng nhìn ánh mắt của 41 đứa còn lại Thái đành bầm bụng làm theo. Với cả cậu nhớ những trận cãi nhau với Thư heo, không có cậu cứ khó chịu sao sao ấy. Thế là cậu viết.

- Không thì thôi, tôi không rảnh. Nó chườn lại.
- Tôi nhớ cậu, thực sự rất nhớ. Mảnh giấy khiến nó hạnh phúc, trời hôm nay sao đẹp thế, đẹp một cách lạ lùng.
- Cậu gửi nhầm người rồi. Nó chườn lại, mặc dù vậy nó vẫn muốn xác minh. Đang chống cằm suy nghĩ bài toán bỗng có vật thể lạ chạm vào má nó. Ấm ấm chạm vào làn da khiến toàn thân nó nóng lên, cây bút chì rớt xuống vở. Mảnh giấy lại được chìa trước mặt nó. Những dòng chữ ngay ngắn của Thái nhảy múa

Xin lỗi nhé thật lòng đấy. Sẽ đến lúc tôi nói cho cậu biết người đó là ai.

Tim nó đập rộn ràng trong lồng ngực.

- Nể tình cậu hay chở tôi đi học tạm thời đồng ý lời xin lỗi. Nó viết xong thấy niềm vui ngập tràn. Và nó chính thức quý cùng 12A1.

Enflashback

- Tụi mày thằng Quân 12A2 viết thư tỏ tình với nhỏ Nguyệt lớp mình. Nhờ thằng Huy đưa giùm, thằng Huy lại đưa cho tao. Nó tập hợp đám siêu quý cỡ 30 đứa lại thông báo trò vui mới. Cả đám nhìn nhau, mỉm cười.

- Giỏi lắm quân sư. Thái khen nó.

Cả đám lập tức lấy một tờ giấy đôi viết thư sắc mùi đánh nhau. Nào là cô dám giành bạn trai với tôi, chúng ta sẽ quyết chiến, một nước không thể có hai vua, một người đàn ông chỉ có một người phụ nữ. Hoặc tôi hoặc cô, lát giờ chuyển tiết ra chỗ công viên nhỏ chúng ta sẽ nói chuyện, bla bla. Cuối cùng nó vẽ một cái đầu lâu, âm thầm bỏ vào học bàn Nguyệt. 10 phút sau, Nguyệt lấy sách vở ra thấy tờ giấy tuyên chiến. Mặt cậu ấy hầm hầm. Trống đánh chuyển tiết Nguyệt cầm tờ giấy bước ra sân sau. Thấy Quân, Nguyệt chạy lại mỉm cười. Lên gối ngay vào bụng. Cậu bạn không hề phòng bị nằm sải lại dưới đất.

- Cậu nghĩ mình là ai. Dám viết thư tuyên chiến với tôi cơ á. Cậu nhắm đánh lại đai đen karate không. Đồ bánh bèo, gái lừa kì cục. Nguyệt nói ột tràng rồi bỏ về lớp.

Quân đã bị đánh, còn bị mắng là bánh bèo. Ôi số cậu bạn đen đủi.

Lớp nó cười nắc nẻ.

- Thiệt sậu ni tao không dám đụng con Ngọc Thư. Hiền Thực lên tiếng.
- À thế sau này gặp chụy là phải chào. Nó lên mặt, lâu lâu chảnh xú.
- Về lớp bàn đi chơi nữa. Thái lừa cả đám về lớp.
- Lớp mình thuê xe đi riêng đi. Minh Minh đề nghị
- Ờ cũng được. Thái gật đầu đồng ý.
- Tụi mình còn phải chi nhiều thứ lắm, nào là trại, nào là đồ ăn,... Lam thủ quỹ dò sổ sách
- Trường lo nữa mà. Thư đô nói thêm

- Còn chỗ ngủ, rồi từ từ lựa thứ nữa phải làm sao. Tiền...
 - Trời ơi thủ quỹ ơi là thủ quỹ. Lốp nó thủng dài.
 - Đi chơi không nên kiệt sức như thế. Long đại gia gấp cuốn sổ của Lam lại. Quầy lên đi tụi mày
 - Yolo. Lốp nó hết lên át cả tiếng trống tan trường.
- Giật giật, Minh Thái chạm đôi mắt ngây thơ của Ngọc Thư 1s bắn loạn
- Lốp trường đẹp trai, Minh Thái ơi. Ôi nghe sao mát ruột mát gan
 - Gì vậy. Cậu cười tươi trả lời
 - Chờ Thư về nhà nha nha.
 - Ờm
 - Yeh, yêu Thái nhiều. Nó vui vẻ chạy ra nhà xe chờ.
 - Đi ăn không. Có người vui vẻ mở hầu bao bao con heo ngồi đằng sau. Ăn là đánh vào sổ trường của Ngọc Thư rồi. Có người mời đại gì không đi.
 - Tối luôn đi. Sao dạo này Thái đáng yêu thế không biết.
- Thằng đạp xe đằng trước nghe xong thấy cái mặt đột ngột biến mất nhường chỗ cho sự hạnh phúc ngập tràn.

14. Chương 13: Nào Mình Cùng Đi Dã Ngoại

Tối hôm đó nó không thể ăn cơm, Thái cứ cho nó ăn vậy riết rồi nó thành heo mất.

Pípp pípp

- Ăn cơm chưa heo. Tin nhắn facebook từ Thái
 - Cậu tội đồ lắm dám hỏi lộ đồ ăn giờ không thể ăn cơm, Khang huynh làm món tôi thích nhất nữa chứ. Bây giờ chơi game rồi lát đi tắm nên sẽ không trả lời inbox của cậu được đâu.
 - Vậy khi nào tắm gọi tôi qua
 - Làm gì chứ. Ừ biến thái qua
- ,
- Gì mà biến thái vậy heo
 - =.= Cậu qua lúc tôi tắm làm trò mèo gì. Liếc mắt đưa tình với huynh tôi à. OMG
 - Tôi không nhìn anh, tôi chỉ liếc mắt đưa tình với con em thôi .
 - Ể
-
- Đang nói tôi sao. Chờ ơ ngại quá à. Nhưng mà cậu không có chìa khóa mở cửa đâu.
 - Vậy là tôi vẫn có cửa.
 - Cái con người lợi dụng
 - Lát tắm xong đi siêu thị với tôi
 - Đâu tắm sạch sẽ rồi đi lại tắm, về nhà tắm tiếp. Sao hay quá vậy chó lớp trưởng

- Tắm nhiều tốt cho da không sao Thư heo.
- Gái lúa nói câu nào cãi câu đó là sao ha.
- Mở cửa sổ đi tôi tụt quần cho xem là gái hay trai =)))
- Chờ ơi tui đi tắm không nói chuyện với mấy người nữa.
- Lát đi siêu thị nha

- Được zồi

Tại siêu thị

- Mua snack nhiều thế. Thái ngạc nhiên, bộ cậu tính ăn hết đồng đó sao.
 - Không chưa đủ, còn kẹo nữa. Nó lảm nhảm kiểm hàng
 - Trời ạ sao này mà nuôi cậu chắc nhà tôi kiệt sản quá
 - Ai mượn cậu nuôi tôi
 - Haizz. Còn mua gì nữa không chuẩn bị để mai đi chơi
 - Còn nhiều lắm
 - Sau này cuối tuần không thể đưa cậu đi siêu thị được.
 - Hả
 - Cậu sẽ hốt hết hàng ở siêu thị mất như thế không ổn. Mua sắm không hợp lí
 - Làm như cậu là chồng tôi không bằng
 - Tương lai gần sẽ là như vậy. Thái mỉm cười
 - À tương lai gần. Nó nhéo vào eo Thái, khiến cậu khóc không ra nước mắt.
 - Không phải là tôi sợ vợ nhưng cậu làm như vậy là bạo lực gia đình.
 - Bạo lực gia đình? Ảo tưởng, cứ mơ mộng đi ha. Xong rồi ra tính tiền
 - Của anh chị hết 527000 ạ. Cô nhân viên cười tươi.
 - 27000 nghìn của tôi còn cậu đến 500000 nghìn. Haizz tôi đã nói tôi sẽ sớm kiệt sản vì cậu mà.
 - Xì để đó tôi trả.
 - Bộ tôi nói là tôi không trả hả. Sao ngốc thế có bao giờ đi siêu thị mà vợ trả tiền chưa. Toàn là chồng trả, tôi tình nguyện trả tiền cho cậu
 - Là sao. Mặt nó ngơ ngác
 - Heo ngốc. Sau này tôi cho cậu trả lại bằng cái khác. Giờ đi ăn đi đói quá đi mất.
 - Ăn ăn ăn ăn ập mẹt dõ. Nói câu nào cãi câu đó.
 - Học tập vợ tương lai thôi.
 - Con nhỏ đó là ai vậy trời. Chắc là vừa xấu tính vừa xấu nét mới chịu quen cậu đúng không. Chờ tui biết mà. Nó mỉm cười đắc thắng nhưng sau này lại có người cực kỳ uất hận khi nhớ lại câu nói này.
- Thái im lặng chỉ cười toe toét, vợ tương lai của cậu vui tính ghê vậy đó. - Sáng mai nhớ mở cửa sổ để đón nắng hồng nhé. Thái chọc
- Mặt nó ửng đỏ
- Cậu đi chết đi.

- Ôi xem kìa có người cãi không lại trù tôi, Xuxu còn non lắm
- Ôi Chúa thương con, nhớ mai cấm cậu ngồi gần tôi trên xe. Mặt nó nghiêm trọng. Cấm đấy biết chưa. Thái chỉ cười lộ răng khểnh.
- Chưa biết, chưa biết. Thái đáp
- Giỏi lắm. Ngủ ngoan nha
- Chúc người như chúc chó vậy. Cậu thắc mắc
- Ờ thì đúng là vậy mà.
- Chó xuxu ngủ ngoan. Mai gặp lại. Cậu vui vẻ chúc lại nó.
- Mai gặp lại. Nó đóng cổng rồi bước lên phòng. Tiếng chuông tin nhắn vang lên.

CDCH: nhớ ngủ sớm đừng có thức đọc ngôn tình nữa. Không soái ca nào hơn được Minh Thái oppa đâu.

MSS : Oppa đừng ảo tưởng nữa nha

CDCH : Nhớ đấy

MSS : sao oppa quan tâm xuxu thế

CDCH : Oppa đang quan tâm chó của oppa thôi mà

MSS : Chó lớp trưởng bảnh lắm

CDCH : Nhớ ngủ sớm đấy

MSS : xu biết rồi mà.

Ấy vậy mà cả tối hôm đó có người cày phim đến tận 1h30 sáng.

Ngày hôm sau, mặt trời còn chưa lên đỉnh núi đã có người vội sang nhà hàng xóm.

« Do you want to build a snowman, come on let out and play...» Âm lượng càng ngày càng to dần.

- Huynh để yên muội ngủ đi nào.

Nhạc chuông đến level max.

- Đúng là heo mà, ngoan cố dễ sợ. Ngọc Thư dậy đi 8h rồi. Thái hét lên.
- Mới 8h thôi mà. Nó đắp chăn rồi bất ngờ đạp chăn ra nhảy xuống giường. Chết 8h rồi, ôi đi dã ngoại. Nó chạy vội vào nhà vệ sinh, 5 phút sau chạy vọt ra lôi balo bỏ bánh, kẹo, mít sấy, một số bộ đồ, mũ, kem chống nắng, headphone, bộ sạc dự phòng, bla bla. Minh Thái ngồi im trên giường. Ấy da vợ cậu đúng là nhanh nhẹn thiệt.
- Mới 6h thôi. Mặt Thái không thể tỉnh hơn, răng khểnh lại lộ ra.
- Ya chó lớp trưởng, cậu... Nó xông vào đè Thái xuống bóp cổ. Cậu muốn chết hả. Mới sáng sớm à.
- Cậu tính mưu sát oppa của các em nữ sinh Diamond sao.

Tay nó nổi lông rồi siết chặt.

- Oppa Woo Bin là nhất. Đừng có mà ảo tưởng. Nó nói, Minh Thái cậu chỉ là cu li cho 12A1 thôi. Mỉm cười thắng lợi, nó thả tay ra.

Minh Thái bất ngờ kéo tay nó lại, nó ngã xuống giường, cậu đè hai tay nó, ép xuống. Bị siết mạnh nó không thể cựa quậy

- Oppa Thái có gì chúng ta từ từ nói ha. Nó khoan nhượng
- Tôi cho cậu 3s để nói ra hết những gì tốt đẹp nhất về tôi trong cậu.
- Không cần hai từ thôi đã đủ diễn tả rồi. Nó cười rồi lập tức thu lại. Biến thái.

Có người choáng, cậu tốt bụng qua nhà Thư heo đánh thức, sợ nó ngủ quên vậy mà trong nó cậu lại rất biến thái.

- Thế nào gọi là biến thái. Có người mặt dày tiếp tục tấn công vào môi nó.
- Biến th..... Bị tấn công bất ngờ, không kịp phòng thủ. Thái đã tiến sâu vào bên trong, cậu vờn đùa, kích thích nó. Bí bách nó lên gối vào chỗ ấy. Thái rời môi nó ôm lấy phần dưới.
- Sao cậu ác thế. Làm vậy là tự hại mình đấy.
- Đồ cuồng dâm ăn nói kiểu gì đấy. Gì mà hại tôi chứ.
- 18 tuổi rồi mà sao khờ thế không biết. Thái đứng dậy, cậu đúng là ngu quá ngu.
- Cậu... mau mau về lại hành tinh của cậu đi. Trái đất không thể chứa cậu được.
- Được rồi tôi về hành tinh của Do Min Joon đây.
- Ya không được đến đó.
- Vậy cậu đến thế giới của tôi đi. Thế giới mà nơi đó ngày ngày tôi đều thấy cậu cười thật tươi. Ngày ngày được nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của cậu lúc cậu cãi không lại tôi. Về thế giới của tôi đi. Mặt Thái chân thật hết sức, đôi mắt cậu ánh lên niềm vui. Mặt nó ửng đỏ.
- Bước ra. Nó thẳng thừng đuổi cậu đi.

Minh Thái lủi thủi đi ra. Cậu cũng nên về chuẩn bị thôi.

7 A.M, toàn bộ khối 12 đã tập trung trong sân trường, mỗi lớp được một thầy, một cô đi theo giám sát. Lớp nó là thầy Dương và cô Huyền chủ nhiệm. Kiểm tra dân số, sắp xếp đồ đạc vào cốp xe thuê, 12A1 ào ạt chạy lên giành chỗ ngồi. Ngọc Thư là người lên cuối cùng, nhìn qua nhìn lại chỉ còn chỗ ngồi cuối cùng ở đuôi xe và tên Minh Thái đang ngồi đó. Một sự nghi ngờ nhẹ, có khi nào là do cậu ta sắp đặt.

- Nào ngồi cạnh Thái đi Thư. Minh Minh hối.

Không còn cách nào khác nó đành ngồi cạnh Thái.

- Nè cho tôi ngồi gần cửa sổ đi. Tôi bị say xe. Thái im lặng nhích qua một bên. Sao vậy Thái còn giận Thư hả. Nó nói nhỏ
- Không. Cậu đeo headphone.
- Nó định nói tiếp nhưng lớp nó đang hát à không hết.
- Nào mình cùng lên xe buýt nào mình cùng đi chơi nhé. Cả đám đồng thanh hét lên.
- Không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa vừa đâu. Tụi nó lập tức chuyển sang bài khác.
- Em đi chơi thuyền trong thảo cầm viên,....

Nó muốn đau đầu lên với tụi nó. Quậy tung cái xe, thầy cô cũng chỉ biết cười trừ học trò mới thi xong cứ để tụi nó quấy. Hát hò vậy thôi chứ hai tiếng sau cả đám dựa vào đứa bên cạnh mà ngủ. Ngọc Thư cũng không ngoại lệ. Đi xe đầu nó cứ gật gù, lắc qua lắc lại, Thái nhẹ nhàng đẩy đầu nó dựa vào vai mình. Ánh nắng vờn đùa lên má nó, đôi môi đỏ mọng nhìn dễ thương chết được. Chốc chốc nhìn cái đám lớp mình đang ngủ say rồi lại nhìn xuống Ngọc Thư. Ngủ dễ thương vậy ai giận cho được chứ. Minh Thái cốc yêu lên trán nó.

- Làm sao mà giận được cơ chứ.

15. Chương 14: Trò Chơi Trong Rừng

Trước tiên Xuxu chúc các bạn đọc năm mới vui vẻ, vạn sự như ý nha. Thứ hai là cảm ơn tất cả các bạn luôn ủng hộ cho Lớp trưởng và tôi của Xu. Có gì sai sót các bạn comment để mình biết nhé. Yêu các bạn nhiều nhiều :* :* :*

_____xuxumeomeo_____

Khối 12 đặt chân đến rừng nguyên sinh sau ba tiếng ăn ngủ nghỉ trên xe. Nó hít lấy hít để bầu không khí trong lành không nơi đâu có được.

- Hít hít hít. Nó quay sang bắt gặp khuôn mặt thẳng lớp trưởng cũng đang hít lấy hít để.
- Tránh ga chỗ khác. Nó xua đuổi, tính cho tôi hít khí cacbonat của cậu à.
- Cậu hít cacbonat mà còn đứng đó à. Thái cãi.
- Cậu... Tôi đi dựng lều, không thềm cãi với loại như cậu.
- Loại như tôi là sao chứ.
- Buê đưê, cuồng dâm cuồng hôn, chó lớp trưởng. Đi một bước nó đọc một cái tên khác nhau.
- Sao nhiều thế. Thái thắc mắc
- Ai biểu bản chất con người cậu xấu xa thế.

Búng cái tách lên trán nó. Thái chạy vọt về khu vực dựng trại, giúp những người còn lại. Bất ngờ nó chưa kịp trả đũa tên đó đã zọt về lớp. Ôm mỗi hận lạng lẽ trả thù sau.

- Ê nhỏ Thư trốn việc kìa tụi mày. Thái la
 - Á đậu... Minh Thái. Nó rít lên. Cậu chết chắc rồi.
 - Ấy da làm việc đi rồi ăn bánh nha mấy bạn. Ngọc Thư mua rất nhiều bánh cho tụi mình đó. Thái hét to thật to mấy lớp bên cạnh nhìn 12A1 bằng một ánh mắt cực kỳ gato.
 - Ay tức chết mất. Ngọc Thư đánh bùm bụp vào lưng Minh Thái.
- Đám con gái lập tức xông vào bảo vệ lớp trưởng đại nhân.
- Bình tĩnh. Hiền Thực phẩy phẩy tay nhằm làm nó hạ hỏa.
 - Mày biết thằng Thái là át chủ bài trong mọi cuộc chơi của lớp mình không. Mày không được tổn hại nó dưới mọi hình thức. Kim Khánh đe dọa.
 - Mà không chỉ bọn tao đâu mày xem mấy cặp mắt xung quanh kìa. Nghe Nhi nói nó lén lút quay lại chờ ới hơn 100 cặp mắt của đám con gái khối 12 nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nó lạng thềm bóc bánh ra ăn, còn chăm chỉ dứt ấy thằng con trai đang dựng lều ngoại trừ một người.

- Sao mày không chăm sóc cho lớp trưởng nữa. Lam thắc mắc. Đám con gái lại nhìn nó bằng ánh mắt đã man hơn. Nó lại lon ton dứt cho Thái mà nó đâu có ngu, im lặng dứt cho Thái toàn vụn bánh.
- Này sao cậu dứt tôi toàn vụn bánh không vậy. Thái phê bình, nói to. Nó vội vàng dứt một cái bánh nguyên vẹn.
- Không nói đâu có ai bảo cậu cầm. Mặt nó đau khổ như khi ăn ớt, bộ cậu muốn tôi chết dưới tay à không ánh mắt giết người của đám hám buê đưê kia à.
- Cậu nói ai bê đê. Nó vội bịt miệng Thái.
- À Minh Thái là hot boy. Lòng Thái đột nhiên xao xuyến, nghe sao mát tai ghê vậy á.
- Phải vậy tốt hơn không. Minh Thái cười tươi.

Một loáng sau, trại của 12A1 đã hoàn thành xong bởi bàn tay đa tài của mỗi thành viên. Bên trong lều rất rộng chia làm hai khu, một bên cho nam, một bên cho nữ.

- Các em có 30 phút để nghỉ ngơi sau đó chúng ta sẽ tham gia trò chơi tập thể nhé. Cô Thủy bí thư đoàn trường thông báo cho các lớp.
- Đứa nào còn sức vào đây lập sòng bài mau. Minh Minh cầm bộ bài oang oang hỏi khắp lớp.
- Chơi nào. Hoàng Huy cùng Hiền Thực làm thành một đội, Minh Minh và Kim Khánh thành một đội.
- Đứa nào thua uýnh đứa còn lại nha. Minh bắt ngờ thêm luật.
- Tao nữa, tao chơi, Thái chịu. Ngọc Thư cười tươi.
- Hay lắm Thư heo, rất hay. Thái búng trán nó.
- Này đau đấy. Trán nó nhăn tít trông cực đáng yêu
- Được rồi còn một đội nữa....
- Để tụi tao. Thư đô và Lam là đội cuối.
- Ok. Chơi nhé. Minh xáo rồi chia bài.

Cầm 13 lá trên tay nó cười

- Minh Thái chuẩn bị tinh thần đi nhá.
- Có người thiết khóc không ra nước mắt.
- Đứa mô có con ba nhỏ nhất đi trước đi. Hiền Thực dăm chiêu nhìn đối thủ.
 - Taooooo. Thư hứng khởi đánh ba cây.
 - Éo đánh ba cây. Minh trở mặt.
 - Đậu =.= Sao mày không nói sớm. Mọc lộ bài rồi.

Póc

- Đã bảo đau cơ mà cứ búng là sao. Mặt nó nhăn tít
- Cậu stupid quá. Tránh ra tôi chơi à xem.
- Ừ tránh đợi mà xem tôi cho cậu thấy tài năng đánh bài của tôi.

Ván 1: Thái chịu búng tai.

Ván 2: Như trên

Ván 3: Như trên

Ván 4: Như trên

Ván 5: Như trên

- Tháiiii, xin lỗi mà. Thực lòng á, Thư xin lỗi. Giọng nó ngọt hơn mía.
- Không biết đánh thì để đó tôi đánh. Tài lanh. Giả bộ đau vậy thôi chớ nhiều đó ăn nhằm gì với Phan Minh Thái.
- Nào các em tập trung chúng ta chơi trò chơi lớn. Giọng cô Thủy vang lên trên loa, lớp nó mau chóng xếp hàng. Trò chơi lớn mang tên đi tìm kho báu, mỗi lớp sẽ được phát một mật thư để chỉ đến địa điểm có bản đồ. Tìm được bản đồ các lớp sẽ theo sự chỉ dẫn trên đó để tìm được kho báu. Cô xin thông báo trước kho báu rất giá trị đấy nhé. Mong là các em sẽ tìm ra được. 10 phút chuẩn bị tư trang, sau 10 phút chúng ta sẽ bắt đầu chơi.

10 phút sau, 12A1 được phát ột tờ mật thư.

- Ủ uôi cái này là giải mật thư ấy hả. Dễ hơn húp cháo.

Cả đám quay lại nhìn nó như sinh vật lạ.

Ba3n nayg le6u2 cau3 low1p ddoo2 tonrg bna5

- Nếu sắp xếp lại kết hợp với kiểu gõ Telex và I sẽ dịch ra được thôi. Tụi mình phải im lặng thực hiện nếu không các lớp khác sẽ biết. Ngọc Thư to nhỏ với cả lớp.

- Khánh, Thực hai đứa tụi mày vào lều của lớp tìm đi. Trong đó đấy.

Nó mắt tròn mắt dẹt quay sang nhìn Thái. Đúng là không hổ danh lớp trưởng 12A1 thông minh hơn người.

(Câu trên dịch là bản đồ ngay trong lều của lớp bạn)

Lấy được bản đồ lớp nó lập tức xuất phát trước ánh mắt ngưỡng mộ của các lớp khác.

- Tụi mày cẩn thận nha khu vực này nhiều rắn. Hoàng Huy xem bản đồ dặn dò cả đám.

- Ăn bánh ập mặt vào. Minh Thái lắc đầu trên nó.

- Kệ tôi, cậu lớp trưởng sao lại đi cuối cùng phải đi đầu tiên chứ. A

- Ngọc Thư cậu sao vậy. Minh Thái lo lắng nhìn xuống chân nó. Nguyên một con rắn đang cắn vào chân, bầm tím.

Minh Thái vội xé một mảnh vải buộc trên vết thương để hạn chế máu độc chảy về tim. Cậu cúi xuống hút máu ra.

- Làm vậy sẽ làm cả lớp chậm lại đấy. Ngọc Thư sợ hãi, ngăn không cho Thái hút.

- Mau đi đi, Minh mày bật GPS lên để tao còn đuổi theo. Còn lại tất cả cố gắng đừng để xảy ra xung đột hãy đoàn kết với nhau chúng ta mới thắng được. 12A1 Fighting

- Fighting. Cả đám đồng lòng hô to.

Thái quay lại bắt đầu hút máu, cậu cứ hút, nó nhìn cậu bỗng dưng tìm đập mạnh bất thường, chờ mới đó độc lên đến tim rồi sao. Ôi cuộc đời nó sắp tàn rồi sao. Ôi nó còn chưa kịp cống hiến gì cho nhà nước, còn chưa kịp nhìn thấy chồng tương lai vậy mà.... Minh Thái gắng hết sức hút hết máu ra. Trái tim cậu gào thét buộc phải cứu bằng được Ngọc Thư. Cậu sợ, sợ sẽ không được nhìn thấy nó, sợ nếu nó xảy ra chuyện gì cậu chắc chắn sẽ không tha cho bản thân mình. Dòng máu đỏ tươi chảy ra, cậu thở phào nhẹ nhõm, quệt vội mồ hôi, cậu súc sạch máu còn lại trong miệng.

- Tại sao cậu lại làm thế. Nó hỏi

- Hở. Cậu nghĩ nó sẽ nói cảm ơn nhưng đó là một câu hỏi bất ngờ cậu không lường trước được.

- Tại sao cậu dám bỏ cả lớp chỉ để cứu tôi. Mắt nó nhìn sâu vào đôi mắt nâu của cậu.

- Đối với tôi, cậu quan trọng hơn bọn họ. Tôi thà mất bọn họ chứ tuyệt đối không để mất cậu. Từng giọt mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt cậu khiến lời nói của Thái chân thật hơn bao giờ hết. Tim nó đập nhanh một nhịp.

- Cảm ơn nha. Nó nhẹ mỉm cười

- Trèo lên tôi công. Nó nhẹ gạt đầu. Bật GPS điện thoại tôi lên, định vị xem thẳng Minh đang ở đâu.

- Cách chúng ta 600m phía Đông Bắc. Nó trả lời

- Ngồi cho chắc đấy. Cậu bắt đầu leo núi. Nó thấy thương Thái dễ sợ, nhẹ lau mồ hôi trên trán Thái, nó đùa

- Này Phan Minh Thái, từng giọt mồ hôi của cậu đang không ngừng si nhục cân nặng của tôi.

- Cậu bao nhiêu kí vậy.

- Nhiều đâu có 50 kí à.

- À chỉ có 50 kí thôi, nhẹ quá nhỉ.

Bất ngờ, một con vật nhảy từ cành này sang cành kia. Giật mình nó hét lên

- A. Nó quàng tay ôm chặt lấy Minh Thái.

- Chỉ là một con sóc thôi, không sao đâu, có tôi đây mà. Thái cười tươi, ây da cậu sẽ sử dụng chiêu bài này dài dài.

- Cậu hứa bảo vệ tôi nhé. À ưm Là Khang huynh nhờ tôi nói vậy đó. Không phải tôi đâu. Nó rối rít biện minh, mặt đã đỏ lên từ lúc nào.

Minh Thái quay sang, mắt cậu chạm ngay đôi mắt đen lầy của nó. Vội đánh mặt sang chỗ khác nó nói nhỏ

- Minh Thái cổ lên. Cậu cười to

- Trời heo biết ngại kìa.

- Mau đi thôi, nói nhiều quá.

Sau 15 phút, hai người cũng bắt kịp cả lớp.

- Chân mày sao rồi Thư. Đứa đầu tiên

- Mày ổn không vậy. Đứa thứ hai

- Đau không? Đứa thứ ba

- Cổ lên nhé. Đứa thứ tư

- Em yêu đỡ hơn chưa. Đứa thứ năm

- Tao ổn rồi không sao đâu. Nó hạnh phúc vì những lời hỏi han tưởng chừng như đơn giản ấy nhưng lại ầm ập vô cùng.

Một tiếng sau khi nghỉ ngơi, lớp nó đã đến đỉnh núi.

- Tụi mày khooo báuuuu. Trung Nghĩa hét lên.

Cả đám vội vàng chạy lại, mặt đứa nào đứa nấy hết sức nguy hiểm suy đoán bên trong cái hộp là gì. Minh Thái đặt tay lên, mở nắp hộp ra. 12A1 ngã ngựa.

- Trời ơi tưởng gì. Cả đám đồng thanh

- Một tờ giấy, để tao đọc. Thái đồng dạng.

Chúc mừng các em đã lên tới được đỉnh núi sau bao vất vả, phần thưởng cao đẹp nhất chính là các em đã biết đoàn kết, cùng nhau vượt qua những khó khăn, cùng nhau xây dựng những kỉ niệm rất đẹp trong chuyến đi chơi lần này.

P/s: Mang tờ giấy này để nhận phần thưởng thực sự nha. Yêu các em.

- Chờ ơi, lợi ngược xuống hả. Ôi Chúa ơi. Nó than thở

- Người than thở phải là tôi mới đúng chứ. Minh Thái bẹo má nó

- Xâm phạm thân thể bất hợp pháp phạt tù đầy. Nó chu mỏ lên cãi

- À vậy Ngọc Thư tự xuống nha. Thái cười

- =.= Hay lắm cơ.

Thế rồi lớp nó lại lon ton xuống núi, vừa đi vừa chụp ảnh. Tám xuyên rừng. Nó mỉm cười nhìn Thái, cậu nhìn lại nó.

- Tôi biết tôi đẹp không cần phải ngấm kĩ vậy đâu. Thái trêu

- Ảo tượng. Nó nói giọng Huế. Dù sao cũng cảm ơn cậu cả ngày hôm nay nha. Nó lén lút hôn lên má Thái.

16. Chương 15: Lửa Trại Và Chuyện Kể Lúc Nửa Đêm

Lớp nó ngồi nướng thịt trước bao nhiêu đôi mắt thèm thuồng của các lớp còn lại, đã vậy bọn con trai còn quạt ùi hương bay xa thật xa.

- Thơm thật đấy. Lớp nó đồng thanh.

Thịt chín, thơm không thể tả. Minh Thái lấy dao cắt từng thớ thịt, chia đều cho các thành viên, phần còn lại mời thầy cô. Sau khi ăn uống no nê khối 12 bắt đầu đốt lửa trại. Cả một đồng cũi chất cao, đổ dầu rồi đốt lửa.

Ngọn lửa cháy mãnh liệt, nó cảm nhận được cả hơi nóng phả lên má mình.

- Ngồi xa ra bộ cậu muốn thành người lửa trong Bộ tứ siêu đẳng hả.

- Ủa ủa tui ngồi đâu liên quan gì đến Minh Thái cậu chứ.

- Nướng xúc xích ăn đi. Thái gợi ý, mắt nó sáng lên, lập tức chạy vào lều lục balô tìm mấy bịch xúc xích. Minh Thái đâm từng miếng xúc xích đã được cắt nhỏ qua cây, ngồi nướng. Ngửi thấy mùi thơm lớp nó tập kích quanh Thái. Cứ miếng xúc xích nào được nướng xong, đặt trên đĩa là lập tức tụi nó xông vào giành giật không thương tiếc.

- Đâu =.= xúc xích của mình cơ mà. Nó ngồi cạnh Thái khóc trong lòng.

- Há miệng ra. Thái bóc vội một miếng xúc xích nóng, quẹt tương ớt cho nó.

Vừa nóng vừa cay feeling dễ sợ. Nó vừa ăn vừa thổi.

- Này ớt lại cho tôi. Thái làm nũng

Nó cũng ngoan ngoãn bóc một miếng nhưng chưa đến miệng Thái, miếng xúc xích đã quay ngược lại vào miệng nó. Ngọc Thư ngồi cười đắc thắng

- Há há. Nó ôm bụng cười ngặt nghẽo

- Chuyện gì. Thái cau mày quay lại hỏi

- Ngồi im nha. Nó lau đi vết tro đen bám trên má Thái. Thái nhìn nó, nó nhìn Thái. Ánh lửa cứ cháy bập bùng bên cạnh hai người.

Tách tách tách. Nó giật thót so many điện thoại quay quanh nó và nhấn nút chụp ảnh không ngừng.

- Tụi mày ơi con Thư nó yêu thằng Thái kìa. Khánh hét to

- What the.... Nó đứng hình, mắt mở to. Nhỏ Khánh kia, mi đang hét cái gì đó, muốn ăn đập không hả. Nó hét lên

- Ngọc Thư thích Minh Thái kìa tụi mày. Mặt nó đỏ hơn quả cà chua, tim đập nhanh một nhịp.

- Cậu đang đỏ mặt à. Dễ thương phết. Minh Thái áp tay lên đôi má nóng hổi của nó

- Do lửa đó. Nó biện minh, lửa nóng chứ bộ

- Ủ thì tạm chấp nhận vậy đi. Ra tập trung thôi. Thái nắm tay nó kéo đi ra khu vực đốt lửa trại chung. Các tiết mục văn nghệ được trình bày nhằm góp vui cho chương trình và phần hay nhất chuyện kể lúc đêm khuya. Thái lập tức bịt tai nó lại.

- Làm trò gì thế. Nó hỏi

- Đừng nghe, không có gì đáng sợ đâu tôi kể chuyện khác ghê hơn nữa cho cậu nghe. Mặt Thái nham hiểm

- Giết tôi luôn đi, nghĩ sao đêm hôm thế này đi kể chuyện kinh dị. Nó trợn mắt, cố gắng thoát khỏi đôi tay đang áp vào tai mình. Buông ra tôi không nghe cô Thuý nói gì cả.

- Đã bảo không có gì đáng sợ cả. Tôi kể cho đáng sợ cực kỳ. Đêm hôm đó có một người đàn ông cùng một cô gái đang lái xe trên đường bỗng chiếc xe nổ lốp bùm
 - Hết hồn. Kể có cần biểu cảm vậy không. Nó giật mình
 - Kể vậy mới hay chớ tiếp nha ông ta quay sang bảo người con gái ngồi trong xe đợi trong khi ông ta trở lại thị trấn để tìm cứu giúp. Thái dừng
 - Ủa chớ sao vậy, sao không kể nữa. Mặt nó ngẩn tò te, tưởng gì có vậy thôi sao.
 - Sau đó một người đàn ông tiến về phía chiếc xe, cô gái tưởng rằng người đàn ông kia quay lại.
 - Moá ơi sao lắm ông thế.
 - Sao cậu ồn ào vậy mất cảm hứng không kể nữa
 - Ồ kể đi xin lỗi mà. Mặt nó thờn ngây năn nỉ ỉ ôi
 - Trên tay người đàn ông đó là một con dao phay rất sắc cùng đầu của người đàn ông kia.
- Nó há hốc: «thôi đừng kể nữa đáng sợ quá»
- Người đàn ông kia đập cửa, cô gái nhìn thấy cái đầu đầy máu, đôi mắt..
 - Huhuuhu đừng kể nữa mà. Nó ôm chầm lấy Minh Thái, gớm quá đừng kể nữa.
 - Được rồi nín đi nào, không kể nữa, không kể nữa. Đi ngủ thôi. Thái nắm tay nó lùi về trại.
 - Đốt con mắt dân FA ghê mày. Thư đô quay sang than thở.
- Nó vội buông tay ra nhưng Thái nắm chặt hơn.
- Bộ thấy tui đẹp rồi là nắm tay suốt vậy đó hở.
 - Mơ mộng. Thái đáp cụt lủn
 - Có cậu mới mơ mộng ý. Buông tay ra để về đi ngủ coi.
 - Ê vào lập sòng bài mày. Minh Minh hú hét rủ rê.
 - Thôi tao đi ngủ tao mệt rồi. Nó đặt lưng xuống, ngủ ngay tức khắc.

1 A.M

Ngọc Thư nằm mơ thấy mình là cô gái trong chuyện kinh dị hồi nãy Thái kể. Tim nó đập thình thịch, mồ hôi chảy ròng. Người đàn ông cầm con dao và cái đầu, nhìn nó rồi tay còn lại giữ chiếc chìa khóa xe. Nó hét lên, bật dậy. Lăn mồ hôi thoại, màn hình hiện lên con số 1:01 A.M. Đám lớp nó đang ngủ, còn có đứa ngáy mới ghê chớ.

- Chờ ơi chớ chớ rồi. Chớ rồi. Chớ lớp trưởng đáng ghét.
- Lê Nguyên Ngọc Thư. Giọng nói làm nó rợn người. Đêm hôm khuya khoắt trong rừng thế này mà lại có người gọi tên nó
- Đừng nói là.....là.....

17. Chương 16: Lạc Trong Rừng

Ngọc Thư ngồi bần khoăn, mồ hôi bắt đầu túa ra. Nó cảm nhận dưới chân mình có gì đó, nhẹ nhàng cuối xuống rờ. Nó bịt miệng lại để không thoát ra tiếng hét, vội chui lại vào trong mềm, nó run như cây sậy. Cuộc đời nó thật kết thúc tại đây sao. Không phải vậy chớ. Chờ ơi Ngọc Thư xinh xắn còn chưa cống hiến gì cho xã hội, chưa báo đáp phụ mẫu, chưa có phu quân vậy mà con ma độc ác nào lại đi ám nó vậy.

- Lê Nguyên Ngọc Thư. Giọng nói lại tiếp tục vang lên, kinh dị gấp đôi lần đầu.

Có ai đó kéo chân nó. Đừng nói là bàn tay hồi nãy nó rờ biết cử động và đang nắm cổ chân nó giật giật. Chờ ời chết, chết thặc rồi.

- Minh Thái, help me please. Tôi muốn nói là tôi nhớ và thiết tha cậu bên cạnh tôi lúc này. Tôi...hình như tôi bị ám rồi. Đáng sợ vô cùng, vô cùng đáng sợ. Bắn loạn, vội vàng gửi tin nhắn 5s sau nó mới giật mình, mở máy xem lại tin nhắn hồi hận, uất ức không thể tả. Lần này Minh Thái cười cho thú vị mặt luôn mà xem.

- Ra khỏi lều đi. Có người gửi tin nhắn, cười tít cả mắt định hù chơi ai ngờ sợ đến mức độ nhắn tin cho cậu. Thiệt trẻ con quá cơ mà cậu thích như vậy.

Nhận được tin nhắn lập tức mặc cái áo khoác nó chui ra bên ngoài. Lửa trại đã tắt ngấm từ bao giờ.

- Lạnh quá. Nó khê rên. Chiều ánh sáng yếu ớt từ chiếc di động, nó đứng trước cửa lều đợi Minh Thái.

Nghे tiếng động nó quay lại, đưa ánh sáng phát ra từ điện thoại để xem rõ hơn nhưng chỉ là một đám cỏ.

- Hù. Thái vội bịt miệng nó lại trước khi nó hét lên đánh thức mọi người dậy lúc 1h sáng. Cảm thấy âm ỉm trên tay cậu cúi xuống. Ngọc Thư nước mắt ngấn dài chảy mãi không thôi.

- Nín đi, nín đi mà.

Đỗ mãi không được cậu ôm nó vào lòng. Không hiểu sao cái lạnh bây giờ chạy đi đâu mất, nó thấy rất ấm như được mặc thêm cả tất áo khoác vậy. Ấm rồi, nó cũng chẳng buồn khóc, cứ thế dụi đầu vào ngực Thái. Thằng được ôm sướng tới tận mây xanh.

- Ấm chớ. Thái hỏi. Nó nhẹ gật đầu.

- Trả phí nhé. Có đứa muốn đập thằng đang nói một phát cho bớt ảo tưởng đi.

- Nằm mơ. Nó hếch mũi đáp lại

- Đi dạo không. Thái đề nghị

- Dạo lúc 1h sáng, cậu có điên không. Lỡ bị lạc thì sao.

- Thì thôi vậy. Cậu ở lại tôi đi nha. Thái quay lưng bước đi. Sau vài giây suy nghĩ nó đánh bạo chạy theo ôm chặt lấy tay Thái. Tay kia cậu đang cầm cây đèn pin.

- Đi thì đi sợ gì.

Hai người đi rất lâu mới tới một con suối nhỏ nằm sâu trong rừng.

- 2h sáng. OMG chúng ta đi được một tiếng rồi hử. Nó nhìn đồng hồ lên tiếng hỏi

- Vậy sao này lại đây tôi có cái này cho cậu.

- Gì vậy. Nó lon ton chạy lại chỗ Thái

- Bỏ chân xuống đi, nhúng xuống nước ấy.

- Giết người à. Lạnh ngắt. Nó lắc đầu

- Cứ nhúng xuống đi. Mặt Thái sao gian gian ấy.

- Được rồi tôi tạm tin cậu. Nó nhúng ngón chân cái xuống rồi lập tức thư lại.

- Bỏ chân xuống đi mát lắm Thái.

- Đùa à.

- Thiệt đó mát cực. Nó nhắm mắt nhúng cả hai chân xuống. Ôi, lạnh tê tái. Thái vòng tay ôm lấy nó từ phía sau. Nó ngồi yên, bất động.

- Cảm thấy sao? Thái hỏi

- Ấm. Nó mỉm cười

- Tôi đồ cậu nếu cậu trả lời được sẽ có phần thưởng hậu hĩnh. Nếu thua sẽ bị phạt đấy.
- Chỉ là phạt thôi mà. Hỏi đi.
- Một con thỏ bị một con sói dẫn vào rừng sâu. Quá sợ hãi con thỏ đã nói gì với con sói để sói thả thỏ đi.
- Khó thể.
- Thế mới là hỏi chớ. Trả lời đi
- Ừm.... Sói đại ca ngài tha tôi đi ở nhà tôi có mẹ già và bầy con thơ.
- Sai bét. Búng trán
- Quơ đâu ra vậy hồi này làm gì giao.
- Luật mới ra. Nào đưa trán đây.

Tách, tách, tách

- Không chơi nữa thua ba lần rồi đó.
- Chịu thua chưa. Thua là phải hôn tôi
- Không thua. Để 5s suy nghĩ
- 1...5 hết thời gian. Gọi ý nha con sói trả lời anh yêu em
- Em yêu anh. Nó hét lên sung sướng, con thỏ nói con sói là em yêu anh. Quá dễ.

Minh Thái cười đắc ý: " Đã ghi âm". Nó dùng nhảy nhót, sức nhớ hồi này hét rất to, rất bự em yêu anh. Chốt rồi thỏ ơi.

- Cái đó ... Cái đó là trả lời câu hỏi mà. Tại nó đỏ lên, nóng bừng
- Sai
- What
- Con thỏ bảo:" em có thai rồi anh à. Em phải về nhà nói với nhị vị phụ huynh một tiếng rồi mới tới hang của anh được"

Nó đứng hình, cái thể loại gì vừa mới diễn ra vậy trời.

- Cậu đùa tôi đấy à. Làm sao có thể. Nó xông vào bóp cổ Thái.

Minh Thái lập tức chạy đi. Đứa chạy đứa đuổi đến lúc lạc sâu vào rừng lúc nào không hay.

- Minh Thái. Nó gọi lớn
- Sao vậy. Thái cười
- Không đùa được đâu. Chỗ này là chỗ nào lạ hoắc vậy.
- Chỗ này..... Minh Thái bỏ lửng câu nói.
- A. Ngọc Thư cuối xuống ôm chân. Máu từ vết rạn cắn thấm vào băng gạc. Lúc này mãi chạy theo Thái, nó không để ý đến vết thương.
- Ổn không. Thái cuối xuống chạm nhẹ vào vết máu.
- Hơi đau nhưng tôi chịu được. Mau tìm đường ra khỏi đây đi. Nó giục Thái.
- Không đau mà mồ hôi ra nhiều như vậy sao. Cậu thật là. Thái lau vội những giọt mồ hôi đang túa ra như tắm. Không làm người khác lo lắng cậu không chịu được à.

Bị Thái quát, tự ái tự nhiên nước mắt nó chảy.

- Mượn cậu lo cho tôi à. Nó quẹt vội nước mắt. Tự tôi đi được, không cần cậu. Lão đảo nó tiến về phía trước nhưng chẳng được mấy bước cơn đau ập đến nó ngã xuống.

- Thiệt là. Thái ôm eo nó trước khi mặt đất kịp chào đón. Trèo lên, tôi cõng.
- Không.
- Trèo lên
- Không là không
- Bướng thật đấy. Muốn tự nguyện lên hay sao.
- Không là không. Có chết cũng không... chưa kịp nói hết câu Thái đã đặt nó ngay ngắn trên lưng. Ngủ đi tôi sẽ đi êm nhất có thể. Khi tỉnh dậy cậu đã ở trại rồi.
- Hát cho tôi nghe được không. Giọng nó lí nhí
- Được rồi

Not sure if you know this
 but when we first met
 I got so nervous
 I couldn't speak
 In that very moment
 I found the one and
 my life had found its missing piece
 So as long as I live I'll love you,
 will have and hold you
 You look so beautiful in white
 And from now til my very last breath
 This day I'll cherish
 You look so beautiful in white tonight
 What we have is timeless
 My love is endless
 and with this ring I say to the world
 You're my every reason
 You're all that I believe in
 With all my heart I mean every word
 So as long as I live I'll love you,
 will have and hold you
 You look so beautiful in white
 And from now til my very last breath
 This day I'll cherish
 You look so beautiful in white tonight
 ohh ohh
 You look so beautiful in white tonight

na na na na
so beautiful in white tonight
And if a daughter is what our future holds
I hope she has your eyes
finds love like you and I did
and when she falls in love we'll let her go
and I'll walk her down the aisle
She'll look so beautiful in white
You look so beautiful in white
So as long as I live I'll love you,
will have and hold you
You look so beautiful in white
And from now til my very last breath
This day I'll cherish
You look so beautiful in white tonight
You look so beautiful in white tonight

Giọng hát trầm ấm của Minh Thái khiến nó bước vào giấc ngủ một cách nhanh chóng. Lúc tỉnh dậy, nó đã nằm trong lều từ lúc nào. Ngáp một cái thật dài nó mò sang lều đám con trai. Tấm rèm vừa được mở ra duy nhất một thằng con trai đang nằm đó ngủ say sưa. Nhìn xung quanh không có ai nó đánh bạo lại gần chỗ Minh Thái. Đưa tay vuốt nhẹ tóc mái, nó ngồi yên ngắm Thái. Con trai mà mắt một mí, mũi cao, môi hồng nhìn còn đẹp hơn cả con gái.

- Ngắm tôi phải trả phí đấy. Thái nháy mắt
 - Ấy làm hết hồn. Nó đánh nhẹ vào ngực Thái
 - Cậu có họ hàng với heo phải không. Nặng gần chết
 - Cậu, nó néo vào eo Thái. Còn dám nói nữa hả tại ai chớ. Nhưng mà làm sao cậu ra khỏi rừng được vậy.
 - GPS và google map sinh ra để làm gì.
 - Nhưng trong rừng....
 - Bộ trong rừng là không dò được a
 - Ấy mặc kệ cậu. Tôi đi trước
 - Khoan kéo tôi dậy điiii.
 - Lớn to đầu rồi còn. Nó đưa tay kéo Thái dậy, cậu kéo tay nó lại mất đà. Nó ngã xuống, mũi chạm mũi, môi cách môi chỉ 1cm.
 - Cậu còn nợ tôi một cái hôn đấy nhé. Thái trêu.
- Ánh bình minh ló dạng phía xa, chiếu từng hạt nắng ấm áp vào căn lều.

18. Chương 17: Giận Hờn Được Giải Toả

Sau khi được nhà trường đưa đi thăm quan một số nơi, tìm hiểu thêm về các loại động vật và một số giống cây quý khối 12 quay về nơi tập trung thu dọn lại lều trại để chuẩn bị ra về. Và có một chuyện bất ngờ đã xảy ra khiến Minh Thái giận tới đỏ mặt, tía tai suốt quãng đường đi về. Còn rất chi lạnh lùng không thêm nói chuyện với con nhỏ bên cạnh.

Số là thế này lúc tham quan xong Ngọc Thư về lại lều và phát hiện ra có một bức thư tình sắc mùi sến súa

Gửi em người con gái đến từ nắng mai. Anh đã si mê em ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Nơi em toả ra một thứ ánh sáng tuyệt đẹp và anh biết em là những tia nắng ấm áp bước vào trái tim nhỏ bé của anh. Em là tình yêu vĩnh cửu của anh, thiên thần nhỏ bé của anh ạ. Hẹn gặp em ở dòng suối nhỏ nơi có những bông hoa dại tự tin khoe sức sống, lúc 8h30 em nhé.

Ký tên

Người luôn yêu em

- Moá thằng điên nào viết thư tình cho con Thư nè tụi bây. Giọng thằng Đức vào đây chứ đâu, thiệt muốn giết nó ghê vậy á.

- Đùa nhau à, con heo đó có người tự nguyện muốn nuôi sao.

- Phan Minh Thái, cậu không xía xoi tụi cậu không chịu được à.

- Nề nề bu dô đi bà con. Hàng nóng, hàng nóng. Giọng thằng Đức lại bô bô

- Còn 10 phút nữa ra chỗ “người luôn yêu em” hẹn đi kìa.

- Cậu sao vậy Minh Thái. Nói cái giọng đó là sao á. Tôi có biết người này là ai đâu.

- Mượn cậu biện minh à. Giọng Thái khó chịu, mặt cau có. Đi đi, đi luôn đi.

- Đi luôn đấy không thêm. Nó nóng máu, bỏ đi không thêm quay lại nhìn đám lớp mình.

Ra tới bờ suối nhỏ, nó thấy một chàng trai đứng gần đó.

- Xin lỗi cậu là.... Người con trai quay phắt lại. Thanh Huân. Nó ngạc nhiên tuột độ. Ai tin được lớp trưởng 12A2 đẹp trai ngồi ngồi vậy mà lại đi thích một con nhỏ như nó.

- Chào cậu, Ngọc Thư. Mặt Huân ửng đỏ

- À chào cậu. Nó ngượng ngùng. Tất nhiên một chuyện hay ho thế này không thể thiếu bọn mắm muối 12A1 rồi. Cầm sẵn camera điện thoại trên tay. Cả đám cười khúc khích duy có một người mặt càng ngày càng đen hơn dít nôi.

- Huân có gì muốn nói với Thư vậy. Nó ngượng nghịu hỏi. Có người hận không thể bay vào đánh chết tên Thanh Huân kia.

- À ... ưm Huân thích Thư. Lâu lắm rồi. Có người núp sau cây bứt không biết bao nhiêu chiếc lá vô tội.

- À ... Thư Nó cười tươi.... Thư cũng thích Huân lắm. Có người tức tới trào máu, vùng vằng bỏ về trước mặc dù đã được đám đực rửa 12A1 lời kéo ở lại. Nhưng cậu ấy máu nóng dồn tới đỉnh điểm, càng ở lâu cậu sẽ gây án mạng mất.

- Nhưng Thư chỉ coi Huân là một người bạn thôi. Cảm ơn tình cảm của Huân nhưng xin lỗi Thư không thể đáp lại được. Thực rất xin lỗi. Nói rồi nó chạy vội về lều. 12A1 mau chóng rút quân về đại bản doanh phòng nó biết là xong kế hoạch.

- Minh Thái, cầm hộ tụi cái balô với. Nó đang cầm vô số thứ và balô là thứ duy nhất nó không thể cầm nổi. Minh Thái lạnh lùng quay ngoắt đi. Cái tên hâm này lại giở chứng gì vậy trời. Thanh Huân chạy lại mang giúp nó.

- Aiss, cái tên Thanh Huân chết tiệt đó. Thiệt bực mình mà. Thái cầu nài. 12A1 bùm miệng cười khúc khích. Cười cái gì thu dọn nhanh lên.

- Lớp trưởng đại nhân giận vợ chém dân thường. Thiệt ác quá mà. Đứa thứ nhất

- Giận người nhà, chém người gần nhà. Đứa thứ hai

Minh Thái liếc đứa thứ ba.

- Tao chưa nói gì hết sao mày liếc tao ghê vậy Thái. Anh em nổi khố với nhau cả mà. Minh Minh oan uống hết lên.

Trên xe dành riêng cho 12A1

- Nhích qua cho tôi ngồi nữa Thái. Nó nhả mặt lần thứ n.

- Qua mà ngồi với Huân ấy.

- Đồ con nít. Tránh ra. Nó len lỏi định chui vào trong để ngồi gần cửa sổ nhưng Thái vội ngồi vào trong. Xong thế là nó có chỗ ngồi. Kaka đơn giản.

Còn giận chuyện hồi nãy à. Nó thì thăm hỏi nhỏ.

Thái nhắm mắt, cậu còn đeo cả headphone giả vờ không nghe thấy Ngọc Thư nói gì.

- Xì, giận hờn đồ đồ. Nhớ đấy. Nó đánh mặt sang chỗ khác.

Hai người im lặng suốt quãng đường nhưng, chữ nhưng oái ăm không chịu buông tha cho tụi nó. Minh Thái ngồi gù gật gù. Nó thì đang quá rảnh rồi không có việc gì làm, lười điện thoại ra chụp hình nó tính trong bụng sẽ chụp cả một bộ sưu tập hình dìm Minh Thái. Nghĩ là làm, nó sát gần Thái, máy ảnh nháy liên tục. Bỗng chiếc xe nảy lên không biết trời trăng mây gió thế nào mà môi đứa này dán môi đứa kia. Mặt nó đỏ hơn cà chua, mắt tròn xoe nhưng có đứa nào đó ôm chặt không chịu buông. Sau một lúc môi đứa nào đó mới chịu tha cho nó. Và sự im lặng lại tiếp tục bao quanh hai người cho đến khi về lại trường.

- Chuyến đi chơi kết thúc rồi. Mong là các em sẽ cố gắng hơn ở học kì II. Các em về nhà an toàn và nhớ đừng có la cà ở đâu đấy. Cô Thủy nói to.

You have a message from huynh siêu tồ

Hôm nay huynh có việc nên muối đi ké thằng nhóc Minh Thái nha. Cố gắng xin ăn cơm ké luôn nha, huynh có việc tối về trễ, bác Hạnh cũng về quê có việc rồi nên Yêu muối nhiều.

OMG huynh bỏ muối như thế sao. Nó khóc không ra nước mắt. Quay sang tìm Thiên Duy. Ya có thằng bạn thân học cũng trường thiệt tốt mà.

You have a new message from Dog best friend

Tao phải chở Minh Tuyết về nên không thể chở mày được đâu. Thế nên về với Thái vui vẻ nhé. Mà cảnh báo trước mày tuyệt nhiên không được nhắc tới hai từ Thanh Huân. Thế nhé. Pai

Linh dễ sợ, lăm lét quay sang nhìn Thái. Ủa nó có làm gì sai đâu ta sao phải lăm lét.

- Minh Thái, nó hét to ếu hiểu thế quái nào cả trường lúc đó lại im phăng phắc. Quê không hề nhẹ.

Minh Thái quay lại nhìn nó, lạnh lùng hỏi chuyện gì.

- À thì Khang huynh bận rộn quá không nấu cơm với cả không đón tôi được nên Minh Thái cậu có thể cứ mang một sinh linh bé bỏng là tôi được không. Mắt nó mở to, trong veo.

- Không. Thái lạnh băng quay lại với đội bóng.

Cái bọn chăm chỉ quá đáng, vừa mới đi cắm trại về đã xin ở lại trường tập đá bóng. Và vì lỡ giao mình cho Thái, nó cũng phải ở lại hên sao còn có Tuyết nữa vì Tuyết chờ thằng bạn thân trời đánh của nó.

- Phan Minh Thái mặt trời về nhà mình rồi. Nó ngồi trên khán đài hét to.

- Biết rồi.

- Ăn cái gì mà lạnh lùng cả chiều giờ. Nó ngồi ngơ ra suy nghĩ.

- Cậu ta đang ghen đó. Minh Tuyết nói làm nó ngớ người. Cậu ấy đá bóng mạnh như vậy là do cậu ấy đang ghen tị.
- Sao mày biết.
- Bởi trước đây Minh Thái cũng vậy.
- Là sao Tuyết. Trước đây từng có người làm cho Thái ghen tị sao. Tim nó hơi chùng xuống vậy ra nó chỉ là người thứ hai. Bất giác nó cảm thấy gato với người kia. Là con gái hả
- Ủ, mà thôi qua lâu rồi, đừng để ý làm gì.
- Nó nhẹ gật đầu, đứng dậy bước về.
- Bảo Thái tao về trước nha. Bye
- Này quên đi chuyện đó qua lâu rồi. Đừng bận tâm đến nó nha. Bye mày.
- Nó không vội về nhà, đôi chân vô thức đưa nó đến công viên. Đùng đưa chiếc xích đu nó nhẹ lau đi giọt nước mắt đang rơi xuống. Cái cảm giác này thật cuộc là gì chứ. Nó.... thích Thái sao. Mấy nụ hôn là nó bị tập kích bất ngờ, là nó bị động, bị cưỡng ép nhưng nó thích như vậy. Ôi, điên, điên hết rồi. Nó đứng dậy, bỗng nhiên cái chân lại đau trở lại. Cái số nhỏ thể không biết.
- Sao không? Minh Thái vội chạy lại
- Cậu từ đâu chui ra vậy. Ngọc Thư nhăn mặt hỏi
- Tôi chạy như thằng khùng đi tìm cậu vậy mà cậu còn hỏi tôi vậy sao. Thái gắt. Bảo chờ rồi sao bỏ về trước như thế
- Tôi không muốn về chung với cậu. Tôi ghét cậu, buông ra. Nó bật khóc
- Thái ôm nó vào lòng, mặc cho nó hết sức dẩy dụa, đánh vào ngực cậu.
- Cậu sao vậy. Thái dịu dàng hỏi nó. Nó lắc đầu. Lên đi tôi công.
- Nhưng cậu mới đá bóng về làm sao còn sức để công tôi tự đi được không cần đâu.
- Tùy cậu. Thái bỏ đi 3...2...1
- Nè, bộ nói vậy là đi luôn sao. Thái mỉm cười quay lại
- Trèo lên.
- Mồ hôi của cậu sủi nhọc cân nặng tôi một cách nặng nề đấy biết không. Nó lau đi mồ hôi đang rịn ra trên trán Thái
- Thế mới bảo cậu có họ hàng với Trư Bát giới.
- Đi chết đi. Vừa nói nó vừa khuyến mãi cho Thái một cái nhéo.
- Cậu thích Thanh Huân à. Minh Thái bất ngờ hỏi một câu không liên quan. Tim cậu thực sự muốn biết Thư đang nghĩ gì.
- Cậu theo dõi tôi sao. Ô mô thiệt ngại quá cậu ngưỡng mộ nhan sắc của tôi đến thế sao.
- Tôi đang nghiêm túc đấy.
- Không tôi chỉ xem cậu ấy là bạn thôi.
- Thế cậu nghĩ sao về tôi.
- Hở. Cậu bị hâm à. Nó sờ trán Thái, bình thường cơ mà hỏi câu ấy chớ. Cho tôi xuống đi đến nhà rồi. Nó giả cảm, giả điếc lấy chìa khóa mở cổng.
- Cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi. Thái kéo tay nó ngược trở lại, đè nó vào tường. Tình hình rất chi là tình hình, nó bị kẹt giữa tường và Thái.

Ánh đèn đường làm cậu trở nên quyền rũ hơn thì phải, nó cảm nhận như vậy. vén một lọn tóc ra sau tai, Thái cuối sát nhìn nó.

- Cậu cảm nhận sao về tôi. Hơi thở nam tính phả vào mặt nó.

- Tôi.... tôi à.... ưm.

- Như thế nào hả. Minh Thái, cứ như vậy chắc nó chết quá.

- Eo ôi quá. Tôi phải lên tắm đây. Nó lách người chạy vội vào nhà. Núp sau cánh cửa lớn, nó ôm tim, lén nhìn ra ngoài bằng cửa sổ phòng khách Minh Thái liếc nhìn nó. Ô mô tim nó đập thành thịch. Loạn, loạn hết rồi.

Nó chạy lên phòng, xả nước, từng giọt lặn đến khắp góc ngách trên cơ thể. Còn gì tuyệt bằng khi được tắm sau một ngày dài. Đang sấy tóc, căn phòng bên cạnh sáng đèn, nó nhìn qua. OMG, Minh Thái đang cởi áo. Mặt nó nóng bừng lên.

- Nhìn gì đấy. Nó giật mình nhìn qua căn phòng đối diện.

- Sao vòng 1 của cậu phẳng thế. Dù là chụy em với nhau nhưng cậu không nên khoe khoang lộ liễu như vậy. Nó cười tươi. Ê ê cậu đang làm gì đó.

- Cởi để cậu xem là nam hay nữ.

- Thiệt là quá biến thái mà. Mấy người đi tắm đi cho tôi nhờ.

- Qua đây sấy tóc cho, sấy bên đây tốn điện lắm. Với cả qua ăn cơm tối.

- Ô mô sao hôm nay cậu tốt bụng quá vậy. Cơ mà kệ, của chùa.

Nó xách mấy sấy, lon ton qua nhà Thái.

- Chào Minh Chi, em đi đâu vậy.

-Chào chị, em qua nhà bạn học nhóm tí xíu rồi về. Em ăn rồi, anh chị ăn đi ạ. Em xin phép

- À ừ bye em.

- Heo qua sớm vậy, ngửi thấy mùi thức ăn từ bên đó sao. Thật không tin nổi.

- Cậu không đụng chạm đến tôi cậu ăn không ngon hả. Mặc xác cậu, Minh Chi nấu cho tôi ăn không có phần của cậu đây.

- Thật là

Hai đứa vội ngồi vào bàn ăn, nó chõ đũa vào món nào y như rằng Minh Thái cũng vậy. Người nguýt, người lừm cuối cùng cũng xong bữa cơm

- Cậu rửa chén đi.

- Chén nhà ai, nhà ấy rửa.

-Gi chớ. Bao búa kéo đi. Kết quả nó thua một cách thảm hại 5-0. A chân đau quá. Nó rên rỉ

-Chỉ là chân đau, tay vẫn làm việc được.

- Ôi đầu tôi đau quá, hoa mắt, chóng mặt. Ô mô ột tô kê. Nó đưa tay lên xoa xoa thái dương. Tháiiiii, nó gọi tên cậu ngọt hơn cả mía. Một giây xốn xang cậu biết nó làm nũng nhưng cậu vẫn chấp nhận.

Cuối cùng nó phờn phè ngồi trên bàn ăn nho trong khi Minh Thái rửa chén.

- Đút tôi ăn nho với, tay đang dính xà bông không bóc được. À thì nó ngoan ngoãn làm theo. Bất ngờ Thái cuối xuống hôn lên khoé môi nó tấm tắc khen

- Ấy nho ngọt ghê.

Trong khi nó đang đứng bất động, không nói nên lời, nó bị lợi dụng một cách trơ trẽn.

- Tên mất nên có tin tôi cắn nát môi cậu không. Nó bịt miệng ngay lập tức. Ay trong lúc tức giận nó buộc mồm. Quên đi, coi như tôi chưa nói gì. Quá què độ nó leo tót lên phòng Thái. Trong khi có người cười rất tươi, lau sạch đồng chén rồi lên phòng.

Nó đang nằm đọc truyện, mặc chiếc áo sơ mi, quần đùi nằm như vậy có phải đang kích thích bản năng cậu trỗi dậy không.

- E hèm. Nó bật dậy
- Mấy sậy này, sậy tóc cho tôi đi. Nó nũng nịu.
- Lớn rồi mà y chang như con nít.
- Con nít mới được quan tâm nhiều chứ. Sậy đi nói nhiều quá.
- Câu hỏi của tôi chưa có câu trả lời
- Oáp buồn ngủ quá. Đi ngủ đây. Thế là nó lăn ra ngủ thật.
- Tôi thích cậu, Ngọc Thư

19. Chương 18: Cuối Cùng Cũng Tìm Ra Đứa Tổ Tình Đêm Định Mệnh Đó

Không biết là nằm mơ hay là sự thật nữa, Ngọc Thư cảm nhận thấy môi mình có gì đó âm ẩm chạm vào rồi còn cả gì gì đó Ngọc Thư nữa. Mơ màng nó ôm lấy con sâu hay ôm khi ngủ nhưng mà con sâu nó kì kì sao ấy. Một ngày mệt mỏi khiến nó không muốn nghĩ thêm gì nữa,nhanh chóng chìm sâu vào giấc mơ tuyệt đẹp bên Woo Bin oppa.

Sáng hôm sau, mặt trời ló dạng nơi xa, ánh nắng chan hòa mang đến sức sống ọi người. Đàn chim trên cây nọ rảo riết bay đi bởi

- AAAAAAA, PHAN MINH THÁI. ĐỒ BIẾN THÁI. Cậu làm gì tôi rồi. Nó lấy chăn che đến ngực. Hết lên đây giận dữ.

- Đây, đây im lặng để tôi giải thích chuyện là.....
- Im đi cậu còn dám biện minh. Tôi sẽ giết cậu, chó lớp trưởng.

Thái xông đến, bịt miệng nó lại.

- Cậu hét còn hơn cả cái loa phát thanh. Nghe này tối hôm qua cậu ngủ quên ở nhà tôi thấy cậu ngủ ngon quá cũng không nỡ đuổi cậu về nên... mà đêm ngủ ở dưới đất lạnh quá mới phải lên giường nằm ké chứ bộ.

- Ưông a. Nó nhéo vào eo Thái. Cậu la oai oái, buông tay ra
- Tên cuồng dâm nhà cậu. Thiệt là hại nước, hại dân hôm nay tôi phải trừng trị cậu. Nó buông cái mền xuống, lao vào người Thái. Cậu vội chạy đi. Thằng chạy trước, con chạy sau.
- Muội muội ngốc, mới sáng sớm.... Khang huynh đứng tưới cây trong sân lên tiếng
- Huynh, huynh không biết chuyện kinh khủng nào xảy ra đâu. Hắn ta tên biến thái đó.... hắn hắn..... Nó đứng lấp bắp.
- Là huynh để muội bên ấy. Vũ Khang nhẹ nhàng thốt ra
- Huynh, sao huynhỡ...
- Minh Thái ngủ ở sán nhà cơ mà. Ai bảo muội ngủ ngon quá làm chi huynh không thể đánh thức được thế là để muội lại bên đó.
- Huynh ... huynh dám bán muội cho kẻ thù. Huynh. Au. Chó lớp trưởng. Minh Thái tranh thủ lúc nó đang trách Vũ Khang búng trán nó cái tách

- Phan Minh Thái đợi đó ngộ sẽ báo thù. Nó hét lên. Ngộ về tập hợp sức mạnh sẽ đến tìm lị sau. Ta quân tử báo thù 10 năm chưa muộn. Nubakachi !!!!

” Bâng khuâng trong đêm thật dài ở nơi niềm vui đã xa tình mình như...”

- Tao nghe nề Thực. Nó nhóp nhép nhai bánh mì.

- Con quy, mấy giờ rồi mà còn ngồi đó ăn.

- 8h. Nó hồn nhiên trả lời

- Tập văn nghệ.

Nó sắc bánh mì, chót quên mất hôm nay phải tập văn nghệ ở nhà Kim Khánh. Trời đánh cái tên Minh Thái, không thèm nhắc nó.

- Tao đang đi trên đường mà. Đợi xíu đi, tao còn phải tìm nhà nữa mà.

- Tới sớm đi đó.

- Okie. Nó ngắt máy, chạy lên phòng thay vội bộ đồ, xỏ chân vào đôi nike, nó phóng vào garage lôi chiếc xe đạp điện ra. Vì vụ trên con đường đầy nắng, nó lẩm nhẩm hát một bài hát mà ai đó đã từng dạy cho.

“Nắng vàng thật vàng, tôi vui vẻ đi trên con đường trải đầy màu nắng. Tôi gặp cậu, một tia nắng chói sáng hơn bất kỳ tia nắng nào tôi gặp”

Flashback

- Ngày. Ngọc Thư giặt mình quay lại

- Cậu gọi tớ hả.

- Phải. tên con trai trả lời

- Có chuyện gì không. Ngọc Thư cười tươi

Thằng nhóc mặt đỏ lên, lúng túng cúi cây kẹo vào tay Thư.

- Gì vậy.

- Kẹo đầy đồ ngọt vậy mà cô bảo cậu rất thông minh.

- Ai chả biết là kẹo tớ có hàm đầu nhưng sao cậu lại đưa cho tớ.

- Có con nhỏ kia cho tớ không ăn, giải quyết hộ tớ đi.

- Không thích, đồ của cậu tớ không ăn.

- Cái con nhỏ bày đặt làm màu. Lớp trưởng nói phải nghe. Ăn đi.

- Được rồi. Về nhà tớ sẽ ăn.

- Muốn nghe lớp trưởng đa năng hát không.

- Có. Ngọc Thư thả thính vào tai người con trai đang công mình.

Nắng vàng thật vàng, tôi vui vẻ đi trên con đường trải đầy màu nắng. Tôi gặp cậu, một tia nắng chói sáng hơn bất kỳ tia nắng nào tôi gặp.

- Bài của ai vậy. Nghe lạ hoắc

- Là do tôi tự sáng tác.

- Tặng ai sao.

Cậu con trai không trả lời, hai đứa con nít mỗi đứa theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình về tương lai. Nhưng.....

Endflashback

- Quỷ nhỏ, chưa chịu đến nữa hả. Lam Phương hét lên khiến nó phải để điện thoại xa tai ra.
- Tao đứng trước cổng rồi. Từ từ chờ, hồi gì mà ghê vậy.
- Đợi đấy.
- Hey you, đến trễ vậy cưng. Aaa đau đau Khánh đau. Minh Minh đau đớn ôm lấy phần mới bị Khánh nhéo.
- Cậu thật không biết thương mỹ nam.
- Mỹ nam tưởng mỹ nữ.

Nó“.....” Hai người này quen nhau đúng là kì tích của tạo hoá.

Ngọc Thư vừa bước chân vào phòng khách đã bị bọn con gái xử đẹp chỉ vì đến trễ có 45 phút à.

- Nào tập hát thử đi. Lam Phương nghiêm túc ra lệnh. Chả là vì trường sẽ tổ chức văn nghệ đón nhận bằng trường chuẩn quốc gia và chào mừng ngày thành lập trường nên phòng đoàn gấp rút tuyển chọn các tiết mục để trình diễn đêm hôm đó. Phần thưởng nghe đâu lớn lắm và thế là 12A1 quyết tâm giành được phần thưởng ấy. Trong lúc bí bách không hề tìm thấy mầm mống âm nhạc nào trong lớp, Lam Phương ,lớp phó văn thể mĩ đã phát hiện ra nó. Ngọc Thư chân ướt chân ráo trở thành ca sỹ cho 12A1 bởi sự đe dọa tàn bạo của Lam Phương.
- Tụi mày, tao phát điên lên rồi. Không tập tành đàn hoàng thì dẹp, nghỉ. Mặt Phương nóng bừng bừng
- Được rồi, bớt nóng đi mà. Khánh phẩy phẩy tay nhằm giảm nhiệt độ quá cao của Phương.
- Hát lại một lần nữa nhé. Nào Ngọc Thư. Phương mỉm cười, nhìn nụ cười của nó cả đám mới thở phào nhẹ nhõm.

Sáng hôm sau

- Uống đi rồi đi học. Thiệt là hát hò cho cổ vào rồi giờ bị đau họng. Vũ Khang pha một ly nước chanh mật ong nóng đưa cho nó.
- Không phải tại muối uống nước đá nhiều thôi. Nhưng sự thật thì hôm qua nó đã phải tập hát rất nhiều còn uống nước đá nữa bảo sao không đau họng.
- Nghe cái giọng vịt đực đó ai dám đưa tai để nghe muối hát.
- Huỳnh. Ghét huỳnh. Nó thều thào
- Sáng nay huỳnh đưa đi học.
- Wow. Mắt nó sáng lên.

Trên phòng 12A1

Ngọc Thư đến lớp với bộ mặt hết sức thảm thương. Đưa tay làm thành chữ V chào bọn trong lớp với bộ mặt không thể nào thảm hơn. Gục đầu xuống bàn chưa được 5 phút đám lớp nó bu quanh xem nghệt thờ. Đứa rờ trán, đứa rờ má nó

vẫn nằm im cho đến khi có cái gì đó chạm vào má và cái gì đó chính là đôi môi trời đánh của tên Minh Thái. Nó đập bàn quát to

- Tên chó lớp trưởng cậu mới làm hành vi biến thái gì đó. Muốn ăn đập không hả. Cả lớp quay lại nhìn nó bằng một ánh mắt unbelievable
- Đau họng mà còn hét được như vậy sao. Nó ôm họng, nhìn Thái bằng ánh mắt tổn thương.
- Biết tôi đau họng cũng ráng chọc tôi hét lên cơ.
- Ngồi xuống giữ gìn thanh quản đi mà còn hát.
- Xì. Nó bịu môi.

Cả một tuần đau họng, nó được 12A1 chăm sóc hết sức cẩn thận. Những lúc như vậy mới biết được tâm lòng của bạn bè. Sau một tuần được chăm sóc đặc biệt giọng nó hồi phục hoàn toàn. Với giọng hát trong, mượt nó nhanh chóng vượt qua vòng sơ loại. Chả mấy chốc đến hôm diễn thật trên sân khấu Ngọc Thư run như cây sậy trong cánh gà. Tiết mục trên sân khấu kết thúc là đến bài hát của nó. Liếc xuống dưới bao nhiêu cặp mắt hướng vào. Tim đập, chân run nó muốn biến mất khỏi nơi này, muốn ngồi bên cạnh Minh Thái, cãi nhau với cậu ta sẽ làm cái hồi hộp này biến đi.

Điện thoại rung, đầu số 012255... số này quen quen. Nó bắt máy

- Này. Cái giọng nói ám nó từ đầu lớp 12 tới giờ. Hồi hộp không, cứ xem như cậu đang tỏ tình với tôi ấy.
- Minh Thái cậu đang ảo tưởng à. Giờ tôi mới sức nhớ ra một chuyện hết sức quan trọng số điện thoại này đã từng gọi cho tôi vào lúc 2h sáng ngày 4 tháng 9. Có không. Nó nhấn mạnh hai chữ có không.

Đầu dây bên kia im lặng mất mấy giây.

- Là tôi.

Nó đứng hình, hồi hộp bay đi đâu nhường lại sự hoang mang vô bờ.

- Dừng...
 - Tôi không đùa là tôi. Giọng Thái không hề bông đùa
 - Người đó, người cậu tỏ tình ấy là...
 - Dừng quan tâm, đó là quá khứ rồi. Tôi chỉ biết hiện tại của tôi có cậu trong đó và cả tương lai nữa. Giọng Thái chắc nịch.
 - Phan Minh Thái, cậu... cái đó... có được xem là cậu đang tỏ tình không.
 - Thi tốt. Thái ngắt máy lúc đó cũng có người nhắc nó chuẩn bị cho tiết mục của mình.
- Cầm chặt micro trong tay nó đưa mắt tìm Minh Thái. Tiếng nhạc vang lên nhưng là tiếng guitar. Ngọc Thư nghi hoặc đưa mắt sang phía bên kia sân khấu, Thái đang đệm guitar.
- Tại sao lúc nào cậu ta cũng quyến rũ chết người như thế. Nó trầm nghĩ. Thái ngừng đánh quay sang nhìn nó. Bình tĩnh Ngọc Thư cất giọng hát trong veo của mình. Bài hát kết thúc trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt từ khán giả. Nó cuối chào rồi vội chạy theo Minh Thái.
 - Này Phan Minh Thái, cậu đứng lại cho tôi. Nó hét với, cậu dừng lại. Chuyện hồi nãy là sao chứ. Tôi cần lời giải thích từ cậu.
 - Tôi thích cậu, thật đấy.
 - Tôi có nói là không thật đâu tên hâm này. Bộ lần đầu đi tỏ tình hử.
 - Có cậu mới hâm.
 - Gì chứ tên biến thái này. Nó chạy lại phía Thái, vòng tay ôm chặt lấy cậu. Tôi không biết lời cậu nói đêm hôm đó dành cho ai. Tôi chỉ biết hiện giờ cậu luôn bên cạnh tôi thế là đủ. Nó dụi đầu vào ngực Thái như một cô mèo con đang làm nũng. Minh Thái vòng tay ôm lấy nó.
 - Đồng ý làm bạn gái tôi rồi nhé. Nó nhẹ gật đầu.

Hạnh phúc đôi khi đến từ những điều giản đơn nhất.

20. Chương 19: Tình Cũ Không Rủ Cũng Tới

Ngọc Thư chính thức chấp nhận Phan Minh Thái là bạn trai mình lập tức một ngày sau facebook nó ngập tràn lời mời kết bạn.

- No,no,no nhìn này, Phan Minh Thái nhìn cho rõ tác hại cậu đã gây ra. Bão like là bão like đó. Tường nào mà chịu cho nổi. Bắt đền đây. Thái ôm nó vào lòng, xoa nhẹ tóc nó
- Bạn gái của Minh Thái tất nhiên phải có sức hút như vậy chứ
- Thèm vào. Đi nấu ăn với Minh chi đây
- Okay em yêu.
- Ô mô nổi hết da gà rồi này. Nó chạy ào ra khỏi phòng, mặt tự dưng đỏ lên. Dù đã làm bạn gái Thái hơn một tuần nhưng mỗi lần Thái gọi nó là em yêu là y như rằng mặt nó đỏ hơn cà chua chín.

Tại sân bay, một người con gái mái tóc đen tuyền kéo chiếc vali trên dây hành lang. Cô dôi mắt tìm kiếm hình bóng một chàng trai. Chắc anh bận học quá nên không biết cô đã về nước không sao cô sẽ tự đi tìm anh.

- Này, biết tin gì chưa. Thăng Đức đột ngột hét lên giữa lớp
- Xóm nhà lá ngừng nói chuyện
- Ồ chuyện này tao nghĩ một số người không nên nghe. Đức trở nên nghiêm túc
- Nói toẹt ra đi bày đặt giấu giấu giếm giếm. Hoàng Huy nôn nóng
- Con nhỏ đó về nước rồi. Đức nhìn Thái. Mặt hấn ta lúc này hoàn toàn bình tĩnh, bình tĩnh đến lạnh lùng. Nó mới vào năm nay nên hoàn toàn không biết những chuyện trước đây của lớp
- Người đó là ai? Nó quay sang hỏi Kim Khánh
- Thái không nói ày nghe ư. Kim Khánh ngạc nhiên nhìn nó
- Nói gì cơ
- Đến lúc Thái sẽ nói ày nghe. Người ngoài như tao không nên can thiệp vào.
- Giờ ra về, ngồi yên sau nó gục đầu vào tấm lưng vững chãi của Thái. Cảm giác an toàn bao quanh lấy nó.
- Người con gái mà Đức nói là ai vậy Thái. Nó ôm lấy eo cậu, bắt giắc hỏi
- Im lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua từng kẽ lá trả lời câu hỏi của nó nhưng đó không phải là điều nó mong muốn
- Này nói đi người đó có sức hút như thế nào mà cả lớp ai cũng lăm lét nhìn cậu vậy
- Nếu tôi trả lời sẽ vô cùng khó chịu đây vẫn muốn nghe sao
- ừm nó chắc nịch
- Là bạn gái cũ
- Nó ôm chặt lấy Thái, cảm giác chiếm hữu bỗng nhiên tăng vùn vụt trong lòng.
- Đúng là vô cùng khó chịu nhưng sao không chịu kể cho tôi nghe. Muốn sao đây nổi lại tình xưa với người ta hở. Nó buông tay ra nhưng Thái đã nắm chặt không cho nó rút về
- Đã nói rồi cơ mà. Tay Thái vẫn nắm chặt lấy tay nó
- Nhớ mình đã nói gì không quá khứ của cậu tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm cậu của hiện tại và tương lai thôi. Nó nhướn miệng cười
- Ăn kem không. Thái đề nghị
- Ngửi thấy mùi kem chua nó lập tức đồng ý. Thái đưa nó đến tiệm kem mới mở nghe đồn kem ở đây rất ngon
- Ăn kem gì. Thái hỏi trong khi nó lướt mắt trên bảng menu điện tử
- Sao món nào cũng ngon hết vậy thôi cậu gọi đi.

- Là cậu nói nhé.

Nó đưa mắt dõi theo dòng xe đang hồi hả ngược xuôi. Giữa nhịp sống như thoi đưa này được ăn kem với người mình yêu thật thích. Minh Thái rón rén áp ly kem lạnh vào má nó.

- Thích không

- Tất nhiên rồi đâu phải ai cũng có thể thoả mái ngồi ăn kem với người yêu như tôi.

- Thích đến vậy sao. nó gật đầu chắc nịch

- Vậy ngày nào tôi cũng đưa cậu đi ăn kem nhé.

- Cậu muốn giết giọng ca oanh vàng của 12A1 sao. Lớp trưởng độc ác. Nó giận dữ quay mặt sang chỗ khác.

- Xin lỗi anh là Phan Minh Thái phải không ạ. Giọng một bạn nữ vang lên, nó quay ngoắc lại

- À đúng rồi. Minh Thái cười

- Vui vẻ quá ha. Nó nhăn mặt ăn kem

- Em ngồi đây được không ạ, em là thành viên của tờ báo trường Diamond và em muốn được viết bài về anh. Anh có thể giúp tụi em được không ạ sẽ không chiếm thời gian của anh lâu đâu ạ. Ngọc Thư bị bơ hoàn toàn

- Vô duyên hết sức, kem kiểu gì thế này sao mãi không mở được nắp. Nó cau mày, đã thế từ này về sau không bao giờ ăn kem ở đây nữa.

- Anh và chị Thanh Nhi từng quen nhau ạ? Nó dừng việc mở nắp kem, ngược nhìn hai người

- Ủ. Thái nhìn nó, nhưng bọn anh.....

- Em không mở được nắp hộp kem Thái mở hộ em. Nó bất bình lên tiếng, xin lỗi em để anh chị yên ổn ăn kem được không vậy. Nó tỏ vẻ khó chịu

- Chị là....

- Bạn gái của Phan Minh Thái, trả anh ấy lại cho chị được rồi chứ. Nó bực mình chả lẽ mỗi ngày nó phải làm cho Thái xấu hổ đi để khỏi lọt vào mắt xanh của mấy chị em khác. Có người yêu đẹp trai thiệt khổ mà. Con bé ấy lắm lùi quay đi, chỉ ít cũng xin lỗi một tiếng

- Đang ghen sao? Thái cười tươi lộ rõ răng khểnh

- Tức điên lên được, ghen cái đầu cậu ấy.

- Há miệng ra nào, ngoan ngoan há miệng ra Thái đút kem cho Thư ăn nhé.

Nó ngoan ngoãn ăn từng thìa kem mát lạnh, có chút ngọt nơi đầu lưỡi.

- Ngon không. Thái hỏi, nó gật lia lịa, vậy ngày nào tôi cũng mua cho cậu ăn nhé, nó tiếp tục gật, đổi lại ngày nào cũng hôn tôi.

- Nghe sao Thái được lợi nhiều thế không ổn phải là kem Thái làm cơ. Nó phồng má làm nũng

- Được rồi Thái hứa. Về thôi.

Lúc ra về, trời đổ mưa khá to, từng giọt nước thì nhau rơi xuống từ nền trời hồng hồng kia. Vậy mà trước cổng nhà Thái có một cô gái đang đứng chờ ai đó, ướt như chuột lột.

- Minh Thái. Cô gái mỉm cười vui vẻ, chạy lại. Em chờ anh mãi.

Nó ngây ngô không hiểu gì hết.

- Ai vậy. Nó ôm chặt lấy eo Thái nhìn cô gái kia. Dường như nhận ra điều gì đó bất thường cô gái liếc nhìn xuống tay nó, khẽ nhăn mặt.

- Xin lỗi đã làm phiền anh Minh Thái. Rồi cô gái đó bỏ đi.

- Xin lỗi tôi có chuyện cần giải quyết tối tôi sẽ giải thích rõ ràng cho cậu hiểu thế nhé. Thái vội đuổi theo, nó đứng chôn chân tại chỗ, bất giác nước mắt chảy dài. Thái hồi nãy rất vội vàng, mặt cậu ấy hiện lên hai chữ lo lắng rõ nét. Minh Thái, đó là người yêu cũ của cậu sao.

21. Chương 20: Bạn Gái Cũ

- Thanh Nhi, Thanh Nhi. Mặc cho chàng trai gọi, cô gái xuyên qua màn mưa cứ đâm đầu về phía trước. Chiếc xe tải bấm còi inh ỏi, cô cố tình bước chầm chậm qua đường, chuyện gì đến cũng sẽ đến cả người cô gái đổ rạp xuống làn đường. Máu cùng tiếng kêu xé toạc màn đêm, át cả tiếng mưa.

Ngọc Thư mơ hồ cảm thấy sợ hãi, nó đã gọi cho Thái hơn chục cuộc nhưng Thái không hề nhấc máy, vội đội mưa chạy qua nhà tìm nhưng Minh Chi bảo Thái chưa về. Sự lo lắng dâng cao gấp bội, mưa càng ngày càng to và không hề có dấu hiệu ngừng trong khi Minh Thái vẫn còn chưa về nhà, nó như bật khóc khi nhìn thấy cuộc gọi đến là số Thái.

- Cậu đang ở đâu vậy. Nó hét lên trong điện thoại

- Bệnh viện. Giọng hẳn có chút mệt mỏi

- Gì cơ, cậu đã xảy ra chuyện gì sao lại ở bệnh viện. Đợi đi tôi đến ngay đây.

- Đừng đến Nhi không thích như vậy, cô ấy vừa bị tai nạn.

- Liên quan gì

- Xin lỗi bác sĩ đến rồi nói chuyện sau nhé.

Thái cúp máy, nó thần thờ rút cuộc mọi chuyện là sao. Thanh Nhi là ai, sao cô ấy lại bỏ chạy, sao thái độ của Minh Thái lại như vậy, sao sao sao và sao, hàng ngàn câu hỏi không lời giải đáp bủa vây lấy nó.

- Ay thiệt là đau đầu mà. Nó day day thái dương, Minh Chi em biết Thanh Nhi là ai không

Hành động của Minh Chi dừng lại một giây : - Em ghét chị ta

Nó ngồi lại hóng chuyện : Là sao

- Chị ta yêu anh hai chỉ vì tiền nhà em. Em cực không ưa chị ta, anh hai chưa bao giờ xem chị ta là bạn gái cả, nếu ngày xưa Minh Chi dừng lại

- Năm xưa làm sao? Minh Chi làm nó tò mò quá.

- Ngày xưa anh hai gây ra một vụ tai nạn khiến chị ta bị thương, anh ấy chấp nhận đền bù thiệt hại chị ta lấy cơ đó bám lấy anh hai. Thật ra anh hai thích người khác cơ, chị ấy dễ thương như chị vậy.

- Người đó là ai?

- Em không biết em chưa được gặp thì chị ấy bị tai nạn vì điều ấy nên anh em mới gây ra việc kia.

- Ra vậy.

- Trễ rồi em đi ngủ đây chị lên phòng anh hai ngồi đợi nhé. Ngồi dưới này lạnh lắm. Chị ngủ ngon.

- À ừ. Nó lên phòng ngồi đợi Thái.

- Chó lớp trưởng đáng ghét, cậu dám vẽ cái gì về tôi sau vở văn thế này. Nó bắt mắt nhìn hình vẽ trong quyển vở của Thái. Gì mà Thư heo xấu xí, cậu muốn chết thật mà. Nó lấy cây bút chì vẽ nguyệt ngọc vào vở, một cô gái nắm chặt tay một chàng trai. Bắn khoản một hồi cuối cùng nó cũng ghi vào dòng chữ " Cậu không thả tay tôi, tôi cũng sẽ không buông tay cậu. Yêu Thái." Mặt ửng đỏ, nó gấp quyển vở lại cố tình để trên bàn, Minh Thái mà đọc được Ngọc Thư này có nước độn thổ quá.

21h30, Thái vẫn chưa về. Nó đi loanh quanh trong phòng và phát hiện ra một chiếc hộp bìa đầy bụi, dù đã dặn lòng là không được tò mò nhưng đánh liều nó mở chiếc hộp ra. Một quyển nhật ký, nó mở ra vô tình làm rơi xấp ảnh trong đó, rất nhiều bức ảnh Thái cười rất tươi và cả cô gái bên cạnh. Nó đã từng nhìn thấy cảnh này ở đâu đó rồi, vô cùng thân thuộc.

- A, nó ngồi bệt xuống sàn ôm lấy đầu. Đau quá. Nó cất xấp ảnh cùng quyển nhật ký vào lại hộp, đặt về lại vị trí cũ.

22h30, Thái vẫn chưa về. Nó rất muốn chạy đến bệnh viện nhưng hẳn bảo không nên đến. Lôi điện thoại ra nó nhắn tin cho hắn, 5 phút, 10 phút, 15 phút. Ôi cái cảm giác tim đập thình thịch trông ngóng tin nhắn của người ta. Nó nhắn tin tiếp theo, 10 phút sau Thái nhắn lại vồn vện :“Làm ơn để tôi yên đừng nhắn tin nữa.”

Tim nó bất giác cảm thấy tổn thương dù rất cố gắng nhưng không thể ngăn được giọt nước lặng lẽ rơi. Người đó không còn là Thái của nó, đó là chàng trai nào đó nó không quen. Thái không bao giờ nhắn cho nó như vậy.

Trong khi đó, Thanh Nhi nhếch môi trả điện thoại Thái về chỗ cũ. Ngọc Thư là ai mà dám hiên ngang chen chân vào dành hẳn với cô.

- Thanh Nhi

- Minh Thái, sao anh lại ở đây, cô gái đó sẽ buồn lắm đấy. Về đi, bước về. Thanh Nhi rút kim chuyền nước, bước từng bước về phía hắn.

- Ai cho cậu làm vậy, mau trở lại giường đi. Cơ thể cậu còn rất yếu.

- Rốt cuộc anh không thể gọi Thanh Nhi này là em sao? Em còn chưa được ôm anh chặt như vậy sao cô gái đó có thể, em có gì không bằng cô ấy. Nhi khóc, ôm chầm lấy Thái, xin lỗi anh ở lại với em được không. Em về nước một mình không có người thân nào hết ngoài anh.

- Được rồi Nhi, bình tĩnh đi. Nín khóc nào.

- Anh hứa ở lại bên cạnh em nhé.

- Được tôi hứa.

- Nè Ngọc Thư, đẹp không. Thằng nhóc khoe con gấu nhỏ màu vàng có đôi cánh trắng ở lưng

- Có đẹp lắm cậu định tặng ai sao.

- Ủ tặng người tớ thích

- Bạn ấy là ai.

- Bí mật không thể nói cho ai khác ngoài....

- Ngoài ai

- Tớ. Thằng nhóc cười tươi

Ở một cảnh khác, thằng nhóc ngại ngần đưa con gấu cho nó. Nó ngạc nhiên rồi cười tít cả mắt.

- Lớp trưởng thích Thư thiệt sao

- Ủ đợi đấy lớn lên tớ sẽ lấy Thư làm vợ.

- Mặt lớp trưởng đỏ quá. Nhìn dễ thương thật. Thằng nhóc gãi đầu cười toe toét

- Vậy mình xưng anh em nhé. Thư sinh tháng 7 nhỏ hơn tớ nên là em ha.

- Ai nói chứ lớp trưởng sinh tháng 11 xét ra nhỏ hơn Thư nên Thư là chị còn lớp trưởng là em.

- Trong toán học 11 lớn hơn 7 Thư là em còn tớ là anh.

- Ừ chịu

- Khoan, đứng im có con gì đậu lên vai cậu để tớ phải cho. Thằng nhóc chạy lại, giữ vai nó rồi hôn vào má. Hôn xong thằng nhóc chạy vụt đi. Má cậu thơm quá tớ rất thích. Bye bye mai gặp lại

Cảnh lại đổi, thằng nhóc í ới gọi nó bên kia đường. Nó mỉm cười chạy qua mà không để ý rằng có một xe đang lao tới.

- Không, Ngọc Thư. Thằng nhóc chạy lại chỗ nó đang nằm, nâng đầu nó hét lên nhờ người giúp. Sẽ ổn thôi Thư, cứu thương tới nhanh lắm

- Đau quá, nó khóc. Tớ đau lắm. Trước mặt nó, mọi thứ nhoè đi.

- Ngọc Thư, Ngọc Thư. Nó dần mở mắt, cả người ướt đầm mồ hôi.

- Minh Thái

- Xin lỗi, Thái ôm lấy nó, xin lỗi đã để cậu phải chờ lâu.

Buồn giận trong nó vỡ tan trước câu nói dịu dàng và cái ôm ấm áp kia.

- Đói không, tôi làm gì đó cho cậu ăn nhé.

- Đừng đi, nằm bên cạnh tôi.

- Cậu sao vậy Thái.

- Hát cho tôi nghe đi. Thái dụi đầu vào nó như một con mèo to xác làm nũng cô chủ.

- Được rồi. Ngủ đi nào

Nắng vàng thật vàng, tôi vui vẻ đi trên con đường trải đầy màu nắng. Tôi gặp cậu, một tia nắng chói sáng hóm bất kỳ tia nắng nào tôi gặp và khi ấy tôi biết...

- Bài hát này... Minh Thái mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, nó mở cổng chuẩn bị đi học, nhẩn nhá chưa chịu khoá cửa, nó liếc sang nhà Thái. Là Thanh Nhi

- Mới sáng sớm ám nhau ghê dị. Nó bực bội

- Xin chào cô. Nhi nhếch môi cười

- À ừ chào tôi là...

- Ngọc Thư, tôi biết và mong cô tránh xa Minh Thái của tôi ra giùm. Nhi nhấn mạnh hai từ “của tôi”

- Xin lỗi nhưng Thái không phải của cô. Tôi đi trước, cảm phiền tránh đường giúp cho. Khụ, chà không khí sáng nay có vẻ trong được sạch cho lắm. Nó bước đi hiên ngang qua mặt Thanh Nhi nhưng tay vô thức nắm chặt ba lô trên vai.

- Cái con nhỏ này mày đợi đó rồi tao sẽ dạy mày một bài học nhớ đời. Nhi nghiêng răng nhìn theo hướng nó đi.

- Thanh Nhi, sao lại ra viện, chưa khỏi ốm mà. Minh Thái khép cổng đi ra

- Không sao em muốn được đưa anh đến trường. Không phiền chứ. Thanh Nhi dịu dàng nói

- Ngọc Thư. Minh Thái lấy điện thoại gọi cho nó, ngày ngày hai người chả đi chung, thiếu một người kia cảm giác khó chịu lắm.

- Cô ấy đi trước rồi. Mặt có vẻ không vui là tại em sao Thái.

- Không phải đâu, Ngọc Thư không ích kỷ như vậy.

- Hồi nãy cô ấy nói em... mà thôi quên đi. Cô ấy ghét sự có mặt của em thì phải.

- Không, tôi nói rồi Thư không như vậy. Đi học được rồi chứ.
- À vâng em xin lỗi.
- Không sao đâu nên ghé qua thăm lớp chút chứ.
- Nếu điều đó làm anh vui thì em sẽ làm.
- Tùy thôi. Thái muốn đến trường thật nhanh, cậu muốn nhìn thấy Ngọc Thư mỉm cười chào buổi sáng với cậu. Nếu đi nhanh biết đâu trên đường sẽ gặp thì sao. Cậu cười nhẹ, bước đi cùng Thanh Nhi.

- Bão, bão lớn rồi tụi mày ơi. Thằng Minh hú hét.
 - Đi về, bão rồi, mưa to, trường ngập, nghỉ ya hu. Mấy thằng con trai trong lớp phụ họa hú theo.
 - Khỉ thật. Nó bực bội đeo tai nghe lên, cố ý mở âm lượng thật to át đi tiếng la.
 - Hôm nay lớp trưởng phụ nhân đến một mình bão, bão giạt cấp 10, cấp 11 tụi mày. Thằng Minh tiếp tục hú hét.
 - Này tên điên kia, im lặng ngay. Hú thêm tiếng nữa đừng trách nhá. Kim Khánh đập bàn, quát lại rồi lập tức nhẹ nhàng tấn công nó. Sao hôm nay hai người không đi chung.
 - Tụi bây giận nhau chuyện ri. Hiền Thực vừa ăn bánh vừa hỏi nó.
 - Người yêu cũ dám tuyên chiến với người yêu mới. Loạn, loạn hết rồi. Nó đập bàn cái rầm. Cả lớp quay lại nhìn nó như sinh vật lạ.
 - À ra rứa. Khánh cùng Thực đồng thanh
 - Xin chào mọi người.
 - Điên thật dám đến tận đây luôn cơ. Tuyên chiến thiệt rồi mà. Nó bắt bình, bước ra khỏi lớp.
 - Ra là ghen. Hèn gì. Kim Khánh cười khanh khách.
 - Con nhỏ đó quay lại đây chi nữa. Hiền Thực cau mày.
 - Lâu rồi không gặp lại mọi người. Thanh Nhi cười tươi chào cả lớp.
 - Cậu ấy đi xa mới về mọi người sao kì lạ quá vậy. Minh Thái nhìn khắp lớp.
- 12A1 có bao giờ như vậy đâu sao hôm nay lạ lùng thế. Cả Ngọc Thư nữa từ khi cậu vào lớp đến giờ không hề thấy bạn gái cậu đâu hết cả. Thiệt là...

22. Chương 21: Hạnh Phúc Đôi Khi Mong Manh Quá

Trống điểm vào tiết 1 từ lâu nhưng vẫn chưa thấy Ngọc Thư về lớp khiến Minh Thái bồn chồn không yên. Vội xin phép giáo viên bộ môn, hần chạy ra ngoài tìm nó.

- Mày đi chết đi.
- Mày nghĩ mày là ai.
- Mày dám đòi làm bạn gái Minh Thái sao. Nực cười.
- Đánh nó đừng để chết tụi mày. Con điểm chết đi

Từng lời nói, từng cú đánh được cả người Ngọc Thư hứng trọn. Nó cố gắng mở mắt nhưng không thể bọng con gái đánh quá hung hăng. Nó cảm thấy vị tanh nơi khoé môi, cả người không chỗ nào không đau.

- Tha cho nó, bám lấy Minh Thái lần nữa đừng trách tội tao. Giọng người con gái rất quen, nó suy nghĩ mãi vẫn không thể nhớ ra.

- Ngọc Thư, có ai đó vỗ nhẹ vào má nó, Ngọc Thư con nhỏ này mày tỉnh lại đi. Nó rất muốn nhưng không thể nhấc nổi mi mắt.

- Minh Thái. Cả cơ thể có cảm giác bị nhấc bổng lên, nó theo phản xạ bám lấy người kia.

Minh Thái nhìn Ngọc Thư co ro bám chặt lấy Thiên Duy trong lòng trào dâng sự khó chịu.

- Tao sẽ đưa cô ấy về phòng y tế. Cảm ơn đã gọi tao, Duy. Nhưng Ngọc Thư không chịu buông, bám chặt lấy Thiên Duy.

- Thôi được rồi, Duy Duy đưa cậu ấy về phòng y tế luôn đi. Đứa nào dám đánh ác như vậy trời. Đừng để Minh Tuyết này bắt được sẽ không yên đâu.

- Ai dám làm điều này. Thái nghĩ tới Thanh Nhi nhưng lập tức phủ nhận. Trong suy nghĩ của hần Nhi không thể là một con người như vậy.

- Ngọc Thư gọi tớ là anh đi.

- Lớp trưởng

- Anh cơ

- Nhóc lớp trưởng

Thằng nhóc nhéo nhẹ má nó.

- Đừng bẹo nữa má sẽ phệ xuống Thư sẽ hết xinh mắt.

- Có vụ đó sao. Lần đầu mới nghe đấy.

- Là do cậu không biết thôi. Con nít bị bẹo má còn bị biếng ăn nữa cơ.

- Chà lần sau tớ nên tích cực nhéo má cậu để cậu ăn ít lại, mập quá rồi.

- Ya lớp trưởng xấu tính ai cho cậu chê tớ. Hai đứa trẻ vui vẻ đùa giỡn.

Cảnh lại đổi lại là thằng nhóc lớp trưởng ấy, vẫn là cái vẫy tay ấy, vẫn là chiếc xe tải đó, vẫn là máu nhuộm cả một góc đường.

- Ngọc Thư, xin cậu đừng có chuyện gì. Làm ơn đi tớ sẽ không bẹo má cậu nữa, cậu không mập, cậu rất xinh. Làm ơn mở mắt ra đi nhìn tớ đi.

- Đừng khóc, nó thấy bàn tay dính máu của mình chạm lên khuôn mặt kia lau đi từng giọt nước mắt. Không đẹp trai tẹo nào.

- Ngọc Thư hứa với tớ cậu sẽ không sao. Hứa đi. Nước mắt thằng nhóc không ngừng rơi. Nó sợ hãi, nó sợ cô bé ấy sẽ bỏ nó mà đi.

- Tớ hứa nhưng tớ đau lắm. Nó khóc, tớ thực sự rất đau.

- Sẽ ổn thôi tớ luôn bên cậu, sẽ không còn đau nữa cứu thương tớ ngay bây giờ.

- Tớ đau lắm. Ngọc Thư nức nở khóc

- Thư ơi, Thư cậu ổn chứ. Ngọc Thư. Mắt nó dần mở.

- Thái. Nó khó khăn để có thể cất tiếng nói. Sao bây giờ cậu mới tới tôi mong cậu mãi.

- Xin lỗi. Thái nhẹ ôm nó vào lòng. Tôi sai rồi, tôi không nên bỏ mặt cậu như vậy.

- Có biết tôi sợ lắm không. Tôi đã ước cậu đi tìm tôi, tôi ước cậu hãy đến thật nhanh để cứu tôi. Ban này nó đã sợ hãi bao nhiêu thì bây giờ được Thái ôm, cảm giác lại ấm áp và an toàn bấy nhiêu.
 - Xin lỗi. Thái cúi xuống lau đi từng giọt nước mắt đang rơi. Ai đã làm trò này cậu nhớ không.
 - Tôi không thể nhìn mặt bọn họ chỉ có thể nhìn thấy loại giày họ mang.
 - Được rồi gác lại chuyện này, nghỉ ngơi đi.
 - Không về lớp sao.
 - Có ai đó xứng đáng để tôi nên cúp một buổi học. Nó mỉm cười, một nụ cười trong veo.
 - Hát cho tôi nghe đi. Hôm qua tôi hát cho cậu nghe rồi.
 - Khi nào cơ sao tôi không nhớ nhỉ. Lúc nào vậy ta. Thái cau mày vờ như mình đang tập trung mọi sức lực để nhớ.
 - Ăn gian quá. Không chịu đâu hát đi. A đau quá
 - Đau ở đâu có cần tôi đi gọi thầy không. Minh Thái định chạy ra ngoài nhưng bàn tay đã bị nó nắm lại không cho đi.
 - Chỉ là một ít chất xúc tác giúp cậu hát cho tôi nghe thôi
 - Làm hết hồn. Thôi được rồi nếu fan đã cuồng như vậy thì thần tượng đành phải hát thôi.
- Nắng vàng thật vàng, tôi vui vẻ đi trên con đường trải đầy màu nắng. Tôi gặp cậu, một tia nắng chói sáng hơn bất kỳ tia nắng nào tôi gặp và khi ấy tôi biết cậu là ánh dương, là lẽ sống của đời tôi. Tôi yêu em, cô gái của nắng.
- Bài hát này đã có một người nào đó hát cho nó nghe. Nó cố lục soát trong trí nhớ nhưng hoàn toàn mơ hồ.
- Bài hát này nghe quen quá.
 - Sao cơ. Minh Thái ngạc nhiên bài hát đó hẳn dành rất nhiều thời gian để sáng tác và tặng ột con nhỏ cũng tên là Ngọc Thư, ngồi cùng bàn nhưng đó đã làm chuyện của quá khứ rồi. Ngọc Thư chẳng nhẽ
 - Tôi từng nghe bài này rồi. Là tự sáng tác.
- Minh Thái nhìn nó, người con gái năm xưa mà cậu thích lại là bạn gái của cậu bây giờ sao. Không thể nào, Ngọc Thư của ngày xưa đã mất rồi chắc chỉ là người giống tên thôi.
- Nay cậu biết tôi muốn trở thành ai nhất không? Thái bất ngờ hỏi.
 - Ai? Superman
 - Không phải đoán lại đi
 - Spiderman
 - Không cho đoán lại lần nữa. Thua là phải hôn người thắng đấy.
 - Thor, Captain America, Ironman, Hawkeye, hulk, Thái lắc đầu. Chứ là ai
 - Yourman (Người đàn ông của em). Tim nó đập nhanh, Thái của nó thiệt là lãng mạn quá đi nha. Thua rồi nhé, hôn Thái đi Thư.
 - Được rồi. Nó rướn người hôn vào má Thái. Ai dè Thái bất ngờ quay mặt sang, từ môi với má giờ thành môi với môi. Ngọc Thư mắt mở to, môi nó bị Thái chiếm hữu một cách mạnh mẽ.
- Ngoài sân chim ríu rít hót, bay nhảy chuyển từ cảnh này sang cảnh khác. Nắng vờn đùa qua từng kẽ lá, có hai con người ngồi chọc nhau trong phòng y tế. Từ sau khi Ngọc Thư bị đánh hội đồng như vậy Minh Thái càng cảnh giác cao hơn, luôn ở bên cạnh nó.
- Ngọc Thư.
 - Ê khi gọi tao có việc gì không.

- Cái đầu mày chứ khổ gì, vết thương lành mau nhỉ, sắp hết tím rồi này.
 - Sao bữa nay tốt bụng với tao quá vậy. Có ý đồ gì tao méc Tuyết đó nha.
 - Mày bị thằng Thái dấm sát chặt quá, đến con muỗi còn không thể đậu nổi lên người mày nữa.
 - Mày đang ghen với tao sao. Oh no mày có tình ý gì với Thái nhà tao. Oh no no không được
 - Mày bị đánh xong ngu ra hả. Suy diễn lung tung Tuyết nhà tao xử đẹp mày cho coi.
 - Sợ quá. Duy làm Thư sợ quá đi à.
 - Tôm lợm. Về với Thái của mày đi.
 - Xi đuổi thì về. Đi nhé không tiễn. Nó nói rồi quay ngoắt đi phía canteen mua hai cây kem. Trời nóng thế này ăn kem là sướng nhất. Một cây cho nó, một cây cho người yêu. Mua xong nó đi lòng vòng kiếm Minh Thái.
 - Anh nói đi rồi cuộc em là gì trong anh hả Minh Thái.
 - Thanh Nhi à bình tĩnh đi.
- Nghe thấy giọng Minh Thái, nó lon ton định chạy lại nhưng có cả Thanh Nhi nữa. Nó im lặng đứng nép vào góc tường.
- Minh Thái anh có bao giờ yêu em không? Có bao giờ anh từng nghĩ đến em không?
 - Có. Tim nó chùng xuống, nó mong không phải là sự thật chỉ do Thái không muốn Nhi buồn thôi.
 - Thật sao
 - Nhưng bây giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa. Tôi đã có người con gái của đời tôi rồi mong cậu...
 - Anh đừng nhắc đến con nhỏ đó được không. Chẳng phải có hôm nào đó anh đã gọi điện đến để tỏ tình với em nhưng lại gọi nhầm cho nó. Nếu em không qua Mỹ chữa bệnh thì bạn gái của anh bây giờ là em. Nó chỉ là người đến sau, chen chân vào giữa cuộc tình của chúng ta. Anh không yêu nó phải không. Nói với em anh không yêu nó đi. Nước mắt Nhi lăn dài trên má. Anh à em không ở đây lâu được nữa em quay về chỉ để được gặp lại anh và có lẽ đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. Sau này em sẽ không bao giờ đến làm phiền anh nữa đâu, em cùng căn bệnh tim này sẽ biến khỏi mắt anh.
- Kem tan hết đá, chảy trên tay nó, lạnh buốt, thì ra nó chỉ là người đến sau, thì ra người Thái định tỏ tình tới hôm đó là Thanh Nhi chứ không phải nó. Mím cười chua chát nó chạy đi, nước mắt cứ thi nhau chảy dài. Ra nó là kẻ thứ ba chen chân vào tình cảm của Thái và Nhi.

23. Chương 22: Sai Lầm Nói Tiếp Sai Lầm (part 1)

Nó xách cặp chạy vội về nhà, lên phòng khoá trái cửa. Vũ Khang cùng bác Hạnh giúp việc không hiểu mô tê gì hết.

- Con nhỏ này ban sáng còn cười toe toét mà giờ lại lạ vậy. Con gái chúa rắc rối phải không bác Hạnh.
- Cậu cũng đâu phải dạng vừa hồi chiều có cô nào tên Thuý tới tìm cậu đấy.
- Dạ? Cô ấy có nói gì không ạ.
- Cô ấy nhờ tôi chuyển lại rằng nếu cậu rảnh hãy gọi lại cho cô ấy. Xong rồi cô ấy chào bác rồi ra về mà mặt cổ buồn hiu. Con gái người ta xinh đẹp, thùy mị, lại ngoan ngoãn, lễ phép như vậy cậu không được làm gì có lỗi với người ta đâu đấy.
- Con biết rồi ạ. Vũ Khang lập tức lấy điện thoại gọi lại cho Ngân Thùy, bạn gái của anh.

Nó nằm úp mặt xuống gối, nước mắt đã thôi không chảy nữa. Thò tay vào cặp loa điện thoại ra nó bật những bài hát của Bích Phương. Vừa nghe được hai, ba bài điện thoại rung, nó lười biếng nhấc máy lên. Là Minh Thái, nó úp điện thoại xuống, tiếng chuông không còn kêu nữa. Điện thoại rung, 5 phút sau điện thoại lại rung, cứ 5 phút điện thoại rung khiến nhạc không được phát trọn vẹn nó bực bội tắt luôn nguồn điện thoại.

- Chào bác, bác cho con hỏi Ngọc Thư có ở nhà không ạ.

- Có, cô là... Bác Hạnh giúp việc nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình, cảm giác không an toàn khiến bác phải dè chừng.

- Cháu là Thanh Nhi, bác có thể chuyển lại cho Ngọc Thư rằng có Thanh Nhi tới tìm không ạ.

- À được cô đợi tôi một chút.

Một lát sau nó chạy xuống

- Chúng ta có thể ra công viên gần đây nói chuyện được không, Ngọc Thư.

- À ừ.

Tại công viên người ta nhìn thấy một cô gái đang quỳ xuống, khóc lóc cầu xin một cô gái khác.

- Xin cô đẩy Ngọc Thư. Làm ơn đi mà khoảng thời gian của tôi bên Thái chỉ còn lại ít ngày nữa thôi. Hãy trả Thái lại cho tôi đi.

- Tôi...

- Xin cô hãy rời xa Thái được không. Làm ơn hãy cho tôi chút ân huệ cuối cùng này đi.

Thực sự bây giờ nó rất rối, Thanh Nhi lại đến cầu xin nó hãy rời xa Thái sao, còn bệnh tình của Nhi nữa.

- Tôi... cô đứng dậy trước đi đã.

- Không trừ khi cô đồng ý tôi mới đứng dậy.

- Tôi... Tôi không thể, nếu cô không chịu đứng thì tôi để mặc cô đấy. Nói rồi nó chạy về nhà.

Trời đổ mưa, nó vội mang ô chạy ra chỗ ban nãy nhưng chẳng còn thấy ai ở đó nữa.

- Điện thoại, ay điên thật hồi nãy đem đi tắt nguồn. Nó lẩm bẩm, rửa xả mình.

Màn hình vừa khởi động xong, có tin nhắn vừa đến, là của Thiên Duy

- Đến bệnh viện đi Thanh Nhi nhập viện rồi.

Nó bàng hoàng, vội bắt taxi, đến bệnh viện nhanh nhất có thể. Nhắn tin hỏi Thiên Duy số phòng xong, nó vô tình nhìn thấy Vũ Khang

- Huynh. Nó im lặng đi theo anh hai. Vũ Khang bước vào căn phòng 201 vừa lúc Thiên Duy trả lời lại số phòng của Thanh Nhi. Tự nhủ lên thăm Nhi xong, nó sẽ xuống lại căn phòng 201 này.

- Ngọc Thư. Nó ngược nhìn Minh Thái. Hiện tại hai người đang đứng trên sân thượng của bệnh viện. Sau khi nó vừa chạy như điên đến phòng bệnh của Nhi chưa kịp hỏi thăm câu nào đã bị Thái lôi tuột lên đây.

- Nói đi gọi tên tôi mãi thế. Ánh mắt Thái nhìn nó có một chút đau lòng, một chút bi thương khác hẳn thường ngày.

- Thanh Nhi đã tới tìm cậu, cô ấy nói gì.

Thực sự thì nó rất muốn hét lên cho Thái biết rằng Nhi đến tìm nó, bảo nó rời xa hẳn, trả hẳn lại cho cô ta nhưng không thể, nó im lặng

- Nói gì đi chứ lại định im lặng bỏ mặc tôi như bỏ Nhi ở công viên à.

- Gì ... Nó lấp bắp
 - Cậu độc ác vậy biết cô ấy bị bệnh còn để cô ấy quỳ dưới trời mưa nữa. Ngọc Thư là một cô gái như vậy sao.
 - Tôi sao chứ. Rõ ràng nó có mang ô và quay lại chỗ đó mà.
 - Nhi đã nói gì.
 - Nhi nói tôi hãy tránh xa cậu ra.
 - Nói dối.
 - Sao cậu nghĩ tôi vẽ chuyện à. Xin lỗi Ngọc Thư này không rảnh như thế. Nói rồi nó bỏ đi.
- Minh Thái vò mái tóc rối của mình vì gió. Trời ạ, con gái sao rắc rối quá.
- Đồ vô tính, chó lớp trưởng dám vì con nhỏ đó mà quay sang trách mình sao. Đáng ghét. Nó dậm chân bình bịch xuống sàn nhà. Chuyện bây giờ mới biết thì ra ghen là như vậy.
 - Ngọc Thư.
 - Ủa Thanh Nhi. Sao lại ở ngoài đây.
 - Chuyện kia cô giúp tôi được chứ.
 - Tôi không thể, xin lỗi Thanh Nhi tôi không thể buông tay Thái ra được.
 - Con người ai rồi cũng khác, nắm chặt đến mấy cũng sẽ đến ngày buông tay.
 - Không bao giờ. Tôi không thể chấp nhận yêu cầu của cô. Xin lỗi tôi về trước, hãy nghỉ ngơi đi.
 - Nếu cô không tự nguyện buông thì đừng trách tại sao tôi lại độc ác.
- Nó cứ đi thẳng không thèm quay lại làm Thanh Nhi tức anh ách.
- Đợi đấy tao chỉ quỳ trước mày một lần duy nhất thôi. Nhi liếc nhìn nó.
 - Thanh Nhi.
 - Minh Thái này giờ anh ở đâu em chờ anh mãi. Ngoài đây lạnh quá. Thanh Nhi đổi giọng ngọt ngào.
 - Ngốc thật về phòng đi.
- Ngọc Thư ghé qua căn phòng 201, một cô gái xinh đẹp đang ngồi trên giường, đôi mắt hướng lên bầu trời đêm.
- Xin lỗi. Nó cất tiếng, cô gái đó quay lại
 - Ngọc Thư.
 - Chị biết em sao
 - À ừ Vũ Khang kể cho chị nghe rất nhiều về em.
 - Dạ?
 - Cần gì phải ngạc nhiên như vậy Vũ Khang kể về em nhiều lắm đến chị còn phải ghen tị với em nữa đấy. À quên mất chị là Ngân Thùy. Cô gái ngừng một lúc, nhìn nó mỉm cười.
 - Trong khi ấy Khang huynh toàn bắt nạt muội ... em có thể gọi chị là tỷ được không. Nghe như vậy chả lẽ lại không đoán ra được Ngân Thùy là bạn gái của Vũ Khang.
 - Tất nhiên là được rồi. Nó nhận ra Ngân Thùy rất hay cười, nụ cười của chị ấy rất đẹp.
 - Nhưng tại sao chị lại ở đây.
 - Hồi chiều chị bị tai nạn, chỉ say sật nhẹ thôi không đáng lo đâu. Ngồi xuống nói chuyện với chị đi chị không sao. Thái độ của em và Khang chẳng khác gì nhau.

Rồi hai chị em ngồi tám chuyện trên trời dưới đất mãi đến 10 giờ hơn nó mới xách dép đi về.

Hello các bạn dạo này xuxu đang thi nên có ra chap trễ hơn mọi khi :))) Xin lỗi nhé. Cảm ơn vì các bạn luôn ủng hộ “Lớp trưởng và tôi”

24. Chương 22: Sai Lầm Nối Tiếp Sai Lầm (part 2)

Sáng hôm sau nó đến lớp với một tâm trạng khá tốt, ai chả vui khi biết anh mình có bạn gái xinh ơi là xinh, hiền ơi là hiền. Cả sáng nó cứ tùm tùm cười khiến cả lớp cứ nghĩ nó bị thần kinh.

- Ê mày với Thái bộ có chuyện gì hả sáng giờ cười như con dõ. Kim Khánh quay sang hỏi nó

- Hả không chuyện khác mà sao sáng nay hần ta không đi học.

- Người nhà mày sao lại hỏi tao.

- Gì mà người nhà tao.

- À không phải phụ quân mày tao làm sao biết được.

- Đợi xú, có tin nhắn. Nó lôi điện thoại ra, là tin nhắn của Thái.

“Chia tay đi, tôi chán cậu rồi. Và làm ơn tránh xa Thanh Nhi ra”

Nó im lặng hồi lâu rồi cất điện thoại lại vào cặp. Giờ ra về trời lại đổ mưa.

- Dạo này trời hay đổ mưa quá. Muốn về chung không Xuxu. Nó quay sang nhìn Tuyết, cười nhẹ rồi lắc đầu.

- Tao muốn về một mình. Về trước đi. Mặc cho trời mưa nó vẫn quyết định đi bộ. Bởi dưới trời mưa người ta sẽ không biết được mình đang khóc. Nước mưa khiến mắt nó nhòe đi chả thấy được gì.

- Xin lỗi. Người đi đường vội vã chạy mưa quẹt vào vai khiến nó mắt đà ngã xuống. Đầu gối đập xuống vỉa hè, chảy máu. Nó cũng chẳng buồn để ý. Người ta thì chạy ngược xuôi tránh mưa còn nó lại chấp nhận dầm mưa. Thì ra khi chia tay con người có thể làm những điều điên rồ tới vậy. Nó cứ ngồi như vậy cho đến khi cơn mưa qua đi, vô tình đưa mắt sang phía đường bên kia có một cặp nam nữ cười nói vui vẻ dắt nhau vào quán ăn. Quán đó chẳng phải nó và Minh Thái hay đến ăn sao và cặp nam nữ đó chẳng phải là Thái với Nhi sao.

- Sao có thể. Cuộc đời thật biết trêu nhau nha. Nó bấm dây số quen thuộc gọi cho người con trai, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy.

- Mình chia tay. Không đợi bên kia trả lời nó ngắt máy.

Minh Thái chưa kịp hiểu mô tê gì đã nghe thấy những tiếng tút dài vô tận. Cậu gọi lại nhưng máy bận, hàng chục cuộc gọi diễn ra ngay sau đó nhưng đáp lại là sự im lặng.

- Xin lỗi, cậu thích thì cứ ở lại ăn tôi có việc về trước. Minh Thái chạy đi khắp nơi tìm nó chuyện quái gì đột ngột nó gọi điện bảo nó và cậu chia tay.

Nó về nhà trong tình trạng ướt hơn con chuột lột. Vũ Khang đã vào bệnh viện thăm Ngân Thùy. Haizz có người yêu quên ngay đứa em gái vừa bị thất tình này.

- Đồ huynh đại gái, không cưới được tỷ ấy về đừng muối độc ác. Nó vừa lau khô người vừa rửa xả Khang huynh.

- Ất xì
- Sao vậy Vũ Khang. Hồi nãy dầm mưa đến đây sao. Mặt Ngân Thùy cau nhẹ.
- À không không xem đi người anh làm gì ướt, khô ráo hoàn toàn hehe.
- Nàng nào nhắc anh sao.
- Ấy đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó chắc lạnh quá thôi anh ôm em là hết liền.
- Dám giỡn trò. Muốn bị nhéo sao.
- Thôi được rồi coi như anh chưa nói gì hết.

Đi

- Tốt. Ngân Thùy xoa xoa mái tóc Vũ Khang. Hai người nhìn nhau rồi cười vui vẻ.

Hậu quả sau một cuộc dầm mưa, nó sốt cao những 39°C. Trời nóng ới là nóng nó còn đắp mềm, chả muốn gọi cho Khang huynh cứ thế cuộn trong chăn, đầu đắp nguyên một bịch đá mà cơn sốt vẫn không hề giảm đi. Điện thoại thì không ngừng reo, nó phát điên lên được nhưng đầu ngón còn có người đang phát điên hơn cả nó nữa.

- Đây Lê Nguyên Ngọc Thư. Có ai đó đang gọi nó bên ngoài cửa sổ. Thở nặng nhọc, nó bước xuống giường, nhìn sang phía phát ra tiếng nói và nó thấy cảnh không nên thấy Thanh Nhi đang hôn Minh Thái. Nếu không phải nó nhìn nhầm thì Thanh Nhi đang nhìn nó bằng một ánh mắt thách thức.
- Minh Thái. Giọt nước mắt vô thức rơi, nó mệt mỏi quay trở lại giường.

Ngày hôm sau, Ngọc Thư xin được nghỉ học. Minh Thái ngồi trong lớp lo sốt vó lên được. Cả ngày hôm qua cậu đã cố gắng gọi cho nó nhưng không được.

- Hai đứa mi hay hỉ thay phiên nhau nghỉ mà hôm qua lúc nhận được tin nhắn tao thấy mặt con Thư hơi lạ. Hiền Thực cau mày nhìn lớp trưởng.
- Là ?
- Ừ nó im lặng suốt cả buổi hỉ chả nói gì. Hai đứa bây có chuyện gì à. Có khi nào chuyện mày với Thanh Nhi không.
- Chắc không phải đâu Minh Minh. Kim Khánh cũng cau mày

12A1 chìm trong bầu không khí lạ lùng. Đứa nào đứa nấy chỉ dám thắc mắc chứ không dám hỏi. Đến thầy cô còn thấy lạ thường ngày cái lớp quậy hơn quỷ vậy mà bữa nay ngoan ngoãn bất thường.

- Khang huynh ngày xưa có chuyện gì đó đã xảy ra với muội phải không. Nó nằm trên giường bất ngờ hỏi Vũ Khang.
- Sao lại hỏi huynh như thế
- Dạo gần đây muội hay nằm mơ thấy mình bị xe tải tông. Hoạt động của Vũ Khang dừng lại
- Muội còn mơ thấy gì nữa không.
- Có mơ thấy một thằng nhóc, muội hay gọi nó là lớp trưởng.
- Ừ. Nghỉ ngơi đi. À mà hôm qua thằng nhóc Minh Thái đứng dưới cổng tìm muội đấy.
- Mặc kệ cậu ta.
- Hai đứa đang có chuyện gì sao.
- Chuyện lớn.

- Nhóc con nghỉ ngơi đi đừng suy nghĩ nhiều rồi từ từ muội sẽ hiểu mọi chuyện.

- Huynh.

- Gì vậy.

- Khi nào muội mới được gặp Thùy tỉ.

- Hả. Ai

- Giả ngốc huynh không làm được đâu. Nhanh nhanh dẫn tỉ ấy đến đây đi.

- Nhóc con muội nằm xuống nghỉ ngơi giùm huynh đi.

- Huynh sợ. Ngọc Thư cười to tạm thời quên đi cơn sốt.

Nó vừa mới đặt lưng xuống thì điện thoại lại rung. Là Thiên Duy gọi đến.

- Sao rồi đỡ hơn chưa.

- Chưa chết. Nó uể oải trả lời. Tao muốn đi đâu đó rảnh không qua Louis coffee nhé.

- Được rồi. 7h tối nhé.

- Okay.

Loay hoay rồi cũng đến tối. Nó đến sớm hơn giờ hẹn, mỗi lần buồn nó đều đến Louis đơn giản vì cách trang trí của quán rất hợp với sở thích của nó. Quán cafe mộc mạc với những ánh đèn vàng, mỗi bàn được trang trí một bình hoa giấy khô, trên tường treo những bức hình về cuộc sống thành phố, về những người dân lao động. Ngọc Thư cực thích những hình ảnh ấy, rất gần gũi và bình dị.

- Nay nhìn say đắm thế.

- Mà trễ 7:05 phút rồi.

- Có 5 phút thôi mà

- 5 phút đối với tao rất quý một người bạn rợn như tao bỏ 5 phút ra ngồi đợi mà là mày phải thấy Ngọc Thư này yêu quý Thiên Duy như thế nào.

- Thôi thôi mới bệnh xong não mày có....

Ngọc Thư ôm chầm lấy Thiên Duy.

- Tao thích mày, Thiên Duy. Nó cố ý nói lớn

- What the ... mày điên rồi.

- Suyt yên nào.

Minh Thái nhìn thấy rất khó chịu thì ra chia tay cậu lý do là đây. Biết Thiên Duy đã có Minh Tuyết vẫn muốn làm người thứ ba sao. Loại con gái đó cậu khinh. Lạnh lùng đi ngang qua chỗ Ngọc Thư, cậu cũng không đẩy cánh tay Thanh Nhi đang khoác lấy tay mình. Nó buông Thiên Duy ra, khoé mắt ươn ướt.

- Não mày có vấn đề à. Bệnh xong điên rồi hả. Nó yên lặng. Ừa Minh Thái, Thanh Nhi mày...

- Mày ồn ào quá. Lời nói vừa nãy tin hay không thì tùy. Tao về đây hết hứng uống cafe rồi. Gọi Tuyết lên mà nói chuyện.

- Ô con nhỏ này.

Nó rời khỏi quán cafe, lang thang khắp thành phố đến gần 9 giờ tối mới về đến nhà. Trước cổng có bóng của một chàng trai. Ai lại đợi nó giờ này nhỉ.

- Phan Minh Thái. Hắn ngược lên nhìn nó, ánh mắt hắn sao lại buồn đến như vậy.

- Cậu đã đi đâu vậy.

- Tại sao tôi phải trả lời.

- Tại sao cậu không nghe máy của tôi
- Tại sao tôi phải nghe.
- Là thật sao cậu thích Thiên Duy. Nó nhìn hấn rồi gật đầu.
- Vậy tại sao còn quen tôi.
- Lúc đó tôi đang chán nên vui chơi qua đường thôi không được à.
- Tôi thích cậu thật lòng sao cậu...
- Tránh ra cho tôi vào nhà. Nó mở cổng nhưng tay Thái đã kịp giữ tay nó lại, đè nó vào tường, hơi thở hấn phả đều đều vào tai kích thích vô cùng.
- Cậu ... đùa giỡn với tình cảm của tôi như vậy vui lắm sao.
- Nay tránh ra một tí đi
- Vui lắm sao. Thái ép nó nhìn thẳng vào mắt hấn. Sau lưng là bức tường, trước mặt là Minh Thái, tay lại bị hấn giữ chặt nó hoàn toàn bị động.
- Trả lời đi chứ. Mặt Thái sát mặt nó, tim đập bất chấp nhịp,nó sợ
- Làm ơn thả tôi ra.
- Không phải cậu nói vui chơi qua đường thôi sao sợ gì chứ.
- Buông ra Phan Minh Thái.

Thái ép môi cậu lên môi nó, cả cơ thể nó mềm nhũn. Không đúng là Minh Thái nhấn tin chia tay trước nó chỉ là trả cậu về lại cho Thanh Nhi thôi sao lại có vẻ như Thái không biết gì cả. Lý trí nó chống lại,Ngọc Thư cắn mạnh vào môi Thái nhưng cậu không hề dừng lại tiếp tục chiếm hữu. Bằng tất cả sức lực nó đẩy Thái ra, cậu ngã xuống đường.

- Biến đi. Nó lạnh lùng quay vào nhà, lên phòng nó không ngăn được hành động mở rèm ra nhìn xuống bên dưới. Minh Thái vẫn đang ngồi đó. Bóng cậu dưới ánh đèn cô đơn quá. Bàn tay vô thức chạm lên cánh môi, nơi đó đang còn đọng lại máu, nó cắn cậu mạnh đến thế ư. Ngồi bó gối nó gục mặt khóc rồi cuộc tại sao mọi chuyện lại ra nông nổi này chứ. Là nó sai sao.

Điện thoại rung, số máy của Thanh Nhi lại chuyện gì nữa đây.

- Alô. Ngọc Thư, Minh Thái có chuyện rồi. Tim nó bất giác đập nhanh
- Có chuyện gì.
- Đến ngay thôi gần công viên nước đi. Chuyện gấp lắm nhanh lên sẽ không kịp mất.
- Được rồi tôi tới ngay.

Cúp máy Ngọc Thư lập tức bắt taxi đến địa điểm Thanh Nhi nói. Nó chạy hồng hộc, mặt đỏ bừng, đến nơi chỉ thấy mỗi Thanh Nhi.

- Minh Thái đâu?
- Chỉ có tôi và cô.
- Cô lừa tôi.
- Biết thì muộn rồi tụi bây ra đây.
- Thì ra bữa trước cô thuê người đánh tôi thảo nào tôi nghe giọng nói rất quen. Tôi đã tránh xa Minh Thái rồi cô còn muốn gì nữa.
- Biến mất khỏi cuộc đời Thái. Đó là điều nó chưa bao giờ nghĩ tới.
- Cứ có mày thì tao chả là gì trong mắt Thái cả. Mày nên đi chết đi.

Nó có cảm giác bị đẩy xuống, rồi sau đó chẳng còn cảm nhận được gì nữa.

25. Chương 23: Lạnh

Dần mở mắt sộc vào mũi nó là mùi thuốc sát trùng. Bên tay trái kim truyền nước vẫn đều đặn truyền từng giọt vào cơ thể. Anh hai đang ngồi ngủ, tay vẫn còn nắm chặt lấy tay phải của nó. Đầu đau buốt.

- A. Nó rên. Vũ Khang giật mình thức giấc

- Em ổn chứ

Nó lắc đầu.

- Ngồi yên để anh đi gọi bác sĩ.

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời vẫn toả sáng rực rỡ ngoài kia sao không thể khiến lòng nó ấm áp hơn. Nó nhớ Minh Thái vội lục tìm điện thoại nó gọi cho hắn. Đầu dây bên kia có tiếng nhưng nó không biết phải nói gì.

- Thái, cậu đang ở đâu vậy đến đây được không. Giọng nó nghẹn ngào, chỉ cần có tiếng trả lời nó sẽ bật khóc mất.

- Đừng gọi cho tôi nữa. Tôi bận lắm với cả chúng ta chia tay rồi. Thái lạnh lùng, nước mắt nó lăn dài trên khuôn mặt. Đầu dây bên kia đã tắt, thần thờ buông điện thoại xuống. Thật sự bây giờ nó rất cần cậu còn cậu lại bận, bận đến mức độ không thăm nó được ư. Mà quên mất bọn nó chia tay rồi. Sự thật tàn khốc thật. Vũ Khang đã nghe thấy hết, anh nhìn con bé. Vai nó đang run lên.

- Thưa ừ, lên giường nằm nghỉ đi đừng đứng đó nữa.

Nó im lặng

- Nghe lời anh lên nằm nghỉ đi.

- Anh à. Môi nó khô khốc cắt tiếng, anh đưa em đi loanh quanh được không. Em không thích ở đây đâu.

- Vào rửa mặt, thay đồ đi rồi anh đưa em đi.

- Anh hai

- Sao

- Khi nào em mới có chị dâu. Chị Thùy tốt như vậy sao anh không tiến tới, dặm chân tại chỗ mãi. Mất rồi lúc đó mới hối tiếc không kịp.

- Nhỏ này mày là em anh hay chị anh thế.

- Em là lo cho chị dâu. Ai thêm...

Hai anh em vừa đi vừa trò chuyện trên hành lang đầy nắng.

- Em khát nước.

- Được đứng đây đợi anh nhé. Vũ Khang chạy đi, nó chậm chậm bước đi trên hành lang dài vô tận, khu Vip có khác, yên tĩnh đến đáng sợ. Từ xa thấy một đôi nam nữ rất tình cảm, nó đi nhanh hơn định bắt chuyện nhưng....

- Minh Thái. Nó sững sờ

- Ngọc Thư, cậu làm gì ở đây. Thanh Nhi hỏi, trên người đang mặc đồ bệnh nhân giống nó.

- Cậu bị đau chỗ nào sao Nhi. Nó tiến lại rờ lên cánh tay đang quấn băng của Nhi bất ngờ bị một lực rất mạnh xô ngã xuống sàn. Nó nhìn Thái

- Thôi đi cậu gây ra như vậy chưa đủ nữa sao. Mắt Thái lạnh lùng nhưng tận sâu đáy mắt là một nỗi buồn chất chứa.

- Tôi làm gì chứ. Nó đứng dậy, gần cổ cài lại

- Làm gì sao. Thái cười khẩy, nó ghét điệu cười đó, ghét cay ghét đắng. Cậu đưa cho nó xem một đoạn video cảnh nó đang xô xát với Nhi nhưng được chỉnh sửa tuyệt vời nó là người bị hại nhưng trong video là Nhi đang bị nó đánh ghen trông phát tội. Thái cắt điện thoại, đã rồi chứ gây ra những vết thương đó trên người bạn gái tôi chả lẽ cậu quên rồi. Thật không ngờ cậu lại là một con người ác độc như vậy. Tôi khờ dại bị sự ngờ nghệch của cậu đánh lừa.

- Bạn gái. Tim nó nhói. Tôi... tôi không làm gì cả. Thanh Nhi cậu nói đi tôi không làm gì cả. Nói cho Thái nghe đi Nhi, nói đi. Nó lay cánh tay Nhi. Hôm đó cậu cũng có mặt là cậu đẩy tôi xuống.

- Hôm đó tôi có làm gì cậu đâu. Tôi không biết gì hết. Mắt Nhi ươn ướt chỉ chực trào khóc

- Buông ra đi, cậu đồ độc ác. Cậu còn muốn tổn thương Nhi như thế nào nữa đây. Đồ hồ ly, đồ cáo già buông ra. Thái giận dữ đẩy nó ngã, va vào cánh cửa với lực mạnh khiến máu thấm cả vào áo bệnh nhân.

- Hãy cho tôi giải thích. Làm ơn đi Thái, hãy cho tôi giải thích. Nước mắt nó chảy dài. Thái rất muốn lau đi những giọt nước mắt đó nhưng cậu không thể, cứ nhìn đến cánh tay đang bó bột của Nhi cậu lại càng giận Thư

- Im lặng đi đồ độc ác. Cậu im ngay cho tôi. Thái hét lên.

- Chả lẽ khoảng thời gian trước đây chưa đủ để cậu hiểu tôi là người như thế nào. Lau vội những giọt nước mắt, nó hét lên. Là tôi, là tôi độc ác hại bạn gái cậu ra nông nổi như thế hài lòng rồi chứ. Là tôi hồ ly, là tôi cáo già hại Nhi. Tất cả do tôi hết. Nó cười nhưng nước mắt vẫn chảy. Là tôi tin nhầm cậu Phan Minh Thái. Nó quay lưng bước đi, những vết thương tiếp tục hành hạ đau rát lên những vết thương lòng trong nó lại quá lớn. Nó khóc, khóc cho người nó luôn tin tưởng nay lại nói nó như vậy.

Minh Thái sững sờ đứng yên nơi cánh cửa còn dính máu. Cậu mạnh tay đến vậy sao, bây giờ cậu mới để ý Thư cũng đang mặc đồ của bệnh viện, Thư ở đây sao cậu không hề biết. Hồi nãy Thư có gọi, sợ mình sẽ giận dữ Thái nói một câu rồi vội vàng cúp máy. Cậu sai ở đâu. Sao hai từ bạn gái phát ra từ Thư cậu lại thấy đau thế, trái tim như bị ai bóp nghẹn.

Rầm, một tiếng ngã khô khóc vang lên, Vũ Khang vút chai nước chạy lại chỗ Ngọc Thư. Anh lay gọi nhưng đáp lại đó là dòng máu đỏ tươi.

- Thư à, Thư nghe anh nói tỉnh lại đi. Thư. Bác sỹ, bác sỹ. Vũ Khang hét lên. Các bác sỹ, y tá nhanh chóng đưa Ngọc Thư đi cấp cứu.

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt bởi tiếng ngã, Minh Thái ngược nhìn, Ngọc Thư nằm đó cậu muốn chạy lại nhưng Thanh Nhi nhanh chóng giữ tay cậu bảo mình đau. Không còn cách nào khác cậu đành ở lại. Bắt gặp ánh mắt của Vũ Khang, cậu không biết phải xử trí làm sao. Sau khi Nhi ngủ cậu sẽ đến thăm Thư.

Đèn phòng cấp cứu sáng lên, các bác sỹ di chuyển ra khỏi phòng.

- Sao rồi anh Hưng. Mẹ nó dồn dập hỏi anh họ của mình

- Em bình tĩnh để anh Hưng nói đi. Ba nó trấn an.

- Tạm thời con bé đã an toàn nhưng sức khỏe nó còn rất yếu. Với lại lúc phẫu thuật nước mắt con bé cứ chảy. Chắc chắn nó đang chịu một cú sốc tâm lý rất lớn. Cả nhà nên giúp con bé vui lên, buồn bã không tốt cho tình trạng hiện giờ của Xuxu.

- Em hiểu rồi. Cảm ơn anh. Mẹ nó thở phào nhẹ nhõm.

- Cảm ơn anh Hưng.

- Không có gì. Đợi khi xuxu chuyển về phòng hồi sức rồi hãy vào thăm. Anh đi trước.

- Dạ anh đi. Ba nó tiễn rồi đi đóng tiền viện phí.

Ngọc Thư thấy mình đang đứng ở một cánh đồng hoa, hoa muôn sắc toả hương thơm ngát. Nắng nhẹ vui đùa lên tóc, lên vai. Một con bướm màu lam bay lượn lơ trước mặt. Nó vươn tay để bắt nhưng con bướm nhanh chóng bay đi mất, nó cứ đuổi theo đến khi gặp một người con trai đang mỉm cười nhìn nó. Nụ cười mà nó đã từng rất yêu, nụ cười lộ răng khểnh của Minh Thái. Cậu đưa tay về phía nó. Nó mỉm cười định đưa tay thì đã có một bàn tay khác đặt lên tay cậu. Thanh Nhi, cười tươi nhìn âu yếm Minh Thái. Nước mắt chảy dài, đau đớn, trái tim nó như bị cứa thành trăm mảnh.

- Minh Thái. Nó cất tiếng. Người đó nhìn nó nhưng không còn là sự quan tâm nữa, một sự xa cách, lạnh lùng hiện lên từ đáy mắt cậu và nó nhìn thấy điều đó.

- Minh Thái. Nó lại gọi. Cậu quay mặt đi không thèm nhìn nó. Những cử chỉ âu yếm mà cậu từng dành cho nó giờ đã thuộc về người con gái khác.

- Biến đi. Cậu lạnh lùng

- Đừng đừng xua đuổi tôi mà Minh Thái.

- Chẳng phải cậu xua đuổi tôi trước sao. Hối hận à.

- Hối hận, phải tôi hối hận rồi. Tôi không thể không có cậu Minh Thái.

- Giả tạo. Minh Thái quay lưng bước đi

Đôi mắt nhấp nháy, xác định xem mình đang ở đâu. Nó quay qua phía cửa chính có một người con trai đang đứng đó. Vội quay mặt qua chỗ khác, nó không muốn thấy cậu nữa, cái thứ tình cảm chết tiệt nó dành cho cậu, nó sẽ giấu đi mãi mãi

- Chị ơi cho em hỏi cô gái đó vì sao nhập viện vậy ạ. Thái vội chạy lại hỏi cô y tá vừa bước ra khỏi phòng bệnh của Ngọc Thư .

- À cô gái đó bị xô ngã xuống một ngọn đồi. Nhập viện được hơn một tuần rồi. Tội nghiệp.

- Dạ em cảm ơn. Minh Thái đau lòng nhìn cô gái bên trong phòng bệnh. Làm sao để cô biết được cậu nhớ cô, nhớ đến phát điên lên được. Lúc này là cậu giận quá nên nặng lời như vậy.

Nước mắt lăn dài nó cảm thấy hụt hẫng. Mỉm cười cay đắng, lập tức xóa sổ của Thái trong danh bạ. Nó muốn xóa đi hết những gì liên quan đến cái tên Phan Minh Thái nhưng có lẽ điều đó là quá khó đối với nó. Tập làm quen với những thứ không phải là thói quen hằng ngày thật không dễ dàng .

- Em... Vũ Khang không nói nữa.

- Anh về đi, em muốn yên tĩnh một mình. Nó nhắm mắt lại, mọi chuyện sao lại đến nông nỗi này chứ. Vũ Khang kéo chăn lên rồi ra khỏi phòng.

Còn một mình, nó muốn khóc nhưng không thể, tự dặn mình nó không nên khóc vì cái tên đó nữa. Phải mạnh mẽ lên, Lê Nguyên Ngọc Thư này là ai chứ, ủy mị không phải là tính cách của nó. Rút kim chuyền nước, nó bước xuống giường. Cơ thể đang rất yếu, lập tức chống lại nó. Một cú ngã nữa, nó nằm đó không buồn nhúc nhích, nhẹ thở dài. Nó nghe thấy tiếng giày rất nhanh, rất gần. Cả cơ thể nó được nhắc bổng lên, đặt ngay ngắn trên giường. Mùi tử đinh hương lại mơn man cánh mũi

- Đừng có cử động, đi lại bây giờ không tốt đâu. Minh Thái lên tiếng.

Đáp lại là âm thanh của tiếng máy móc, yên tĩnh đến ngột thở.

Nó nghe thấy tiếng cửa đóng lại. Cậu đang quan tâm nó sao, ban phát tình yêu bao la sau khi làm tổn thương nó ư. Buồn cười thật đấy. Nó cười nhưng ẩn sâu trong đó là một sự thất vọng vô hạn. Nó quay lại mong sẽ nhìn thấy bóng cậu dù chỉ một lần thôi rồi xóa hết tất cả. Và cậu đứng đó, ngay cửa sổ phòng bệnh, nhìn nó. Khoảng cách giữa hai người bây giờ sao bao la như đại dương quá.

Tiếng chuông điện thoại reo, Minh Thái nghe máy rồi chạy vội đi. Nó nhìn theo, đôi chân vô thức muốn đuổi theo cậu nhưng nó không thể. Lặng lẽ nhìn bóng cậu khuất dần rồi cuộc Ngọc Thư nó chỉ là người đến sau. Minh Thái và nó mãi chỉ là hai đường thẳng song song, cắt ngay một điểm trong cuộc đời rồi mỗi

đường chạy theo mỗi ngã. Sau cùng nó cũng nhận ra trong Thái, nó không hề có một chỗ đứng nào. Dù cho nó đã từng hy vọng, một chỗ nhỏ thôi cũng đủ đối với nó rồi. Nhưng cuộc đời luôn có chữ nhưng đáng ghét.

Sau hơn 2 tuần nằm viện tẻ nhạt mặc dù 12A1 đến thăm nó thường xuyên. Cuối cùng nó cũng được phép xuất viện. Hôm đó chỉ có anh hai, chị Thùy, ba mẹ và Minh Chi, đưa mắt tìm kiếm người nó mong nhất lại không đến. Hơn hai tuần từ ngày nó gặp Thái và Nhi trong bệnh viện, Thái không hề gọi điện hay nhắn tin gì mà nó cũng chẳng muốn gặp Thái lúc này sẽ rất khó xử cho cả hai. Nó thực sự rất mệt mỏi, nó muốn quay lại những ngày tháng trước đây. Ngày tháng mà mỗi buổi chiều Thái chở nó đi chơi, mỗi buổi tối chúc ngủ ngon rồi mới đi ngủ, mỗi buổi sáng cùng nhau đi học.

26. Chương 24: Giải Quyết Hiểu Nhầm

Nó vừa xuất viện đúng thời gian ôn thi học kỳ 2 của khối 12. Lao đầu vào ôn tập, nó hầu như tránh mặt Thái hoàn toàn. 12A1 hiểu đã có chuyện xảy ra giữa hai con người này nhưng không ai dám lại gần để hỏi. Không phải là họ vô tâm, chỉ là mỗi người đều có một khoảng riêng tư theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Những môn thi đến dồn dập nhưng cũng nhanh chóng đi qua. Sau tuần thi cử khối 12 có một khoảng thời gian nhỏ để nghỉ ngơi và Diamond quyết định tổ chức một bữa tiệc ngoài trời.

- Nè đi shopping không chuẩn bị tổ chức tiệc ngoài trời kìa. Kim Khánh quay sang hỏi nó
- Ừ cũng được. Nó chăm chăm vào quyển sách.
- Hợp tác tí coi. Hiền Thực cầu nhàu.
- Được rồi rủ đám con gái lớp mình đi luôn đi. Nó quay sang cười nhẹ.
- Cũng hay để tao hỏi tụi nó. Kim Khánh lập tức đứng lên hỏi cả lớp chính xác hơn là đám con gái.

Thi xong đồng nghĩa với việc trên lớp sẽ có kha khá tiết trống và lúc ấy sẽ thịnh hành nhiều trò chơi thú vị chẳng hạn như...

Buổi sáng, nắng trong veo, tung tăng đến trường trong bộ đồng phục thật xinh thì trên trời một quả bóng nước từ phía nào đó nhẹ nhàng đập vào người. Dưới lực tác động lớn vỏ bóng vỡ, nước ào ạt chảy ra thế là buổi sáng hết đẹp. Trong khi nạn nhân tức xì khói thì người ném cười ngặt nghẽo trên lầu. Chưa hết hôm nay bóng nước ngày mai là bột màu. Đến trường trắng đẹp như thế nào thì chỉ cần đặt chân lên sân lập tức bị nhuộm thành bầy sắc cầu vồng. Vì thế sân trường trở thành chiến trường nơi các bạn bị ném trúng hy sinh oanh liệt. Đến trường mà không phải học đời học sinh còn gì đẹp hơn thế. Vui là vậy nhưng Ngọc Thư vẫn thấy buồn. Khoảng cách của nó và Thái không xa xôi như chân trời góc biển, cũng không phải cách nhau một vòng trái đất chỉ là đứng trước mặt nhau nhưng không thể nhận ra tình cảm của đối phương

- Chị Thư ơi, chị Thư. Nó nằm dài trên giường, nghe tiếng gọi liền ngóc đầu dậy, bước ra ban công.
- Chị Thư xuống chơi trốn tìm với bọn em đi. Đám con nít bu trước cổng nhà nó
- Đợi chị xúi chị xuống liền. Nó vội chải lại tóc rồi chạy xuống.

Thi xong đám con nít rảnh rỗi, tụ họp nhau chơi trò chơi.

- Chơi trốn tìm chị Thư chơi chung với tụi em nhé. À còn anh Thái nữa nè. Nghe đến chữ Thái tự nhiên nó không muốn chơi nhưng như vậy thì không nên thôi lỡ đâm lao thì phải theo lao thôi.
- Mau lên tụi mày bao búa kéo đi. Sau một hồi quyết liệt chơi bao búa kéo nhóc Bi thua cuộc. Và tụi nó đi trốn. Tất nhiên với kinh nghiệm 18 năm chơi trốn tìm nó định trốn trong đường luồn nhỏ giữa hai căn nhà. Vừa vặn Minh Thái cũng đang trốn ở đó, nó lưỡng lự. Bé Bi đếm đến một trăm, bắt đầu đi tìm. Nó nghe thấy bước chân vô thức rồi đi nhưng Minh Thái nắm lấy tay nó, lôi vào chỗ trốn. Cái chỗ trốn nhỏ bé ấy hai con người thanh niên phải chật vật lắm mới trốn được. Thư buộc ép sát vào ngực Thái, hấn vòng tay

ôm chặt lấy nó. Hình như đã từ rất lâu rồi nó không còn gần Thái như vậy. Bất giác tim đập nhanh, Thái cuối xuống nhìn nó.

- Cậu sợ sao?
 - Không tại sao lại phải sợ.
 - Nếu bây giờ tôi cho cậu giải thích rõ ràng chuyện cậu và Thanh Nhi cậu có chịu nói ra sự thật không.
 - Sự thật gì chứ. Nó cười khẩy, chẳng phải cậu tin Nhi tuyệt đối sao không bảo cô ta giải thích cho cậu nghe. Hỏi tôi làm gì tôi nói liệu cậu tin hay không.
 - Không nói sao biết tôi không tin.
 - Được hôm đó cô ta gọi tôi đến công viên đó, cô ta bảo tôi biến đi, tránh xa cậu ra, tôi ... không chịu, chúng tôi cãi nhau. Và rồi Nhi đẩy tôi xuống. Chuyện còn lại tôi không biết.
 - Tôi biết là cậu trong sạch mà, tôi đã tìm hiểu chuyện này rồi. Và Thanh Nhi rốt cuộc là con người như thế nào tôi đã hiểu.
 - Vậy ra cả bữa giờ cậu không trên lớp là tìm ra sự thật sao.
 - Ừ. Xin lỗi đã làm tổn thương cậu. Tôi sai rồi.
 - Tên gốc cậu còn làm như vậy nữa tôi sẽ từ cậu luôn đấy. Còn một chuyện nữa tin nhắn chia tay
 - Ngày hôm đó sao cậu lại gọi điện nói chia tay tôi.
 - Hôm đó cậu nhắn tin đòi chia tay tôi trước cơ mà.
 - Lúc đó tôi để điện thoại lại bệnh viện rồi ra ngoài mua cháo cho Nhi. Nó nhướn mày, nhìn hằm.
 - Rõ như ban ngày rồi nhé.
 - Được rồi tôi sai, tôi sai. Tôi xin lỗi
 - Chỉ xin lỗi không thôi sao.
 - Okay người yêu muốn ăn gì nào.
 - Ăn. Cậu nghĩ tôi là heo sao. Nó vờ nhăn mặt
 - Không phải sao. Vậy làm gì bây giờ. Thái lo lắng, mỗi lần giận nhau hằm đều chở nó đi ăn thế là nó hết giận.
 - Đơn giản lắm cậu chỉ cần.... Môi Thái nhanh chóng chiếm hữu lấy môi nó. Mắt nó mở to tên biến thái này cứ phải hôn trong những chỗ tối như vậy sao.
 - Tôi chỉ định nói là mua kem cho tôi thôi. Cậu lợi dụng. Minh Thái thật hư. Không chơi với Minh Thái nữa. Mắt nó đỏ hơn cà chua
- Nó chui ra ngoài bắt gặp ngay bé Bi đang đi kiếm hai đứa nó.
- A chị Thư, em bắt được chị rồi.
 - Bi ngoan nghe chị nói anh Thái đang trốn trong kia kìa. Tha cho chị đi, bắt anh Thái ấy không phải lời hơn sao.
- Bé Bi im lặng một hồi, bắt tay đồng ý với nó. Ngọc Thư ung dung đi về chỗ nhà tù, lát sau chỉ mình bé Bi đi tay không về. Nó ngạc nhiên
- Ừa Bi, anh Thái đâu.
 - Em tha cho anh.
 - Tại sao.
 - Anh ấy cho em ăn kem. Suyt chị không được nói ấy bạn còn lại đâu đấy.

- Tên Minh Thái này thiệt làm hư những mầm non tương lai mà.

Cả chiều hôm đó đám con nít cùng hai người kia chơi đùa cực vui vẻ. Hết trốn tìm rồi lại đi thả diều. Nó như được trở về tuổi thơ, quây tụm bùm. Đến giờ cơm rồi nó vẫn còn chưa muốn về.

- Có lẽ chúng ta nên xem lại ai làm hư mầm non tương lai của đất nước. Nó liếc Thái, dăm xía xói nó sao.

- Bộ cậu không đi shopping với đám gái lớp mình à.

- Ấy, chết rồi. Quên mất tiêu, không chơi nữa đi về. Bye bye mấy đứa.

- Bye bye chị Thư.

- Đồ nít ranh. Minh Thái buông một câu trước khi về. Nó nghe được dặn lòng chỉ là quay lại xử đẹp hắn rồi chạy vào nhà sau vạy.

- Phan Minh Thái. Nó hất hàm, gọi. Thái quay lại. Nó chạy thật nhanh tới. Thái hơi lùi lại phía sau, phòng nó động thủ thì hắn còn chạy kịp nhưng có ai chạy nổi trước cái ôm kia chứ. Thái đứng hình.

- Chuyện trước đây, qua rồi đừng nhắc lại nữa chúng ta bắt đầu lại nhé. Thái vòng tay ôm lấy nó.

- Tôi sẽ ôm cậu để cậu khỏi đi shopping nữa.

- Chó lớp trưởng. Buông ra. Ya cậu lợi dụng. Eo người cậu hôi chết đi được buông ra nào. Tôi không thể thở được nữa, a cứu a.

- Được rồi còn hơn loa phát thanh của trường.

- Hứ. Ngọc Thư chạy thật nhanh về nhà, dây dưa thêm chút nào nữa nó sẽ trễ giờ hẹn mất.

Đúng 6 giờ tối, trước cổng trường Diamond chỉ thấy toàn gái là gái.

- Ladies, chú ý please. Hiền Thực tập trung mọi người lại.

- Thôi đi mày ơi, vietnamese đi. Cả đám ở dưới la ó.

- Cái đám này, ok mục đích của buổi tối hôm nay là chúng ta sẽ đi shopping trang phụ cho bữa tiệc liên hoan. Và người mặc đẹp nhất hôm đó sẽ được tặng phần thưởng.

- Phần thưởng gì. Tiền hả. Hay là gì

- bọn này thấy tiền, thấy trai là sáng mắt lên. khánh cười nói

- Đông đủ rồi thì đi thôi, tao mỏi chân lắm rồi. Nó than thở

Bọn con gái xuất phát đến khu trung tâm thương mại và bọn con trai cũng thế. Các bạn nam chỉ là kế hoạch mới phát sinh thôi. Theo lời Minh Minh nói là lớn rồi phải biết tự đi mua sắm đồ. Chúng ta đã 18+ rồi. Sự thực là cố ý đi gặp người yêu cơ mà người ta lớn rồi nên ngại nói ra thôi.

27. Chương 25: Hạnh Phúc Trở Về

- Cái này này. Bạn A

- Không cái bên cạnh ấy. Bạn B

- Cái ban đầu đẹp hơn, thắt đuôi cá nữa là xinh lung linh luôn ấy. Bạn C

- Tụi mày thấy cái váy xanh da trời này thế nào. Bạn Ngọc Thư lên tiếng, giơ một cái váy cúp ngực màu xanh da trời lên cho hội chụm em bạn đi xem xét.

- Thiệt đẹp nha. Bạn D

- Thư à mày mặc bộ váy này xuất hiện bên một anh nam thần nữa thì quá tuyệt vời luôn ấy. Bạn E

- Well, thẩm mỹ của mày cũng không đến nỗi tệ. Kim Khánh gật gù
- Ai dám nói thẩm mỹ của Ngọc Thư tệ. Thấy người yêu của bạn ấy chưa đó là minh chứng sống cho sự thẩm mỹ của bạn Thư đó nha. Hiền Thực cười nói
- Tụi mày lo lựa đi nói nhiều quá. Nó đỏ mặt, tiếp tục lựa váy.
- Tụi mày ơi có đứa đỏ mặt kìa. Thực cười
- Được rồi tao biết tụi mày đang ghen ăn tức ở với sự đẹp đôi của hai đứa tao. Nó ngơ ngác chưa kịp bào chữa tiếng nào đã bị cướp lời.
- Lớp trưởng đại nhân bệnh lớp trưởng phu nhân kìa. Dân thường tụi mình đi chỗ khác chơi để người ta thiệp thiệp chàng chàng.
- Người yêu mày kìa Khánh có phải mình tao đâu.
- Cái gì vậy tụi tui đi mua đồ mấy ông cũng phải bám theo nữa. Nhớ tụi tui đến vậy à. Lam ngao ngán nhìn đám mày râu lớp mình.
- Nè nè tụi tui thương mấy bà xách đồ nặng nên mới đi theo. Với lại tụi tui cũng đi mua đồ nữa chứ bộ. Đứt gân cổ biện minh.
- Thôi tụi bây ồn ào quá. Đến rồi thì xách hộ đồ giúp tụi tao đi. Nhi, tổ trưởng tổ 1 lên tiếng.
- What the... Mấy bà mua hết tiệm người ta hay sao mà nhiều quá vậy. Minh Minh than trời, thiệt ngu mà lon ton đề xuất ý kiến làm gì để giờ bị hành như thế này
- Nói nhiều nữa thì về nhá. Khánh nhéo nhẹ tai Minh Minh.
- Nãy giờ chưa lựa được bộ nào sao.
- Ai bảo chứ.
- Tôi không thấy túi của cậu sao đi siêu thị mua nhiều bánh còn trang phục thì...
- Xì mới gặp ban nãy giờ còn gặp nữa. Quào bạn Thái nhớ Thư như vậy sao. Thiệt ngại quá. Minh Thái nhéo nhẹ má nó.
- Người đầu mà dễ thương thế này. Nó quay sang nhìn Thái.
- Yêu quái phương nào mau trả Minh Thái lại đây. Hắn ta xấu trai lắm, thịt cũng không ngon. Sức quyến rũ bằng không.
- Ai dạy cho đấy. Hư quá. Cậu coi phim nhiều quá rồi
- Pờ Mờ Tờ dạy đó.
- Còn xạo sự nữa.
- Quào hãy để Ngọc Thư hiền lành một bữa đi. Sao cứ để bản chất đầu gấu trời dậy mạnh mẽ vậy.
- Xin lỗi. Nó quay sang lắc mạnh người Thái, mặt nghiêm trọng hỏi
- Hồi nãy ăn cái gì.
- Cơm
- Ai nấu
- Tự nấu.
- Quào hèn gì. Lần sau bạn lắm Ngọc Thư đây sẽ qua nấu không nên tự nấu như vậy. Biết chưa.
- Tại sao. Thái nhìn mặt nó bật cười.
- Minh Thái hôm nay vì ăn cơm do chính mình nấu nên thần kinh có vấn đề to bự. Haizzz ôi người yêu của tôi.

- Nói lại đi, cái câu cuối ấy. Thái nham hiểm
 - Quên rồi, hà đồ đẹp gồm,lựa nào. Nó đánh trống lảng chạy theo đám gái đang lựa trang sức gần đó.
 - Chạy đâu mà nhanh thế. Minh Thái nắm tay Ngọc Thư ôm nó vào lòng. Cậu nhớ nó biết bao. Là vì cậu quá ngu ngốc khiến người con gái cậu yêu bị tổn thương như vậy. Thấy nước mắt nó rơi nhưng không thể lau đi cậu làm bạn trai tồi quá.
 - Chó lớp trưởng, cậu bị điên rồi. Quào ôm gái nhà lành giữa thanh thiên bạch nhật.
 - Trời tối rồi đâu còn ban ngày nữa.
 - ... Nó cứng họng. Học ai mà miệng lưỡi ghê gớm vậy. Nó nhéo nhẹ eo Thái.
 - Lờ Nờ Nờ Tờ.
 - Ê Thư qua đây xem cái này này đẹp lắm luôn ý. Kim Khánh gọi nó qua quầy áo đôi. Thái cũng đi theo.
 - Quào đẹp quá à. Nó áp mặt vào kính nhìn cặp áo đôi đang được trưng bày.
 - Thích chứ. Thái hỏi, nó gật. Vậy mua đi.
 - Hở. Nó ngạc nhiên quay sang nhìn Thái.
 - Thích thì mua. Thái bình thản như đó là chuyện thường ngày ở huyện trong khi cặp áo đôi đó mới ra và giá của nó cũng không hề rẻ.
 - Thôi không cần đâu mà.
 - Mặc bây giờ đi đến khi cậu có họ hàng với heo thì lúc đó.... Au đau Thái xin lỗi. Thái ngàn lần sai rồi.
 - Thấy chưa tụi bây lớp trưởng đại nhân oai phong lẫm liệt trước mặt chúng ta nhưng lại khuất phục trước một người. Ta nói đứng trên vạn người nhưng lại dưới một người. Bọn con trai cười như được mùa.
 - Im. Thái liếc nhìn tụi nó,lạnh lùng cất tiếng.
 - E hèm, shopping tiếp nào. Nó kéo Minh Thái đi.
 - Mấy cậu coi chừng đấy. Thái trừng mắt.
 - Sợ quá. Tụi nó đáp lại đầy thách thức.
 - Phản hết rồi. Tại cậu đấy. Thái nũng nịu quay sang ăn vạ nó. Đền bù thiệt hại đi.
- Nó ngạc nhiên nhìn Thái: “Yêu quái xấu xa mau mau biến đi, trả tên chó lớp trưởng bá đạo kia lại đây”
- Muốn yêu quái đi à để thôi đây này. Thái chỉ môi mình
 - Lưu manh. Nó mắng rồi bỏ chạy lên nắm lấy cánh tay Thực và Khánh.
 - Đề nghị hai người bỏ tay người yêu tôi ra. Cô ấy thuộc quyền sở hữu của tôi. Ngọc Thư đờ người,nhất thời ghen nơi cuống họng. Cái gì mà cô ấy thuộc quyền sở hữu của tôi chứ. Quào nghe mà ruột gan mát dễ sợ. Nó cứ tùm tùm cười suốt buổi đi shopping.
 - Làm gì mà cười mãi thế. Thái hỏi nó, hai tay xách hai bịch đồ một của Thư,một của cậu.
 - À thì... không biết từ khi nào Ngọc Thư này lại bị sở hữu bởi người nào đó. Nó cười lớn quay sang phía Thái.
- Bóng hai người đổ dài trên đường, một thấp một cao. Ôm lấy nhau một cách hạnh phúc.
- Nhìn hai cái bóng nhé. Thái cúi xuống, kề môi gần má nó và hai cái bóng đang hôn nhau.
 - Ê hay chưa kìa. Dễ thương quá. Nó reo lên.
 - Vui vậy sao.
 - Nhìn nó hay hay

- Thích không

- Thích.

- Đứng yên làm lại cho coi nè.

Nó ngoan ngoãn đứng yên, môi còn hiện rõ nét cười tinh nghịch. Trong khi ấy Minh Thái cười rất chi là nham hiểm. Cậu cúi xuống, thoáng cười hân lên môi nó. Quào có đứa bị lừa.

- Cậu lừa tôi.

- Ai lừa cậu hai cái bóng hôn nhau thiệt kìa.

- Lưu manh. Nó giật túi đồ bỏ vào nhà.

- Giận hả, Thái chỉ đùa thôi mà cho Thái xin lỗi. Xin lỗi mà. Thái thiệt lòng xin lỗi.

Nó phì cười, nhìn Thái thiệt dễ thương quá nha.

- Cười rồi kìa. Hết giận rồi. Yeahhhhh

- Ai nói đang còn giận, lửa giận bốc lên ngùn ngụt này.

- Dập lửa nào. Thái ôm nó vào lòng, Minh Thái sẽ là đại dương bao la ôm lấy Ngọc Thư nhỏ bé vào lòng, lửa giận sẽ bị dập tắt và chúng ta lại hẹn hò như xưa. Là lá la

- Quào trả Phan Minh Thái bé nhỏ của Ngọc Thư lại đây.

- Bé nhỏ. Thái nhìn nó, không được Thái không thể bé nhỏ được. Thái phải to bự mới chiếm hết tim Ngọc Thư.

- Thế còn Khang huynh.

- Quào vút. Thái tự hào phán.

- Quào méc Khang huynh.

- Quào cho huynh ấy chiếm một phần nhỏ không đáng kể. Vào nhà đi kéo lạnh đấy. Thái đi về. Bái bai. Còn mi gió nữa.

- Quào lần sau không cho Thái chơi với con nít nữa. Tác hại thiệt khôn lường. Nó tự nhủ.

Vừa đặt chân lên phòng, nó nhận được tin nhắn của Thái.

- Mở cửa sổ ra đi. Nó thác mắc, nhanh chóng mở cửa sổ.

Minh Thái đang ghi ghi cái gì đó vào một cái bảng rồi giơ lên cho nó xem.

Once upon a time...

Có một nàng công chúa rất xấu xí được một chàng hoàng tử đẹp trai yêu. Thái vẽ hai củ khoai lang đang nắm tay nhau.

- Vẽ khoai lang à. Nhìn xinh vậy :))) Nó ghi vào bảng đưa lên cho Thái xem

- -_- Chúng là con người cơ mà T-T

- Sao lại bảo công chúa xấu xí chuyện sai rồi. Công chúa xinh đẹp, hoàng tử mới xấu xí.

- Lướt follow trên instagram của hoàng tử cao lắm đấy nhé.

Công chúa:

- Thời đó có instagram sao.

- Thì hoàng tử phải theo công nghệ chứ.

Công chúa:...

- Công chúa sẽ tìm hoàng tử khác.

- Công chúa dám vượt tường tìm trai.

- Phải.

- Vậy hoàng tử phải cho người xây tường cao lên mới được.

Công chúa:...

- Muốn biết kết thúc không.

- Có.

- Kết thúc là như thế này... Minh Thái đứng dậy, đưa tay lên làm thành hình trái tim. Tim nó đập loạn xạ bất chấp nhịp. Người yêu nó sao đáng yêu quá vậy.

- Sao chuyện cổ tích chỉ có hai câu thôi vậy.

Hoàng tử: ... Hoàng tử dốt văn

- Hoàng tử, ngủ đi.

- Công chúa, thức đi. Chúng ta sẽ bù trừ cho nhau.

- Chó lớp trưởng, cậu thức đi. Tôi đi ngủ.

Nó đánh răng xong leo tót lên giường, tin nhắn lại tới.

- Hoàng tử chỉ muốn nói là ... Công chúa thiệt may mắn khi có anh người yêu đẹp trai như vậy. Quà người yêu ơi là người yêu độ tự sướng cao hơn cả trời rồi.

- Hoàng tử hãy ngủ đi để công chúa nhắn tin với anh đẹp trai khác.

- Công chúa không cần khen như vậy đâu. Hoàng tử biết nhan sắc của mình mà. Nó đập đầu vào gối.

- Công chúa vượt tường nhắn tin với trai

- Thằng nào cả gan quá vậy. Giết không tha.

- Khang huynh.

- Hoàng tử chỉ nói vậy thôi anh rể chưa về sao. Chà chà anh rể nên chăm sóc vợ của hoàng tử cho tốt chứ. Không nên bỏ vợ hoàng tử như vậy.

- ... Hãy ngủ đi cho thế giới yên bình.

- Ta ngủ rồi, nàng ngủ đi. Nó muốn quay sang bóp chết tên Minh Thái quá

- Ơm chàng.

- Đùng ta còn trinh nguyên chúng ta chưa cưới nàng đừng manh động trước sau gì ta cũng là người của nàng mà. Nó quyết định rồi lần sau cấm tiệt không nhắc đến truyện cổ trang trước mặt Minh Thái.

- Ngủ đi cho bốn cung. Long thể bốn cung bất an bốn cung đi nghỉ sớm đây.

- Có cần nô tài làm tình lang cho nương nương đêm nay không.

Nó: ...

- Ngủ ngoan đi nương tử.

Nó: ...

Tối hôm đó bạn Ngọc Thư đã ngủ rất ngon,mơ một giấc mơ cực kỳ đẹp.

—xuxumeomeo—

Thật sự rất xin lỗi vì sự lười biếng của tác giả. Thực ra xuxu định viết chương này bi kịch cơ nhưng mà tội hoàng tử với công chúa quá :))) thôi thì để bi kịch vào.chương sau vậy. Với cả chương sau mình cũng sẽ nói ra quá khứ của Ngọc Thư luôn nhé :)) Cảm ơn các bạn đã nhiệt tình ủng hộ. Và mình hiện tại cũng

đang viết một truyện các là Magical hơi hướng hư cấu một tí mong các bạn cũng ủng hộ nhiệt tình như Lớp trưởng và tôi nhé.

28. Chương 26: Sự Thật

Sớm hôm sau, trong căn phòng xanh biển mát mẻ một nam vuốt ve khuôn mặt người nữ, nhìn cô gái bằng ánh mắt trù ối.

- Dậy thôi nào. Thái nhẹ nhàng
 - Ừm 5 phút thôi, chỉ 5 phút nữa thôi mà. Nó làm nũng.
 - Dậy đi mặt trời lên tận đỉnh rồi.
 - Ừm không dậy đâu. Nó ôm lấy eo Thái dụi đầu vào bụng cậu.
 - Bộ ai đánh thức cậu dậy cậu đều ôm lấy người ta như vậy sao. Căn phòng sặc mùi thuốc súng.
 - Không có. Nó tiếp tục dụi đầu.
 - Thật sao.
 - Ừm thật mà. Nào nằm xuống ngủ đi. Trời tối tiếp rồi. Ngủ ngoan đi.
- Cũng có thằng mềm lòng nằm xuống bên cạnh.
- Lạnh quá, ôm Thái đi. Cậu thì thâm vào tai nó.
 - Ừm Thái ngủ đi. Thư ôm Thái nhé. Ừm... Thái
 - Sao. Lời nói nhẹ hơn cả gió.
 - Ừm Thái. Hả. Nó mở mắt, lần này tỉnh hơn sáo. What the... thằng biến thái biến khỏi giường Ngọc Thư ngay và luôn. Nó đạp Thái thẳng cẳng. Phút giây lãng mạn bị cú đạp mà tan thành mây khói.
 - Phan Minh Thái. Đầu nó chỉ thiếu điều bốc khói
- Im lặng. Đầu nó bị đập khói trong tích tắc.
- Này Minh Thái, Thái ơi, Thái. Cậu bị làm sao thế này. Thái ơi. Nó sợ, sợ đến phát khóc. Tỉnh lại đi Thái. Thư xin lỗi Thái ơi, mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút Thư đều sẽ ôm Thái mà. Dậy đi đừng làm Thư sợ mà.
- Thằng nằm trên đùi Ngọc Thư mỉm cười trong bụng không phải lúc nào cũng được như vậy. Phải biết tận hưởng nằm thêm xíu nữa không sao đâu ai ngờ rằng nước mắt nó rơi xuống ướt mặt Thái.
- Dậy đi mà xin cậu đừng tỉnh lại đi. Thái...
- Cậu bật dậy ngay lập tức.
- Ngọc Thư này này chỉ đùa thôi. Tôi ổn mà Ngọc Thư.
- Nó mở mắt, xung quanh tối đen như mực bất chợt một dải ánh sáng chói loá xuất hiện. Theo phản xạ nó nhắm mắt lại.
- Ngọc Thư, xin cậu đừng có chuyện gì. Làm ơn đi tớ sẽ không bẹo má cậu nữa, cậu không mập, cậu rất xinh. Làm ơn mở mắt ra đi nhìn tớ đi. Thằng nhóc lớp trưởng khóc, nó đang lo sợ cô bạn của mình sẽ xảy ra chuyện bất trắc
 - Đừng khóc, Thư đưa bàn tay dính đầy những vệt máu đỏ tươi chạm lên khuôn mặt kia lau đi từng giọt nước mắt. Không đẹp trai tẹo nào.
 - Ngọc Thư hứa với tớ cậu sẽ không sao. Hứa đi. Nước mắt thằng nhóc không ngừng rơi. Nó sợ hãi, nó sợ cô bé ấy sẽ bỏ nó mà đi.
 - Tớ hứa nhưng tớ đau lắm. Thư khóc, tớ thực sự rất đau.

Nó bàng hoàng cô bé đó là nó của nhiều năm trước. Tại sao nó không nhớ ra nó từng bị tai nạn, tại sao nó không nhớ gì hết khoảng thời gian đó. Và tại sao nó không thể nhớ nó và Minh Thái đã gặp nhau từ khi còn bé.

- Ngọc Thư, Ngọc Thư. Tỉnh dậy đi, làm ơn tỉnh lại đi. Minh Thái vỗ vỗ má nó.
- Ừm muốn ngủ cơ. Hôm nay chỉ ngủ thôi không làm gì hết.
- Làm tôi sợ hết hồn. Lần sau không giỡn như vậy nữa. Biết chưa.
- Chưa biết. Hổng biết gì hết trơn.
- Làm nũng nữa cơ.
- Muốn ngủ, bổn cung muốn ngủ, lui ra ngoài đi.
- Vậy chúng ta cùng đi ngủ nhé nường nường.
- Hồn lảo, người cởi y phục ra làm gì.
- Đi ngủ. Thái tỉnh bơ, đắp, từng hàng cúc của áo sơ mi lần lượt được mở
- Đi ra ngay cho bổn cung, ta sẽ mách hoàng huynh người chết chắc rồi.
- Khang huynh ra ngoài từ sớm rồi. Bên ngoài không có người, nường nường cứ la hét thoải mái.
- Lưu manh.
- Bây giờ mới biết thì hơi trễ.
- Ta hết buồn ngủ rồi.
- Nhưng ta lại buồn ngủ.
- Người cứ ngủ ta cứ dậy.
- Từ khi nào nàng lại cứng đầu như vậy hả. Thái nhẹ ôm nó từ phía sau. Thấy chưa mặt trời lên đã lâu rồi. Thái kéo rèm, từng tia nắng ào ạt tràn vào phòng.
- Nắng thật đẹp. Nó khẽ reo.
- Nàng đẹp hơn nắng.
- Aigoo. Dù biết là 90% giả dối nhưng vẫn muốn nghe.
- Ta nói thật mà.
- Giả dối.

Hai người cãi nhau từ trong phòng ra đến ngoài sân.

- Được hôm đẹp trời thế này chúng ta đi chơi đi. Thư của Thái muốn đi đâu
- Siêu thị nhé.
- Mua gì nữa sao.
- Không muốn lên khu trò chơi cơ.
- Đó dành cho con nít.
- Làm gì đề bảng cấm trẻ em 18 tuổi.
- Nít ranh. Thái xoa đầu nó.
- Xoa đầu là bị lùn đi đó.
- Vậy nhéo má nhé.
- Nhéo má bị biếng ăn.

- Vậy tôi sẽ tích cực néo má cậu nhiều nhiều. Đạo này Thư mập quá rồi.

Câu nói này, nó nghe qua rồi. Quen thuộc quá.

- Chúng ta đã gặp nhau khi còn bé phải không.

- Hả. Minh Thái ngạc nhiên.

- Phan Minh Thái chúng ta biết nhau khi học chung lớp cấp một. Phải không. Nói gì đi chứ đừng im lặng như vậy.

- Đi chơi thôi đang vui mà.

- Xấp ảnh cậu để trong hộp dưới gầm giường. Cô bé trong ảnh là tôi phải không.

- Anh Khang em gặp anh một chút được chứ.

- Cậu còn muốn gì nữa. Con bé ra nông nổi như vậy còn chưa hài lòng sao.

- Cho em giải thích.

- Vậy sao cậu không để con bé giải thích.

- Em... Ngọc Thư bị mất trí nhớ. Phải không anh.

Bước chân của Vũ Khang đông cứng. Hành lang bệnh viện đột ngột im lặng. Anh biết chuyện này không sớm cũng muộn sẽ xảy ra.

- Phải.

- Sao anh không cho em biết là cô ấy.

- Biết. Vũ Khang cười, biết để cậu lại làm tổn thương con bé. Năm ấy nó may mắn không mất mạng chỉ mất một phần kí ức nhưng bây giờ cũng tại cậu và cô ta chúng tôi lại suýt mất Ngọc Thư lần nữa.

- Em xin lỗi.

- Người cậu cần xin lỗi là con bé không phải tôi.

Vũ Khang bỏ đi. Có chết cậu cũng không ngờ gặp lại thằng nhóc Minh Thái và Ngọc Thư lại có tình cảm với nó. Trái đất này tròn và nhỏ bé quá. Xa nhau lâu đến vậy mà vòng quay định mệnh rất nhẫn nại đưa hai đứa nó về lại bên nhau. Nếu đã là định mệnh cậu cãi được sao.

Tin nhắn đến di động của Minh Thái: Bảo vệ cho tốt con bé. Tổn thương nó lần nữa tôi sẽ đưa nó tránh xa cậu mãi mãi.

Cuộc đi chơi gián đoạn, Ngọc Thư tức giận bỏ về nhà. Tại sao lại giấu nhem chuyện nó bị mất trí nhớ. Ngay cả Khang huynh cũng giấu nữa.

- Anh hai, anh chuẩn bị đi đâu vậy.

- Anh lên công ty.

- Anh có chuyện gì giấu em không vậy.

- Chuyện gì là chuyện gì.

- Chẳng hạn việc em bị mất trí nhớ.

- Nhóc con em lại chuẩn bị chơi trò gì nữa vậy qua rủ thằng nhóc Minh Thái chơi chung kia.

- Được. Em hỏi anh tại sao lại giấu em chuyện ba mẹ chuẩn bị ly dị.

- Làm sao em biết.

- Trả lời em. Mặt nó bắt đầu nóng. Trong quá khứ đã từng xảy ra những chuyện gì nữa. Hãy kể cho em nghe đi.

- Phải, em bị mất trí nhớ. Những ký ức đã trôi đi trong quá khứ rồi sao em cứ nhất thiết phải đào bới lên vậy. Để nó nằm yên đi.

- Anh hai. Mặt con bé ươn ướt, lần đầu tiên Vũ Khang lớn tiếng như vậy. Em xin lỗi chỉ là em muốn tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với em thôi. Nó chạy ra khỏi nhà.

Vũ Khang tức giận đập vỡ ly nước trên bàn. Anh đã làm mọi thứ để bảo vệ cô em gái bé bỏng của mình nhưng bây giờ mọi thứ đang dần sụp đổ trước mặt anh. Quá khứ đau buồn của Ngọc Thư, anh phải làm sao để tiếp tục bảo vệ em ấy đây.

Phòng đa năng trường Diamond tối hôm nay rộn ràng hẳn bởi tiếng cười của các học sinh khối 12. Đèn neon đủ màu sắc rực sáng một khoảng sân nhưng những ánh đèn ấy vẫn bị lấn át bởi những bộ váy rực rỡ của các cô gái.

- Ê lớp mình đủ chưa thiếu đứa nào nữa không. Kim Khánh lẩm nhẩm đếm thành viên lớp mình.

- Con Ngọc Thư đâu. Lam thủ quỹ lên tiếng.

- Phải ha có đứa nào thấy Ngọc Thư ở đâu không. Thục hỏi nhưng đáp lại là những cái lắc đầu của các bạn.

- Còn tên Minh Thái nữa, hẳn ta đâu rồi.

- Hai đứa này định chơi trò trốn tìm với tụi mình à gọi điện cho tụi nó.

Tiếng MC vang lên

- Giờ lành tới rồi chúng ta cùng quây thôi nào. Hôm nay ban tổ chức có tổ chức một trò chơi nho nhỏ, mỗi bạn nữ và bạn nam sẽ có số thứ tự gắn trên ngực áo, số thứ tự nào được bình chọn nhiều nhất sẽ được phần thưởng là một cặp vé xem phim miễn phí bao gồm bắp và nước ngọt.

Bàn bình chọn

Cánh cửa phòng đa năng đột ngột mở ra, bọn học sinh ngạc nhiên quay lại. Một cô gái trong chiếc váy xanh da trời tôn lên nước da trắng như ngọc của cô. Mái tóc được thắt kiểu thác nước thả nhẹ. Lối trang điểm nhẹ nhàng làm cô như một nàng công chúa bước ra từ cổ tích. Thật sự là thu hút ánh nhìn của người khác nha.

- Ai giống con Ngọc Thư lớp mình vậy. Khánh hích tay mấy đứa còn lại.

Cô gái đảo mắt nhìn khắp căn phòng thấy bóng dáng quen thuộc của đám tiểu quỷ lớp mình, e ngại khép cửa, cuối đầu xin lỗi mọi người rồi lập tức chạy như tên bắn về phía 12A1. Chỉ ít phút sau đó Ngọc Thư là cái tên nổi nhất chiến thắng phần thưởng. Một bên là Minh Tuyết, một bên là Ngọc Thư cũng như một bên là Minh Thái, một bên là Thiên Duy, những ứng cử viên sáng giá. Nó mỉm cười chỉ là phần thưởng nhỏ góp vui thôi mà cần chi phải như vậy. Nó đẩy cửa, ra ngoài hít thở, không khí bên ngoài thích thế này cơ mà. Nó ngược lên nhìn bầu trời đêm, muôn ngàn vì sao lấp lánh, ánh trăng soi sáng mọi thứ trong bóng đêm có sao lại không thể soi sáng đến lòng nó. Nó phải làm gì bây giờ, một nửa muốn biết sự thật, một nửa lại không muốn.

- Minh Thái à, em sai rồi. Em xin lỗi, xin anh...

- Cô im ngay cho tôi.

- Là giọng của Minh Thái. Nó bước đến bậc thang, phía trên lầu phát ra giọng Thái và một người con gái. Nó định bước tiếp nhưng cánh tay đã bị nắm lại.

- Mày không nên đi lên đó. Thiên Duy nắm chặt lấy tay nó

- Buông tao ra.

- Tao sẽ không ày lên đây.

- Thằng điên này buông ra nếu không muốn tao sử dụng vũ lực với mày.

- Tao không.... Nó dậm mạnh vào chân Duy khiến cậu thả tay nó ra.

Nó chạy lên lầu nhìn thấy Minh Thái đang hôn Thanh Nhi, khuôn mặt Nhi ướt đầm nước mắt. Cả cơ thể đứng khựng lại trong không khí, tim nó như ngàn mũi dao đâm vào từng nhát một.

- Thư. Nhi nói khẽ, Thái lập tức buông Thanh Nhi ra quay lại nhìn nó.

- Thư. Nó ngược đôi mắt ngằn ngằn nước nhìn Thái. Theo phản xạ nó lập tức bỏ chạy.

- Thư, nghe tôi nói. Ngọc Thư, xin em.

Nó bị tai chạy đi nhanh nhất có thể. Bỗng đôi cao gót vấp phải một bậc thang mất đà nó lăn xuống từng bậc. Đầu đập mạnh xuống đất.

- Ngọc Thư, xin cậu đừng có chuyện gì. Làm ơn đi tớ sẽ không bẹo má cậu nữa, cậu không mập, cậu rất xinh. Làm ơn mở mắt ra đi nhìn tớ đi. Thằng nhóc lớp trưởng khóc.

- Minh Thái, em xin lỗi.

- Ngọc Thư, đừng nói nữa. Anh sẽ đưa em đến bệnh viện. Im lặng đi cho anh. Minh Thái như phát điên, cậu đã từng mất Ngọc Thư một lần và nó lại đang lặp lại trước mặt cậu.

- Xin lỗi đã quên anh lâu như vậy. Xin lỗi.

- Anh bảo im lặng đi rồi mà. Minh Thái hét lên.

- Xin lỗi, em ...

- Đừng nói anh gọi cấp cứu. Ai đó hãy gọi cấp cứu đi. Gọi cấp cứu đi.

Nghe thấy tiếng hét toàn bộ học sinh trong phòng đa năng chạy ra ngoài, một cảnh tượng kinh hoàng xảy ra trước mặt họ. Ngọc Thư, người chiến thắng trò chơi đang nằm trong vòng tay Minh Thái. Cả hai người bọn họ đều bê bết máu.

- Gọi cấp cứu mau lên. Thái lại hét.

- Minh...Thái... em... em... yêu ... anh. Bàn tay Thư đặt trên khuôn mặt Thái buông thông.

- Ngọc Thư, gọi cấp cứu cho tôi mau lên.

29. Chương 27: Từ Bỏ

Ngọc Thư được đưa đi cấp cứu ngay sau đó. Minh Thái không rời nó nữa bước. Ba mẹ Ngọc Thư và ba mẹ Minh Thái đến bệnh viện lập tức sau khi nghe tin báo.

- Cháu nên về thay quần áo đi. Dính máu hết cả rồi. Mẹ nó nhẹ nhàng an ủi cậu, với một người từng trải bà có thể cảm nhận được tình cảm chân thành mà Thái dành cho Ngọc Thư. Hơn nữa tình cảm đó đã xuất hiện từ khi hai đứa vẫn là những đứa trẻ. Thứ tình cảm tốt đẹp đó vẫn nguyên si trong lòng Minh Thái dù cho thời gian là chúa tể bóp té bóp méo vạn vật, dù cho người con gái cậu yêu không nhớ ra cậu là ai.

- Phải đẩy con về đi Thái. Ở đây đã cho ba mẹ và hai bác rồi. Minh Thái nhẹ thở dài. Cậu cuối chào mọi người rồi hướng cổng bệnh viện mà đi.

Trong lòng Minh Thái đang rối như tơ vò. Cậu sợ, sợ Ngọc Thư sẽ xảy ra chuyện gì đó, sợ Vũ Khang khi biết chuyện sẽ mang Ngọc Thư rời xa cậu mãi mãi như lời anh ấy nói. Cậu bỗng cảm thấy mọi thứ xung quanh cậu dường như chẳng còn ý nghĩa nữa nếu không có người con gái đó. Vòng quay định mệnh mang cô ấy đến bên cậu, cướp đi từ cậu khiến cậu sống không bằng chết. Và một lần nữa nó lại mang cô đến bên cạnh cậu. Cậu yêu Ngọc Thư bằng một Minh Thái si tình của cả hiện tại và của cả ngày xưa.

- Anh à chị Thư sẽ ... ổn mà. Đừng lo nhé. Chị ấy vừa dễ thương lại vừa tốt bụng. Chắc chắn không sao đâu. Minh Thái mỉm cười xoa đầu Minh Chi.

- Thấy anh chị đẹp đôi không.
- Tất nhiên rồi. Em làm đủ trò gán ghép vậy đâu phải rảnh rỗi. Sau này ấy em chỉ chấp nhận chị Thư làm chị dâu thôi.
- Mới tí tuổi đầu.
- Đố anh kiếm được cô em gái nào mà xinh đẹp,ngoan hiền lại yêu quý chị dâu như em đây. Minh Chi chu môi, cười tươi. Lên tắm đi người anh bẩn quá đi mất.
- Được rồi, lắm chuyện thật đấy. Anh đi lên tắm đây rồi còn đến bệnh viện nữa.

Minh Thái bước lên phòng, cậu nhìn quanh chỗ nào cũng có bóng dáng của Ngọc Thư. Và lần đầu tiên cậu đủ dũng cảm đối mặt với quá khứ đau đớn kia, lôi dưới gầm giường một cái hộp đầy bụi. Minh Thái hít một ngụm không khí để lấp đầy hai lá phổi, cậu mở ra, mở lại quá khứ một lần nữa.

- Minh Thái, cậu là lớp trưởng sao. Cậu đẹp trai quá.
- Tôi biết. Thằng nhóc cao ngạo, không thèm nhìn cô bé đang mỉm cười thật tươi trước mắt.

- Cậu sao vậy, Minh Thái. Cô bé tên Ngọc Thư lại bắt chuyện với thằng nhóc ngồi một cục trên ghế đá.
- Tránh ra. Tôi muốn ở một mình không muốn ai làm phiền mình hết
- Vậy tôi không làm phiền cậu nữa. Cô bé ngồi im lặng, thỉnh thoảng đá chân về phía trước cứ nhiên không gây ra một tiếng động nào hết. Thằng nhóc len lén nhìn khuôn mặt chốc chốc nhoẻn miệng cười của cô bé. Con bé thôi đá chân nó về phía trước, quay sang nhìn tên lớp trưởng.
- Chúng ta làm bạn nhé.

Nắng chiều khiến bóng hai đứa trẻ đổ dài trên sân trường. Nhìn bọn chúng thật dễ thương quá.

- Minh Thái, đừng buồn có Ngọc Thư bên cậu mà. Hôm sau cố gắng lên là được. Điểm số chỉ là phù du thôi.
- Cậu thì biết gì chứ. Im lặng đi cho tôi.
- Tôi biết nhiều thứ hơn cậu nhiều. Mặt con bé buồn rười.

Nhiều tuần sau đó, Thái mới hiểu câu nói của Thư. Ba mẹ con bé chuẩn bị ly hôn.

Minh Thái nhớ rõ cảm giác hồi hộp khi tặng quà cho Ngọc Thư, một con gấu vàng nhỏ có đôi cánh trắng sau lưng. Thằng nhóc sung sướng cảm thấy cuộc đời sao đẹp đến thế. Nhưng một ngày sau đó Ngọc Thư đã biến mất khỏi cuộc đời nó.

Minh Thái thơ thẩn như người mất hồn, cậu đi khắp mọi nơi tìm lại hình bóng cô bé với nụ cười tươi đó nhưng càng tìm càng chẳng thấy người đâu. Ngày ngày đi học về cậu đều cố ý đi ngang qua căn nhà cô bé ấy. Cậu nhớ cô như điên như dại, cô đang ở đâu có nhớ cậu như cậu đang nhớ cô không. Sinh nhật cô cậu lang thang khắp những con phố hai người từng đi học về chung với nhau. Minh Thái bị trầm cảm, cậu bắt ép bản thân rằng chính mình gây ra cái chết của Ngọc Thư. Mất một thời gian lâu sau, cậu mới có thể thoát ra khỏi. Và rồi Ngọc Thư lại xuất hiện trước mặt cậu một lần nữa nhưng tại sao cô ấy lại đối xử với cậu như người xa lạ không hề quen biết. Cậu xấu hơn ư hay vì điều gì khiến Ngọc Thư quên cậu.

- Nếu cậu quên tôi thì tôi sẽ lại xuất hiện trong kí ức của cậu một lần nữa để cậu mãi mãi không quên tôi được.

Minh Thái đã làm như vậy, cậu muốn bù đắp khoảng thời gian trước đây. Đôi khi cậu cũng nghi ngờ có phải là cô bé ấy không. Vũ Khang xuất hiện càng làm cậu tin tưởng hơn bao giờ hết. Cậu nói là yêu cô nhưng lại làm cô tổn thương hết lần này đến lần khác. Cậu có tư cách gì để nói cậu yêu cô đây.

- Ngọc Thư, xin lỗi em.

Người ta nói con trai chỉ khóc vì người con gái anh ta yêu.

Minh Thái quay lại bệnh viện sau khi ăn vội tô mì tôm. Mọi người ngạc nhiên nhìn cậu.

- Chẳng phải mẹ đã bảo con về rồi sao Thái.

- Nhưng con quay lại thì sau chứ cô ấy là bạn gái con.

- Mày lên sân thượng với tao đi Thái, tao cần nói chuyện với mày.

Minh Thái theo Thiên Duy lên sân thượng của bệnh viện.

- Có chuyện gì vậy tao đang gấp mà.

Bốp, má Minh Thái bất ngờ hứng trọn cú đấm của Thiên Duy. Khoé môi Thái chảy ít máu.

- Mày còn dám nói là gấp hả. Chẳng phải tao nói mày tránh xa Thanh Nhi ra rồi cơ mà. Một lần vẫn còn chưa đủ với mày hay sao. Mày có biết anh Khang đang có ý định mang Thư sang Anh quốc không hả. Tao điên với mày quá.

- Vũ Khang ... anh ấy ... Minh Thái mấp máy môi.

- Hải lòng rồi chứ. Tao không thể giúp mày được nữa đâu. Tự mà lo liệu lấy tao chỉ có thể thông báo vậy thôi. Thiên Duy bỏ đi.

Cơn gió nhẹ thổi qua mái tóc rối của Minh Thái, một giọt nước mắt khế rơi.

- Chắc cậu cũng nghe Thiên Duy nói tôi sẽ đưa Ngọc Thư ra nước ngoài. Tránh cậu càng xa càng tốt. Giọng Vũ Khang có phần gay gắt.

- Anh... Mang cậu ấy đi đi. Vũ Khang ngạc nhiên. Em chỉ khiến cậu ấy bị tổn thương nếu vậy tốt nhất đừng để chúng em gặp nhau nữa.

- Tốt nếu cậu đã nói như vậy thì mong cậu hãy thực hiện lời nói của mình. Xin lỗi, alo con nghe. Cái gì ạ. Con xuống liền. Ngọc Thư tỉnh lại rồi.

- Anh xuống trước đi. Em sẽ xuống liền.

- Cậu đừng xuống thì tốt hơn. Cơ thể Minh Thái bất động, máu cậu dường như chẳng còn đủ vận tốc để bơm lên trái tim đang chằng chịt vết thương của Thái.

Thế giới của cậu lại một lần nữa nhuộm màu đen sao. Thà như vậy còn hơn để Ngọc Thư chịu tổn thương thêm một lần nữa. Minh Thái hít ngậm khí lạnh vào phổi, cậu đi xuống phòng bệnh của Ngọc Thư.

30. Chương 28: Chia Ly

Ngón tay Ngọc Thư khẽ cử động, mắt nó nặng trĩu chỉ muốn nhắm nghiền. Thực sự tay chân nó rã rời, đầu đau như búa bổ.

- Bác sĩ, bác sĩ. Nó nghe thấy tiếng của ba.

Đôi mắt khó nhọc mở mẹ nó đang đứng rất gần, khuôn mặt bà sao tiêu tụy thế, mắt mẹ sưng húp. Mẹ khóc nhiều đến vậy sao. Nó muốn hỏi nhưng chẳng thể cất nổi lời, cổ họng nó khô khốc. Bác sĩ tới, mọi người tản ra.

- Ổn rồi, em không phải lo nữa. Con bé qua cơn nguy hiểm rồi. Chỉ cần ở lại vài hôm để anh kiểm tra não bộ một lần nữa, nếu không có di chứng gì thì sẽ sớm được xuất viện thôi. Hiện con bé mới tỉnh lại nên mọi người hạn chế vào đông nhé.

- Em biết rồi, cảm ơn anh Hưng. Mẹ nó cảm ơn rồi rít

- Không có gì. Anh đi trước.

- Vâng anh đi.

Mẹ nó chào chú Hưng, lập tức quay lại xem nó thế nào.

- Em ra ngoài cho y tá chăm sóc nó đã. Con vừa tỉnh lại để cho nó nghỉ ngơi một chút rồi vào thăm sau. Mẹ nó gật đầu, đi ra ngoài.

Ngọc Thư đã nhớ lại những kí ức đã mất. Đã có quá nhiều thứ xảy ra nhất thời nó chưa giải quyết được hết. Ba mẹ, Minh Thái, mọi chuyện khiến đầu nó muốn điên lên.

- Chị ơi. Cô y tá quay lại.

- Cô cần gì. Y tá ân cần hỏi nó.

- Chị cho em cốc nước. Với cả chị nói ba mẹ vào đây hộ em nhé. Em cảm ơn. Nó nói rành mạch, mọi chuyện nó sẽ giải quyết hết trong hôm nay.

- Thư con sao rồi. Làm ba mẹ sợ quá.

- Ba mẹ chuyện ly hôn của hai người... vẫn tiếp tục sao. Nhất thời ba mẹ nó im lặng, họ không thể ngờ bé con ấy nhớ lại hết bao gồm cả chuyện ly hôn của họ.

- Chúng ta đừng nói về chuyện này nữa được không.

- Ba... sống với nhau một thời gian lâu như vậy hai người vẫn quyết định ly hôn.

- Đây là chuyện của người lớn còn không nên xem vào.

- Lúc nào ba mẹ cũng nói như vậy. Ba mẹ có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của con và anh Khang. Sao ba mẹ ích kỷ quá vậy. Khoảng thời gian vui vẻ trước đây của gia đình mình tất cả là giả dối sao. Ba mẹ đã chăm sóc con khi con bị mất trí nhớ cả một thời gian dài như vậy mà hai người vẫn khẳng định ly dị.

- Bình tĩnh đi nào con gái. Ba mẹ sẽ suy nghĩ lại được chứ.

- Nếu ba mẹ vẫn cứ giữ quyết định ấy thì con xin lỗi coi như con chưa từng tồn tại.

Nó lạnh lùng. Con sẽ biến mất cho ba mẹ xem. Ba mẹ Ngọc Thư đưa mắt nhìn nhau.

- Con muốn nghỉ ngơi. Ba mẹ ra ngoài đi ạ.

- Vậy con nghỉ ngơi đi nhé, có việc gì cứ gọi ba mẹ.

- Vâng ạ.

Có những thứ bề ngoài tưởng chừng như hạnh phúc nhưng thật ra bên trong lại rỗng toét.

- Ngọc Thư.

- Thiên Duy, Minh Tuyết.

- Đỡ hơn chưa đầu còn đau nữa không.

- Tao ổn mà Tuyết. Không sao nữa rồi.

- Mà làm tao sợ chết đi được. Minh Tuyết nhào xuống giường bệnh ôm nó.

-Ặc Ặc mà làm tao chết vì ngạt thở mất.

- Xin lỗi. Tuyết nước mắt ngắn dài, mũi đôi lúc sứt sịt.
- Mít ướt quá đi, Thiên Duyệt đâu lôi vợ về nhà.
- Ngọc Thư, mày với Thái. Không khí trong phòng đột nhiên trầm lặng.
- Thì sao. Giọng nó hơi lạnh.
- Minh Thái bị anh Khang và cả tao nữa đánh xả giận ày rồi. Dù gì cũng đừng rời xa nó được chứ.
- Chuyện của tao. Cảm ơn đã quan tâm. Không còn việc gì nữa thì cửa ở đằng kia không tiền. Nó nằm xuống, rúc vào trong chăn.
- Mày ngang quá cứ như vậy hai đứa mày sẽ lại đau khổ thêm thôi. Đi thôi Thiên Duyệt.

Ngọc Thư cuộn mình trong chăn nhẹ thở dài. Bên ngoài Vũ Khang đứng trước cửa tuyết nhiên không cho Minh Thái bước vào.

- Tại sao anh không cho em vào.
 - Cậu không có tư cách. Cậu vào chỉ làm con bé thêm mệt mỏi.
 - Anh. Vũ Khang giật mình quay lại, Ngọc Thư nhợt nhạt đang mở cửa.
 - Quay vào trong nhanh lên.
 - Em không.
 - Ngọc Thư. Bước vào.
 - Anh tránh ra đi em đi một chút sẽ quay về sớm thôi. Cậu có chuyện gì Phan Minh Thái.
 - Đi theo tôi. Minh Thái nắm chặt lấy tay Ngọc Thư lôi đi.
 - Buông ra. Minh Thái vẫn nắm chặt kéo Ngọc Thư đến chỗ cầu thang thoát hiểm.
 - Nghe tôi giải thích chuyện của Thanh Nhi.
 - Tôi không cần.
 - Hôm ấy Nhi gọi tôi đến chỉ để xác minh trong lòng tôi có Nhi hay không. Tôi đã trả lời là không, cậu ấy hôn tôi là tạm biệt.
 - Giải thích cho tôi làm gì.
 - Vì tôi yêu cậu, Ngọc Thư. Tôi không muốn cậu vì tôi mà tổn thương nữa. Đừng rời xa tôi được không, xin em đấy. Một lần là quá đủ rồi.
- Ngọc Thư bỏ đi, cứ tiếp tục đứng đó trái tim nó sẽ lại mềm nhũn và rồi lại tha thứ, lại sai lầm một lần nữa.
- Ngọc Thư. Nó ngược mặt lên Thanh Nhi hốt hải chạy vội dừng trước nó. Minh Thái đâu.
 - Cầu thang thoát hiểm.
 - Cảm ơn, chuyện cậu thấy đã như vậy rồi thì trả Minh Thái về cho tôi. Nó nhếch môi khinh bỉ rồi bỏ đi.

Hôm sau Ngọc Thư xuất viện, bạn bè cùng lớp đứng đầy trước cổng, nó vui đến phát khóc. Dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, nó cũng đều có bạn bè bên cạnh như vậy là đủ rồi. Minh Thái lặng lẽ đứng nhìn nó từ xa. Bóng dáng ấy thu hết vào trong tầm mắt Ngọc Thư.

- Ngọc Thư, ba mẹ sẽ ly hôn trong 3 ngày nữa. Vũ Khang đưa cho nó một xấp hồ sơ.
- Anh... anh giúp em một việc được không.
- Chuyện gì.
- Em muốn đi đâu đó thật xa anh giữ bí mật giúp em nhé.

- Ngọc Thư...
 - Em mệt rồi muốn đi đâu đó xa khoảng một thời gian khi nào em suy nghĩ kỹ rồi em sẽ quay về.
 - Chuyện này...
 - Nếu anh không chịu em sẽ tự mình trốn đi.
 - Thôi được anh giúp em. Vũ Khang hiểu một khi con bé nói là làm thà để anh biết vị trí của nó còn hơn lạc mất. Ngoài Ngân Thùy thì Ngọc Thư chính là nửa thế giới của anh. Mất đi con bé anh thật sự cảm thấy rất sợ.
- Ngày ba mẹ Ngọc Thư chuẩn bị đưa đơn ly hôn lên tòa cũng là ngày Ngọc Thư rời đi. Minh Thái chạy đến sân bay tìm nó như tên điên nhưng rốt cuộc người chẳng thấy đâu chỉ thấy trong lòng tất cả như chết rồi. Trên bầu trời con chim sắt khổng lồ mang người con gái mà cậu yêu đến một phương trời khác, mang theo cả trái tim của cậu đi.

31. Chương 29: Năm Năm Sau

- Sếp, đây là lịch trình của anh ngày hôm nay ạ. Cô thư ký đưa cho người đàn ông một tờ giấy A4. Anh liếc qua một giây nhàn nhạt nói.
- Có bao giờ cô thấy tôi xem chưa. Đưa làm gì tóm tắt cho tôi nghe.
- Xin lỗi sếp. Em sẽ làm lại. Đôi chân người đàn ông dừng bước, anh quay lại nhìn cô thư ký.
- Cô không thể tóm tắt bằng lời được sao.
- À vâng từ 8h đến 9h...
- Dừng. Đưa tờ giấy đây về phòng làm việc của cô đi.
- Dạ sếp đi. Cô thư ký cúi chào, vội lao về phòng làm việc.
- Sao về sớm vậy Nhi boss đâu. Đám nhân viên nữ xúm lại phía cô thư ký hỏi han.
- Boss lạnh lùng cầm tờ lịch trình với xấp hồ sơ quay lưng đi thẳng. Các cô nói xem anh ấy sao có thể soái đến như vậy.
- A thật á, boss Minh Thái nhà mình là soái nhất công ty rồi. Thật có diễm phúc làm việc cùng anh ấy. Nhân viên nữ A
- Boss Minh Thái có người yêu chưa nhỉ. A ai làm người yêu của anh ấy chắc hạnh phúc lắm. Nhân viên nữ B
- Tất nhiên là chưa có người yêu rồi. Thư ký mỉm cười.
- A thật á Nhi à cô có số của boss Minh Thái cho chúng tôi đi.
- Từ khi nào tôi lại thành đề tài để mọi người bàn tán trong công ty vậy. Nhân viên nữ nhất thời dơ ra vài giấy rồi nhanh chóng lui về vị trí của mình.
- Xin lỗi anh Tổng giám đốc.

Tại sân bay một cô gái với mái tóc đen uốn bồng bênh kéo chiếc valy xanh biển. Bao nhiêu năm trốn bên Anh quốc, cô thực chán rồi đến lúc về lại quê nhà thôi.

Năm năm mọi thứ thay đổi nhiều quá, những toà nhà chọc trời mọc lên như nấm, cảnh vật thì đổi chỉ không biết lòng người có đổi theo không.

- Cô ơi đến công ty cung cấp thực phẩm Lê thị rồi ạ. Cửa cô hết hai trăm nghìn
- Cảm ơn anh. Chiếc taxi nhanh chóng rời đi. Cô gái đứng trước cửa công ty hồi lâu rồi thông thả bước vào.

- Xin hỏi cô cần giúp gì ạ. Lễ tân nhiệt tình chào hỏi.
 - Chủ tịch có ở phòng làm việc không. Tôi muốn gặp
 - Cô có hẹn trước không ạ. Ngọc Thư nhẹ lắc đầu. Vậy xin cô đợi ít phút tôi sẽ gọi cho thư ký của chủ tịch. Cô lễ tân nói năm ba câu qua điện thoại hướng dẫn nó lên phòng chủ tịch.
 - Mời vào.
 - Ba. Người đàn ông trung niên dùng bút ngược mặt về phía phát ra tiếng nói.
 - Ủầy sao ba im lặng vậy. Con gái ba về rồi. Ba phải nhiệt tình như nhân viên của ba chứ.
 - Cô là ai vậy. Nhà tôi không có con gái. Vị chủ tịch lại tiếp tục đọc hợp đồng.
 - Thế ạ. Vậy cháu xin lỗi nhận nhầm phòng ạ. Chủ tịch cứ làm việc cháu quay lại Anh quốc ạ.
 - Đứng lại đó.
 - Sao vậy thưa chủ tịch.
 - Con... con định làm cho chúng ta tức chết à. Năm xưa con im lặng bầy sang Anh không nói không rằng, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện. Con có còn xem cái gia đình này ra gì nữa không.
 - Ba uống nước, bót nóng nào. Con đã nói nếu ba mẹ vẫn tiếp tục muốn ly hôn thì coi như con chưa bao giờ tồn tại. Ba mẹ làm được con cũng vậy.
 - Xin lỗi chủ tịch bên công ty đối tác cần gặp để bàn bạc một số vấn đề trong hợp đồng ạ.
 - Được rồi. Cảm ơn cô. Con chờ ở đây ta đi một lát rồi quay về hỏi tội con sau.
 - Ba cứ bình tĩnh gái quay về chịu tội rồi nè. Con tuyệt đối không chạy nữa đâu.
 - Đừng có phá phách lung tung đấy.
- Ngọc Thư ngồi trong phòng hết ngấm cảnh lại đến uống trà thực quá chán. Cô bước đi lòng vòng trong tầng vô tình đụng phải một người đang đi phía ngược lại.
- Ủầy xin lỗi, xin lỗi. Tôi vô ý quá. Nó không ngược mặt lên nhưng có cảm giác người đối diện đang nhìn nó chăm chăm. Bộ trên đầu nó có gì vui lắm sao.
 - Tôi xin lỗi. Tôi có việc đi trước. Cánh tay nó bị một lực mạnh nắm lại.
 - Không chào nhau được sao. Giọng nói này, sao quen thuộc quá. Giọng nói nó ép buộc mình quên đi nhưng càng gượng ép càng nhớ sâu sắc hơn.
- Minh Thái nắm chặt lấy cánh tay Ngọc Thư. Anh nhìn cô đầy hạnh phúc, đầy bi thương. Cô rút cuộc cũng chịu mò về rồi sao.
- Vì vụ bên Anh quốc vui không. Lời nói nhẹ tựa gió thoảng nhưng nghe sao đau đớn quá.
 - Buông tay ra đi. Tôi gặp anh khi nào vậy. Mà sao anh biết tôi mới từ Anh về. Tôi không ấn tượng lắm. Lời nói như một gáo nước lạnh dội thẳng vào người Minh Thái. Bàn tay buông thông xuống
 - Khuôn mặt tôi khó để nhớ đến vậy sao. Quá mờ nhạt so với trai Anh à. Xin lỗi làm phiền cô rồi. Tôi không sao. Tôi đi con đường tôi, cô đi con đường cô. Đừng vấp vào nhau nữa nhé. Anh nói rồi đi thẳng.
- Ngọc Thư đứng chết trân người cô không sẵn sàng gặp nhất cuối cùng cũng đã gặp rồi. Anh so với cái tuổi 18 thì đã trưởng thành hơn rất nhiều, đẹp trai hơn, lạnh lùng hơn. Anh có thể nói được những lời đó chứng tỏ tình cảm anh dành cho cô hết rồi. Ngọc Thư cười gượng, tim cô đau ghê gớm.
- Nè nè thấy boss Minh Thái của công ty hợp tác với chúng ta chưa. Đẹp trai dã man.
 - Thật á tôi chưa được thấy nhưng nghe đồn anh ấy soái lắm.
 - Thế mà chưa có người yêu đấy.
 - Đùa à. Đẹp trai, tài giỏi như vậy có hàng tá cô nàng muốn ngã vào lòng anh ấy.

- Vậy mà lạnh lùng với tất cả ôi đào đâu ra được người như boss Minh Thái nhỉ.

Từng lời lọt hết vào tai Ngọc Thư.

- Minh Thái trong năm năm không có em anh sống vẫn tốt quá.

- Minh Thái sao cháu lại không đồng ý với hợp đồng. Không phải hôm trước chúng ta đã thảo luận xong rồi sao.

- Chủ tịch Lê những điều khoản hợp đồng này bên công ty cháu chẳng phải chịu thiệt rất nhiều sao.

- Nhưng...

- Chủ tịch nếu không thể sửa lại hợp đồng thì xin lỗi chúng cháu không thể hợp tác được ạ.

- Minh Thái sao cháu lại...

- Chào chủ tịch cháu xin phép. Anh đến với mục đích trao đổi lại một vài vấn đề nhỏ rồi nhanh chóng ký hợp đồng nhưng

Ngọc Thư đột ngột về khiến anh có chút thay đổi kế hoạch. Cô quên anh thật ư, anh muốn xem cô còn giả vờ được đến khi nào. Hai bên công ty không hợp tác được chắc chắn chủ tịch thế nào cũng sẽ nghĩ cách lấy bằng được chữ ký của anh bởi đây là một món hời không dễ gì bỏ qua. Rồi cũng có lúc tự Ngọc Thư tìm đến anh.

32. Chương 30: Công Việc Chính, Việc Làm Thêm

- Sao mặt ba khó coi thế bộ hợp đồng có chuyện gì sao.

- Thằng nhóc Minh Thái bỗng nhiên hôm nay lại giả chứng không chịu ký hợp đồng. Trong khi hai bên đã thoả thuận ổn hết rồi. Ba Thư thở dài, còn cô lặng thinh. Có phải vì cô mà hợp đồng không được ký.

- À mà ba con về đây không chỉ đoàn tụ gia đình đâu còn kiếm việc làm nữa. Con định xin vào làm việc ở công ty.

- Hà hà tốt con muốn có việc làm,ta cho con nhưng con phải lấy được chữ ký của Minh Thái, con được nhận.

- Chuyện này...

- Ta cho con ba ngày.

-Sao nhanh vậy ba.

- Một hợp đồng béo bở không nên để lâu. Coi như cho con lấy công chuộc tội. Ráng mà làm tốt.

- Con biết rồi.

Ngọc Thư thở dài, cô đi bộ về nhà thay vì taxi. Lâu ngày mới về lại quê nhà đường không còn nhớ rõ nữa. Là cô thay đổi sao.

Píp. Tiếng còi xe hơi kéo cô về lại hiện thực. Khi thật cô đi bộ ảnh hưởng gì tới chiếc Porsche màu bạc đó chứ. Tiếng còi vang lên lần hai.

- Đây bộ đường đông lắm hay sao. Tôi cản các người à.

- Bao năm rồi vẫn ăn nói như vậy. Người đàn ông bước xuống chiếc xe, cơ bắp không giấu nổi dưới lớp áo sơmi trắng.

- Minh...Minh Thái. Ngọc Thư dừng lại

- Sao thế tên tôi xa lạ đến vậy hả. Dù sao cũng là lớp trưởng của cậu nguyên một năm 12 cơ mà. Lên xe đi tôi đưa cậu về.

- À... ừm...

Minh Thái mở cửa xe, nắm lấy tay Ngọc Thư đẩy vào ghế bên cạnh tài xế.

- Cài dây an toàn vào. Minh Thái nhắc nhở. Bộ bên Anh người ta lái xe không thắt dây an toàn sao. Anh rướn người về phía Ngọc Thư, lấy dây an toàn thắt lại cho cô.

- Cảm ơn. Cô lí nhí, từ khi nào trước Minh Thái cô lại không tự tin như thế này chứ.

Không biết là Ngọc Thư quá mệt hay Minh Thái chạy xe quá êm chỉ một chốc cô đã ngủ gục. Khẽ liếc mắt qua bên cạnh, Ngọc Thư đang tựa đầu vào kính xe ngủ.

- Tính xấu ăn sâu vào máu em rồi. Anh mỉm cười. Cô ngủ rồi coi như anh không biết nhà cô nhé. Minh Thái lái xe đưa Ngọc Thư về nhà mình.

Lúc cô tỉnh dậy đã là 4 giờ chiều.

- Ngủ ngon chứ. Mắt Minh Thái vẫn chăm chăm nhìn bản hợp đồng.

- Xin lỗi, làm phiền Phan tổng rồi. Cây bút đang kí xoẹt xoẹt trên giấy dừng lại khi nghe câu nói ấy.

- Phan tổng. Từ khi nào em và tôi lại xa cách như vậy.

- Tôi, tôi phải về rồi. Cảm ơn Phan tổng đã cho tôi quá giang.

- Nhà tôi bộ muốn đi là đi sao. Minh Thái tiến về phía Ngọc Thư. Ai cho phép em đi.

- À tôi có chân thì tôi đi.

- Tôi không cho phép em đi. Anh càng tiến tới, cô càng lùi về phía sau đến khi lưng cô đụng vào cánh cửa.

- Phan tổng à chúng ta...

- Sao. Anh chống một tay lên cánh cửa, cúi sát xuống mặt cô. Hơi thở nam tính của anh phả vào mặt khiến cô chịu không nổi.

- Chúng ta kết thúc từ năm năm trước rồi Phan tổng. Mặt Thái đánh lại.

- Kết thúc? Em bỏ tôi lại đây trốn chạy sang Anh quốc bây giờ trở về lại bảo chúng ta kết thúc. Ngọc Thư là tôi sai sao. Em nói đi. Tôi luôn luôn nắm chặt lấy tay em, em buông tay tôi trước. Tôi dần vật bản thân vì tôi mà em chịu tổn thương rất nhiều đến lúc tôi muốn bù đắp cho em em lại bỏ tôi mà đi. Mắt anh xoáy sâu vào mắt cô khiến cô phải né đi chỗ khác. Cô không đủ dũng khí mà nhìn vào mắt anh. Cô sợ mình sẽ mềm lòng như trước đây.

Minh Thái mở cánh cửa sau lưng Ngọc Thư.

- Em đi đi. Lời nói nhẹ như gió thoảng.

- Xin lỗi. Chào Phan tổng. Cô xoay người bước ra ngoài. Áp lưng vào cánh cửa, cô thở gấp.

Cô và anh chỉ cách nhau một lớp cửa nhưng cảm giác như cách nhau một chân trời. Thật gần nhưng cũng thật xa xôi.

- Con về rồi. Ngọc Thư đứng trước cửa nhà kêu to.

- Mọi về có cần huynh thuê nguyên ban nhạc luôn không.

- A mệt chết mất huynh còn ở đó nói nữa sao.

- Mọi vứt valy ở công ty hại huynh mới đi họp về đã phải nhận hàng giúp mọi.

- Mọi thương huynh nhất nhà ý.

- Cô đừng có mà nịnh tôi. Lấy được bằng chưa.
- Hai tháng nữa muối bay qua đó lấy.
- Con gái đói bụng không. Mẹ có làm ít bánh trà xanh cho con đây.
- Yay ôm cái nào. Mẹ con là tuyệt nhất.
- Lên tắm rửa sạch sẽ đi nào. Người con bốc mùi rồi đây.
- Tuân lệnh mẫu thân.

Gia đình cô bây giờ hạnh phúc quá. Ngày cô rời đi, nghe được tin ba mẹ cô cũng rút lại đơn ly hôn, cho người lòng sục khắp nước Anh nhưng cô trốn cũng giỏi lắm. Suốt thời gian ấy cô vừa đi học, vừa đi làm thêm. Những ngày đầu tiên hết sức khó khăn may sao có Vũ Khang âm thầm bay sang Anh giúp đỡ em gái. Coi như cô ra đi cũng có cái lợi, cũng có cái hại. Cô cảm thấy có lỗi với Minh Thái, bạn bè cùng lớp dù sao cũng gắn bó với nhau hơn một năm trời lúc ra đi lại không thềm từ biệt ai hết. Thiệt có lỗi quá đi mất.

- Ngọc Thư. Cô đưa mắt về phía cửa sổ, vô thức nhìn sang cửa sổ đối diện. Bên ấy cửa đóng im lìm. Lại ảo tưởng có người đang gọi.
- Aigoo, mày bị ám ảnh quá rồi. Minh Thái với mày kết thúc rồi. Không còn gì nữa. Đừng nhớ nhung người ta chi.
- Ngọc Thư.
- Damn, mày bị ảo tưởng rồi.
- Huynh gọi muối đây.
- O... Sao huynh không gõ cửa.
- Gõ muốn gãy cả tay. Hợp đồng ba bảo huynh đưa uội.
- À phải rồi.
- Chưa có bằng dám đi cửa sau xin việc.
- Aigoo xã hội bây giờ vậy mà. Sao trách muối được. Là muối đang đóng góp sức mình vào xây dựng công ty.
- Lắm lời.
- Mà khi nào huynh với Thùy tỷ cưới vậy hả. Ấy da muối chờ lâu quá rồi. Khi nào muối mới được ẵm cháu vậy. Ôi cháu ơi, cô hóng cháu quá. Cháu mau ra đời đi.
- Con nhỏ này, liên quan gì chứ.
- Có người mặt đỏ rồi. Hihi muối đi xin chữ ký của đối tác đây. Bye huynh
- Muội... đánh bài chuẩn sao.

- Số mày đúng số con mực nha Thư, vừa mới từ hang cộp trở về lại lằm lũi vào đây tiếp. Ấy da thời buổi này xin việc thật khó quá đi nha.
- Vừa đi vừa nói tự kỷ à.
- O... Minh Thái. Xấp hợp đồng rơi xuống.
- Lăn quanh quanh khu nhà tôi làm gì. Em không phải tôi cho em đi rồi sao. Hay nhớ thương tôi quá nên quay lại.
- Ảo tưởng vừa thôi. Tôi đến có việc.

- Tôi đói, tôi muốn đi ăn.
 - Tôi ăn rồi mặc kệ cậu.
 - Tôi xưng em là em, em phải xưng tôi là anh chứ. Minh Thái ngây thơ.
 - Fu...
 - Cứ nói thẳng ra. Tôi với em không phải ngại.
 - Fuck. Ngọc Thư bực mình, ngày xưa đã mặt dày bây giờ còn dày hơn.
 - Nếu em muốn chúng ta có thể làm ở nhà tôi hay khách sạn.
 - Phan Minh Thái ơi là Phan Minh Thái, mặt anh dày quá rồi.
 - Tốt cuối cùng cũng chịu gọi một tiếng anh. Cứ thế phát huy. Còn bây giờ đi ăn nào. Em muốn ăn cái gì. Lẩu cá Thái nhé à không lẩu thái cay lắm em không ăn được. Tự nhiên mắt Ngọc Thư cay xè, khẩu vị của cô, anh còn nhớ rõ như vậy sao.
 - Nấu mì cho tôi ăn đi. Ngọc Thư buộc miệng.
 - Bao nhiêu năm như vậy cũng không từ bỏ món ấy. Được rồi về nhà thôi tôi nấu cho em ăn.
- Ngọc Thư đi loanh quanh trong phòng khách, cách trang trí của Minh Thái vẫn giống như ngày xưa, gọn gàng, ngăn nắp, cái nào ra cái đó rất khoa học.
- Thư heo, em ... à ... tôi ...
 - Bao nhiêu tuổi đầu rồi còn gọi tôi như vậy nữa. Muốn ăn đập sao.
 - Tôi không biết nấu mì. Ngọc Thư ngả ngửa hèn gì đứng lăm lét nhìn cô như vậy.
 - Để đó tôi nấu cho. Ngọc Thư xắn tay áo, tiến vào bếp. Sau một hồi cuối cùng hai tô mì nghi ngút khói được đem ra bàn ăn.
 - Ngon không. Ăn từ từ thôi làm như bị bỏ đói vậy.
 - Ai dạy em nấu vậy ngon quá đi. Khụ khụ. Minh Thái ho đặc sụa
 - Đã bảo ăn từ từ rồi còn, nghẹn rồi đấy. Nước này. Minh Thái uống nước, Ngọc Thư vuốt ngực anh cho đỡ nghẹn rồi trôi xuống dạ dày.
 - Thích thật. Ngọc Thư vội rút tay về, đồng cơ ấy hút hồn người ta thế không biết.
 - Ngày ngày anh ăn cái gì mà đến cả mì cũng không biết nấu.
 - Ăn ngoài đường, lâu lâu thì về nhà ăn. Ngày mất em sao thế. Năm năm như vậy tôi quen rồi.
 - Xin lỗi. Minh Thái giả vờ không nghe thấy.
 - Ngon quá đi mất. Em đến đây để lấy chữ ký của tôi đúng không.
 - À phải rồi. Chính xác là như vậy.
 - Ngoài ra không còn gì khác.
 - Là sao chứ. Ngọc Thư ngây ngô.
 - Tôi có điều kiện, tôi sẽ kí nếu hàng ngày em đến đây nấu cho tôi ăn. Tôi vẫn sẽ trả lương hàng tháng cho em.
 - Gì chứ.
 - Không chịu sao. Tùy em thôi. Hợp đồng sẽ không có hiệu lực nếu không có chữ ký của tôi. Em biết rõ điều đó mà.
 - Đồng ý. Vừa có công việc chính thức, vừa có công việc làm thêm. Tuyệt quá rồi còn gì nữa.

- Tốt. Hợp đồng đâu đưa đây. Minh Thái lấy bút, kí xoẹt xoẹt trên giấy. Ngọc Thư sướng rơn, người cứ lâng lâng trên mây.
- Cảm ơn nhé. Ngọc Thư cầm xấp hợp đồng, hướng cửa ra về
- Đi đâu vậy. Không phải hồi nãy em nói Fuck sao. Giường tôi cũng êm lắm đấy. Tôi tuy chưa có kinh nghiệm nhưng nhất định sẽ học hỏi tốt. Em yên tâm
- Thật vô liêm sỉ. Ngọc Thư bỏ chạy ra ngoài. Mặt thật sự là max dày rồi. Không thể tin được. Sao lại có con người như thế trên đời cơ chứ. Thật là lần sau phải cẩn thận hơn mới được.

33. Chương 31: Phan Tổng Mặt Dày

Ngọc Thư vui vẻ về nhà với bản hợp đồng đã có chữ ký của Minh Thái.

- Ba ơi con làm được rồi nhé.

Cô lắc lắc bản hợp đồng.

- Sao nhanh thế.

Ba cô đặt tờ báo đang đọc dở xuống bàn, nắm lấy mấy tờ giấy A4.

- Ấy da con gái ba phải đánh đổi nước mắt, xương máu đấy. Thế nên công việc của con ấy ba nên cân nhắc một chút nhé. Dù cho hai tháng nữa con mới lấy bằng tốt nghiệp nhưng ba cũng không được cho con làm lễ tân đâu đấy.
- Ta đang định cho con làm chức ấy.
- Baaaaa. Ngọc Thư ngân dài, mè nheo. Ba xem con chỉ trong một ngày đã hoàn thành tốt nhiệm vụ ba giao. Sao lại có thể cho con đứng ở lễ tân được chứ.
- Haha con gái ta lớn rồi biết đặt điều kiện với ba nó nữa cơ đấy. Thôi được để không uổng công con, học việc trong phòng marketing do anh con quản lý đi.
- Vậy mai bắt đầu đi làm hả ba.
- Ừ.
- Yêu ba nhất. Con lên phòng đây ạ.
- Nhớ đi làm cho đúng giờ.
- Con biết rồi ạ.

Ngọc Thư khép cửa phòng, leo tót lên giường, nhún nhảy.

- À phải up status lên facebook mới được. Lâu ngày không lên chắc tường nhà nó mục luôn rồi.

Cô lôi máy tính xách tay ra, đăng nhập vào facebook. Lúc bay sang Anh, cô đã khoá facebook lại không biết bây giờ còn đăng nhập vào được nữa không. Tiếng ting vang lên, đăng nhập thành công. Cô sốc trước đồng tin nhắn.

- 2K tin nhắn, trời đất giết tôi đi.

Cô bắt đầu lướt tin nhắn, bạn bè cũng có, thầy cô cũng có, người quen cũng có. Nhưng sốc nhất vẫn là của Minh Thái 1700 tin, gửi đều đặn suốt năm năm. Ngọc Thư nhấp vào ô chat với Minh Thái, tin cũ nhất là một ngày sau khi cô sang Anh.

“Ngọc Thư, về với tôi đi. Tôi nhớ cậu”

“Ngọc Thư, ngày thứ hai rồi, về lại đi. Tôi nhớ cậu phát điên được”

Rất,rất nhiều tin nhắn được gửi đến. Minh Thái đều đặn gửi cho cô. Mỗi ngày một tin nhưng cô không hề hay biết, không hề reply lấy một tin.

“ Ngọc Thư, tôi đỗ đại học rồi, thủ khoa luôn nha. Thấy người yêu cậu giỏi chưa. Nhận được tin nhắn gọi ngay cho tôi. Cậu sống vẫn tốt chứ. Tôi nhớ cậu”

....

“ Ngọc Thư hôm nay có một đàn em tỏ tình với tôi. Ấy da làm sao được nhỉ tôi có cậu rồi. Tự nhiên muốn nhìn thấy khuôn mặt cậu khi ghen quá. Đáng yêu chết được. Trở về với tôi đi. Tôi nhớ cậu”

...

“ Ngọc Thư bên Anh vui như vậy sao. Đã ba năm rồi, ngày nào tôi cũng bỏ chục phút đồng hồ để báo cáo tình hình của tôi cho cậu nghe. Trả lời đi, một tin thôi cũng được. Tôi nhớ cậu nhiều lắm. Trở về với tôi đi”

...

“ Ngọc Thư, tôi báo cậu một tin cậu đừng shock nhé. Thanh Nhi cô ấy mất rồi vì bệnh máu trắng. Trước đây cô ấy làm sai cái gì, có lỗi gì với cậu cho tôi xin lỗi hộ cô ấy nhé. Thanh Nhi, là vì mù quáng tình yêu mới gây ra những lỗi lầm như vậy. Đừng giận cô ấy nữa. Cô ấy liên tục nói tôi phải xin lỗi cậu trước khi mất. Cậu đừng buồn như vậy nữa, về lại với tôi. Minh Thái nhớ cậu”

...

“ Ngọc Thư, tôi được nhận việc rồi. Là phó tổng giám đốc đấy nhé. Oách chưa. Tôi đều đặn gửi tin nhắn suốt bốn năm rồi. Phản hồi lấy một tin đi. Bên Anh có gì vui chứ. Về lại với tôi. Tôi nhớ em”

Tin nhắn cuối cùng là gửi vào trưa hôm nay.

“Ngọc Thư em chịu trở về rồi sao. Năm năm tôi chờ em rồi. Sao em lại lạnh lùng với tôi như thế. Tôi mờ nhạt trong mắt em vậy sao. Vì em tôi cố gắng rất nhiều trở thành tổng giám đốc đấy vậy mà em lại không nhìn tôi lấy một lần. Năm năm đã là quá đủ với tôi rồi. Từ bây giờ tôi nhất định sẽ đem em về bên mình. Tôi sẽ không để em trốn khỏi tay tôi một lần nào nữa. Tôi yêu em”

Nước mắt cô lăn dài trên má. Minh Thái yêu cô sâu sắc như thế vậy mà cô lại ích kỷ, trốn chạy mọi thứ bỏ người cô yêu ở lại gồng mình chống chọi mọi chuyện. Tình yêu anh dành cho cô sao lại to lớn thế, cô có gì tốt đẹp để anh phải làm như vậy.

- Alo, Ngọc Thư. Có chuyện gì sao em gọi tôi trễ vậy. Hay lại muốn qua nhà tôi làm chuyện ấy.

- Minh Thái, em xin lỗi.

- Em khóc sao. Nói đùa nào làm em khóc tôi sẽ xử nó giúp em.

- Em. Là em bắt nạt em

- Hả. Em nói gì vậy nửa đêm mộng du hả. Mau ngủ đi. Nín đi nào, tôi hát cho em nghe nhé. Im lặng coi như là đồng ý đấy.

Minh Thái cúp máy rồi gọi lại hát cho cô nghe.

Nắng vàng thật vàng,tôi vui vẻ đi trên con đường trải đầy màu nắng. Tôi gặp cậu, một tia nắng chói sáng hơn bất kỳ tia nắng nào tôi gặp và khi ấy tôi biết cậu là ánh dương, là lẽ sống của đời tôi. Tôi yêu em, cô gái của nắng.

Ngọc Thư dần chìm vào giấc ngủ. Nước mắt vẫn còn nóng hổi trên gương mặt cô.

- Ngọc Thư em ngủ chưa.

Tiếng thở đều đều của cô trả lời anh.

- Ngủ ngon nhé.

Minh Thái cúp máy, quay lại với tập hồ sơ chồng chất như núi trên bàn làm việc. -

- Đêm nay xem ra không còn dài nữa rồi vì giờ đây đã có em bên anh.

Ngày đầu tiên đi làm Ngọc Thư thức dậy từ sáng sớm, hào hứng, hồi hộp.

- Ôi, rung chết đi được. Đồ ơi là đồ biết mặc bộ nào đây.

Trong khi ấy cô còn đang xuy xét có nên

mua thêm một tủ đồ nữa không, tủ đồ cũ không chứa nổi quần áo cô nữa rồi. Chọn tới chọn lui cuối cùng cô chọn áo sơmi trắng kết hợp với váy bút chì.

- Muội xoay muốn mòn gương luôn rồi.

- Á huynh làm muội hết hồn, nè huynh sao mặc vậy được chưa. Ngày đầu tiên đi làm rất quan trọng không thể xuề xòa được.

- Cứ xoay đi ha huynh đi trước đây. Trễ muội ráng chịu nhé. Hơn nữa công ty có luật đi trễ trừ 50% vào tiền lương.

Vũ Khang mỉm cười, ngấm cô em gái.

- Lớn mà nói dối không tốt nhé. Đi trễ bị trừ vào tiền cơm. Huynh đừng tưởng muội dễ lừa nhé. Hơi bị thông minh đấy.

Ngọc Thư cứ thao thao bất tuyệt trong khi Vũ Khang đã rời đi từ lúc nào.

- Ê huynh chờ muội đi nữa. Không được lên lút bày mưu để muội đến trễ. Thân già này làm việc cho công ty chỉ mong muốn có bữa cơm ngon miệng thôi.

Ngọc Thư chạy ra tới cổng, xe Vũ Khang đã đi mất. Bây giờ đã 6h40, 20 phút nữa sẽ vào giờ làm việc.

- Vũ Khang đợi đó tới về muội xử đẹp huynh. Dám bỏ muội.

Ngọc Thư bực bội chạy bộ tới công ty. Ôi, không có phương tiện đi lại thật là một thảm kịch của cuộc sống.

- Cầu trời chỉ cần bây giờ có người động lòng tốt chở con, con hứa sẽ yêu thương người đó suốt đời. Ôi mới sáng sớm, nóng quá đi mất.

Píp, tiếng còi xe vang lên, cô quay lại. Minh Thái chiếm chệ lái con xe Porsche tới trước mặt cô.

- Muốn quá giang không.

- Ông trời linh thiêng quá. Con yêu ông nhiều.

- Người chở em đến công ty là tôi không phải ông trời thể em nên cảm ơn và yêu tôi chứ.

- Nào lái xe đi và ngậm mồm anh lại. Hề nói câu gì thể hiện sự mặt dày câu đó.

Ngọc Thư thắt dây an toàn, yên vị ngồi trong xe.

- Tối nhớ đến nhà tôi nấu cơm đầy mạng sống của tôi phụ thuộc vào em hết.

- Biết rồi. Mà lương tháng bao nhiêu vậy.

- 6 con số. Tùy em lựa chọn số.

- Sao lại bọt bèo thế, nấu ăn nào là tiền dầu, mắm, muối, thịt, cá, rau củ cũng đã hết 5 con số rồi.

- Ngày ngày em được ngắm nhìn khuôn mặt này là điểm phúc to lớn đấy. Không phải ai nhìn cũng được đâu. Bây giờ em đang nhìn tôi tôi còn chưa tính phí nữa. Với lại em có được thân thể này chẳng lẽ lại không đáng giá.

Nghe 10 câu hết 9 câu nâng cao bản thân mình, Phan tổng không những mặt dày lại còn vô cùng...

- Không đáng giá một xu. Mà tôi có được thân thể anh khi nào chứ.

Ngọc Thư rung mình, thói quen nâng cao bản thân, đẽ bẽ người khác vẫn không hề thay đổi trong Minh Thái.

- Ai bảo hôm qua em đòi hỏi tôi làm chuyện ấy với em.
- Anh đừng có nhắc lại nữa không. Ôi da mặt càng ngày càng dày.

Minh Thái quay sang, nháy mắt.

- Mau cho tôi xuống, gớm chết đi được.

Đến công ty, Ngọc Thư vội xuống xe.

- Tan giờ anh sẽ tới đón em nha vợ yêu.

Minh Thái phóng xe đi, trong khi Ngọc Thư đứng hình nơi bậc tam cấp. Tình yêu quả là rất đáng sợ. Cơ mà tự nhiên trong lòng người nào đó thấy ngọt đến tim. Ngày đầu tiên đi làm cũng nhanh chóng kết thúc.

- Aigoo, mệt thật đấy. Ôi công việc.

Cô vươn vai, nhấn nút tắt máy tính rồi xách túi ra về. Vừa xuống cửa công ty cô bị chặn lại bởi những nhân viên nữ.

- Ê đó đó, Phan tổng của công ty Phan thị. Đẹp trai dã man. Nhân viên nữ A lắc lắc cánh tay nữ đồng nghiệp đứng bên cạnh
- Aaa sao Phan tổng lại đến đây nhỉ. Ôi nhìn đáng anh ấy kìa như siêu mẫu ấy. Còn lạnh lùng nữa chứ. Nhân viên nữ B ôm tim
- Chỉ cần đứng nhìn đồng hồ thôi cũng đã toát lên một sự soái không tưởng rồi. A anh ấy nhìn về phía này kìa.

Đám nhân viên nữ cứ đứng nói to, nhỏ trong khi có người lại bứt rứt tâm can. Ngọc Thư lách ra khỏi đám đông, hiên ngang tiến về phía Minh Thái. Cô mỉm cười thật tươi nhìn anh.

- Em ra trễ vậy.

Ngọc Thư chạy tới ôm lấy Minh Thái. Tự nhiên thấy sướng trong lòng dã man khi đám đông đằng sau giải tán đầy nuối tiếc.

- Em ghen. Em đang ghen kìa.
- Không có.
- Có mà. Ôm anh chặt đến thế này.
- Đi về tôi còn phải nấu cơm nữa.
- À phải đi về nấu cơm thôi, đói quá !

Minh Thái mở cửa nhà, Ngọc Thư xách đồ ăn, tiến về phía bếp bắt đầu nấu nướng.

- Em cứ nấu, anh đi tắm nhé.

Ngọc Thư đặt món cuối cùng lên bàn ăn cũng lúc Minh Thái bước vào nhà bếp.

- Sao anh không mặc áo vào. Tóc còn ướt nước kìa lau khô đi.
- Quyển rũ không. Minh Thái nháy mắt.
- Nực cười thật mau lau khô tóc và mặc áo vào. Còn không thì không có cơm mà ăn nhé.
- Người vợ đảm đang của tôi. Ăn cơm đi nào
- Vợ gì tôi cưới anh khi nào.
- Thế em có yêu tôi không.
- Không.

- Thế em có yêu nước không.

- Tất nhiên có.

- Tốt vậy em yêu hơn 70% cơ thể tôi rồi.

- Ăn đi cho tôi. Tôi còn phải về nhà nữa.

Ngọc Thư gấp thức ăn đút vào mồm Minh Thái.

- Về? Về gì chứ không được, không được. Tôi không cho em về.

- Minh Thái mặt dày.

- Sao em yêu

- Tôi muốn giết anh ghê gớm.

- Em “ăn” tôi đi rồi hãy giết.

Ngọc Thư chống cằm thở dài.

- Nè vì em tôi giữ gìn tốt lắm đấy. 23 tuổi người ta có vợ có con còn tôi vẫn là trai tân. Tất cả tại em đấy, chịu trách nhiệm đi.

Ngọc Thư đơ ra.

- Ăn anh đi, anh mặc thế này vô cùng thuận tiện cho em làm việc. Đến đây nào.

Ngọc Thư búng cái chóc vào trán Minh Thái.

- Quá sức mặt dày và biến thái.

Cô ra về nhưng Minh Thái đã nắm tay cô lại.

- Ăn đi rồi chúng ta đi mua ít đồ.

- Mua đồ? Làm gì.

- Từ bây giờ em chuyển qua đây sống luôn đi.

Ngọc Thư đứng như trời trồng nhìn Minh Thái. Cái tên này càng ngày càng lấn tới. Còn dám lôi kéo cô đến ở chung nhà nữa.

- Đồng ý đi không thì tôi hôn em đấy.

- Không đồng ý.

Ngọc Thư vừa dứt lời thế là Minh Thái hôn thật.

xuxumeomeo

Xin chào các đọc giả, cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ truyện của mình nhé. Mình học văn dở lắm thế nên lúc viết có gì sai sót các bạn comment hay inbox qua hộp thư ỉnh nhé. Lớp trưởng và tôi sắp đi đến kết thúc rồi vậy nên nếu muốn các bạn có thể đọc Trà Xanh và Kiwi, bộ truyện thứ hai mình viết và ra được 5 chap rồi. Hihi chap này mình dành cả một ngày để viết nên chap sau chắc sẽ ra trễ một tẹo ý. Chap này ra sớm là do mình yêu thích hình tượng Phan tổng mặt dày quá. Hình tượng Minh Thái là lấy từ mẫu người lý tưởng của mình hihi vậy nên chap mới ra sớm thế :)))

Thân ái

34. Chương 32: Khi Ngọc Thư Say Xỉn

Ăn xong cơm, Ngọc Thư lén lút trốn khỏi nhà Minh Thái. Tại sao phải lén lút ư. Làm sao cô có thể đường đường chính chính bước ra khỏi cửa khi có một tên mặt dày sẵn sàng lôi cô ngược trở lại. Âm thầm mở chốt

cửa, tim cô đập thành thịch. A điên thật rồi cô về nhà mình chứ có đi ăn trộm đâu. Càng gần tên Minh Thái, cô càng bị biến chất rồi. Ôi, thần linh thương xót cho cô.

- Em đi đâu thế. Tính trốn về sao.
- Trốn. Tại sao phải trốn nhà tôi, tôi về.
- Sớm muộn đây cũng là nhà em. Làm quen trước có gì không tốt.
- Anh uống thuốc chưa vậy. Ngày mai tôi còn phải đi làm nữa.
- Tôi không quan tâm, chúng ta đi mua đồ cho em thôi nào.

Minh Thái chạy về phía cửa, nắm lấy tay Ngọc Thư dẫn cô ra ngoài.

- Tôi muốn về nhà tắm rửa.
- Vậy thì về nhà em trước rồi đi siêu thị sau.
- Hừ.
- Mặt em lúc quạu trông đáng yêu quá. Minh Thái vui vẻ lái xe, lâu lâu lại quay sang nhìn Ngọc Thư rồi bất giác mỉm cười.

Về đến nhà, Ngọc Thư chào mọi người rồi lên phòng. Cả ngày ở ngoài đường, người cô bốc mùi tới nơi rồi. Tất cả tại tên Minh Thái đó, bản tính xấu xa cô sớm biết rõ từ những năm 12 vậy mà vẫn đắm đầu vào yêu hắn. Cô đúng là ngu thật.

- Cái này nếu bác Lê đầu tư vào lợi nhuận sẽ cao gấp đôi những mặt hàng còn lại.
- Bác vẫn đang suy nghĩ về vấn đề này.
- Ba, Thái nói rất đúng nếu chúng ta chi thêm một khoảng tiền nữa để đầu tư vào mặt hàng này con số lợi nhuận sẽ không tưởng.
- Vậy có gì nhờ cháu Minh Thái.
- Bác yên tâm cháu sẽ cố gắng.
- Phan tổng.

Ngọc Thư cất tiếng, mặt Minh Thái hơi đen.

- Sao lại gọi xa cách như vậy, cứ gọi Minh Thái là được, à không con nên gọi là chồng luôn đi.
- Chủ tịch Lê thư thái nhấp một ngụm trà, một đứa mặt không thể đen hơn, một đứa toe toét cười.
- Con xin phép mọi người con đưa Thư đi siêu thị sắp ít đồ.
 - À ừ thoải mái đi con rể, con cứ để nó bên nhà con cũng được.
 - Em rể đi đường cẩn thận.
 - Em biết rồi anh vợ, chào mọi người con đi.

Ngọc Thư cầm nín sao bọn họ lại diễn kịch hay đến thế kẻ tung người hứng. Anh vợ, em rể nghe sắc mùi giả tạo.

- Minh Thái là tên lưu manh số một. Nói đi anh mua chuộc gia đình tôi bằng cách nào.

Ngọc Thư ngồi trong chiếc Porsche của Minh Thái không ngừng vặn hỏi.

- Hơi tốn công tốn sức một chút nhưng kết quả đổi lại rất lớn. Đó gọi là đầu tư có hiệu quả. Sao này phải dạy con trai anh mới được.
- Hừ lưu manh giả danh tri thức.
- Thời buổi này phải lưu manh một chút mới lấy được vợ.

- Điều gì đã khiến anh mặt dày như thế này.
- Tình yêu bao la anh dành cho em. Mua sơmi cho anh nhé. Quẹt thẻ em.
- Đồ tư sản. Tháng lương đầu tiên em còn chưa được nhận. Anh quá bốc lột vô sản như em rồi.
- Em? Anh? Ngọc Thư em bị sốt ở đâu sao.
- Không thích, okay em sẽ đổi lại.
- Không không như thế là đẹp rồi nhưng mà gọi vợ, chồng nghe lãng mạn hơn đúng không.
- Đồ tư sản lưu manh.

Hai người cùng đi mua đồ. Minh Thái bảo nhà hắn thiếu thốn đủ thứ hôm nay phải sắm thêm nào là cốc cà phê đôi, bàn chải đánh răng đôi, gối đôi, khăn đôi, dép đôi, những năm bộ pijama đôi ngoài ra còn đồ ăn nữa tủ lạnh nhà Minh Thái trống quá nhiều rồi

- Sao anh toàn lựa những bộ pijama để cởi vậy.

Ngọc Thư thì thâm vào tai Minh Thái.

- Ngốc sau này em sẽ biết.

Và sau này khi bị lừa lên giường cô cũng biết công dụng của việc mua những bộ pijama.

- Còn áo sơmi cho anh nữa.
- Phải ha đi mua thôi nào thường mua áo sơmi anh lựa nhiều lắm đấy. Thẻ em đủ không.
- Không sao còn có một người anh trai yêu em gái đang ở nhà cùng lắm bảo anh ấy chuyển khoản trước khi nào có lương sẽ trả lại sau.
- Tại sao có sẵn một kho vàng trước mắt em không chịu đào.
- Quân tư sản đi lựa sơmi mau em còn công việc phải làm.
- Được rồi.
- Xin chào Phan tổng, lâu rồi mới thấy anh đến đây.

Nhân viên hăm hở, chào đón Minh Thái. Ngọc Thư liếc mắt sang phía hắn

- Chào bà chủ. Hôm nay tôi đưa vợ sắp cưới đi lựa đồ sẵn tiện đến mua mấy áo sơmi.
- Chà chị nhà có phúc thật nha.

Vừa nói, bà chủ vừa quay sang bắt tay Ngọc Thư.

- Vợ lựa giúp chồng đi.

Ngọc Thư đi lòng vòng quanh khu vực treo áo sơmi, theo cô quan sát trong tủ đồ của Minh Thái áo sơmi toàn là màu đen. Tối màu quá, cô phải lựa mấy màu sáng sáng một chút.

- Minh Thái, anh lại đây đi. Xem này, anh thích màu trắng hay màu lam này. Màu trắng vải sẽ mát, màu lam vải có thể thấm hút mồ hôi. Hay lấy màu lam nhé
- Phan tổng anh kiểm đầu ra người vợ tuyệt vời thế. Đến cả loại vải như thế nào cô ấy cũng biết nữa.
- Vợ tôi mà. Em thích màu nào chúng ta lấy màu đó.
- Vậy lấy cả hai màu nhé.
- Khoan còn áo sơmi cho em nữa.
- Áo sơmi của phụ nữ bên tôi mới về một mặt hàng rất đẹp, Phan tổng có muốn xem không.
- Chị mang ra đi.

Lát sau bà chủ quay lại trên tay là một bộ áo sơmi màu hồng sọc trắng thẳng cùng quần âu. Nhìn vô cùng đẹp mắt.

- Phan tổng xem vải tốt nhất luôn đấy. Hàng số lượng có hạn tất nhiên giá cũng không rẻ.

Ngọc Thư xem giá trên áo. Một cái của cô gần bằng hai cái của Minh Thái.

- Sơmi em không thiếu không cần mua thêm nữa.

- Không được vợ anh phải mặc những bộ như thế này mới đẹp chứ. Bà chủ thanh toán cho tôi ba bộ. Thẻ em để lần sau lần này anh tặng.

- Chị nhà lợi hại đấy nhé. Trước giờ Phan tổng rất cầu kỳ trong việc chọn áo sơmi không phải ai nói gì cũng đồng ý đâu hại nhân viên tôi chạy tới chạy lui để làm hài lòng khách hàng lớn này đấy. Vậy mà hôm nay chị mới nói Phan tổng liền đồng ý.

- À hồi trước tôi vì đi du học nên bỏ bê anh ấy quá nên thành ra anh ấy hơi khó tính một chút bây giờ tôi về rồi nhân viên của chị cũng sẽ đỡ khổ nhiều.

- Ấy thật cảm ơn. Cửa hai người, lần sau lại ghé nhé.

- Tất nhiên rồi.

Ngọc Thư mỉm cười, khoác tay Minh Thái đi ra khỏi cửa hàng.

- Anh thấy ánh mắt của bà chủ cùng mấy cô nhân viên nhìn anh không. Như là nhìn con mồi, ánh mắt thêm khát. Chắc em là nghĩa hiệp liền ra tay cứu giúp.

- Em ghen?

- Ghen gì mà ghen. Mà đường này đến nhà anh đâu phải nhà em.

- Ủ thì nhà anh, em cũng phải giúp anh chuyển đồ lên chứ.

- Được rồi nhưng lần sau anh muốn đi mua áo em sẽ đi cùng tránh trường hợp Phan tổng bị người khác giới bắt đi mất.

- Còn em thì sao. Em cũng là người khác giới.

- Em... à chuyện này... em cứ xem như em cùng giới với anh đi.

- Em biết hai người cùng giới dễ xảy ra những việc đại loại như lên giường.

Ngọc Thư nuốt nước bọt.

- Sao có thể chứ vậy thôi mà để em bắt anh còn hơn để người ta bắt. Em sẽ nể tình chúng ta có quen biết ít nhất cũng không làm gì anh.

- Không làm gì. Anh vẫn muốn em làm gì anh hơn.

- My goodness.

Minh Thái mở cửa nhà, bên trong là một cái valy màu xanh biển.

- Cái này hình như valy của em.

- Vậy sao.

- Sao lại ở đây được nhỉ.

Bên trong có quần áo, tài liệu hầu như những thứ Ngọc Thư cần đều ở trong valy hết.

- Em bị đuổi rồi.

Minh Thái giọng buồn buồn, nhìn Ngọc Thư.

- Phan Minh Thái, anh bảo ba mẹ chuyển đồ em qua đây.

- Có sao. Anh không biết.

- Anh còn giả bộ ngây thơ. Anh chết với em.
- Tư sản không biết, tư sản không biết gì hết. Ba mẹ vợ tác hợp như vậy hơn nữa ba mẹ chồng cũng rất muốn có con dâu. Tư sản chỉ là thuận theo gia đình hai bên thôi.

- Quân tư sản đứng lại đó.

Ngọc Thư bắt được Minh Thái, hấn xoay người đè cô lên sofa.

- Tư thế này... hơi... hơi ...

- Sao hả.

- Hơi... bất bình thường.

- Vậy em làm sao.

- Hơ Khang huynh.

Mắt Ngọc Thư đầy ngạc nhiên, Minh Thái quay người lại, cô lập tức thoát ra.

- Dám lừa anh.

- Đi ngủ sớm đi mai còn đi làm nữa.

- Em ngủ ở đâu nhà chỉ có một phòng, một giường lớn.

- Nhà kiểu gì mà lại không có phòng cho khách ở nữa.

- Ai biết được em lại chuyển đến đâu.

- Còn nói kiểu vô tội đó nữa.

- Anh ngủ sofa, em ngủ trên giường đi.

- Ai lại đi làm thế.

- Vậy chúng ta ngủ cùng giường, không ý kiến nữa. Anh đi ngủ đây.

Ngọc Thư sắp xếp xong thức ăn trong tủ lạnh, tắm sơ qua rồi lên giường đi ngủ.

- Lại gần đây đi. Anh chưa ăn thịt em đâu.

- Còn chưa ngủ.

- Anh không ngủ được.

- Em tắt đèn đi nhé, chỉ để mỗi đèn ngủ thôi.

- Ừ.

Minh Thái vòng tay ôm Ngọc Thư vào trong lòng.

- Mùi hoa hồng trên người em thơm quá.

- Ngủ đi nào đã có em bên anh rồi.

- Ừ có em bên anh rồi.

Sáng hôm sau, Minh Thái chở Ngọc Thư đi làm.

- Chiều nay không cần ăn cơm anh đưa em đến nơi này.

- Đi đâu.

- Nói ra còn gì vui nữa.

- Làm gì mờ ám như thế.

- Đảm bảo sẽ vô cùng bất ngờ.

- Em sẽ chờ không hỏi anh nữa. Em đi làm đây. Hôn tạm biệt nào.

Cô hôn bên má Minh Thái rồi nhanh chóng mở cửa xe, bước xuống.

- Yêu vợ nhiều, chiều anh đến đón.

Minh Thái lái xe đi, khoé miệng Ngọc Thư cong lên.

- Hôm nay đẹp trời quá đi mất.

Cô vui vẻ nhấn nút thang máy để lên phòng làm việc. Đúng 5h chiều, Ngọc Thư thu dọn bàn làm việc, vội xuống cửa công ty đã thấy Minh Thái chờ cô.

- Anh đến sớm hơn em tưởng.

- Tổng tài có thể về bất cứ lúc nào mà.

- Mình đi đâu.

- Đi ăn thôi, anh đói quá.

Minh Thái đưa cô đến một nhà hàng ở bờ hồ. Nghe nói nhà hàng này mới mở nhưng rất đông khách, khung cảnh lại vô cùng đẹp.

- Xin hỏi quý khách có đặt bàn trước không ạ.

- Có bàn của...

- Minh Thái.

Đằng xa có một bóng hồng đang vẫy tay về phía hắn.

- Bàn tôi đặt ở kia

- Vâng mời quý khách theo lối này.

Ngọc Thư nãy giờ im lặng đi theo. Đến bàn ăn cô vô cùng bất ngờ. Kim Khánh, Minh Minh, Hiền Thực, Hoàng Huy, Minh Tuyết, Thiên Duy tất cả đang ngồi trước mặt cô.

- Sao nhìn bọn tao như sinh vật lạ thế. Mà ầy tội đồ lắm nhè ngồi xuống tụi tao xử mày này.

Kim Khánh kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

- Bà xã em đẩy anh ra thế ư.

- Ông xã anh có ý kiến gì.

- Ông xã không ý kiến. Minh Thái, em sẽ về lại bên anh.

- Mày qua phía Hoàng Huy ầy tao không cần.

- Hoàng Huy anh ơi.

- Minh Minh mày muốn chết hả.

- Bà xã bọn họ bắt nạt anh.

- Mày lắm chuyện quá Minh Minh, ngồi yên cho bọn tao đi. Người cần chúng ta bắt nạt hôm nay là Ngọc Thư.

Minh Tuyết cười tươi nhìn Ngọc Thư

- Sao lại khóc như thế bọn tao còn chưa phạt mày mà.

Hiền Thực mỉm cười, lau nước mắt trên mặt Thư.

- Tao xin lỗi lúc đi không đến chào tụi mày được một câu.

- Chuyện qua rồi không sao đâu mà người mày cần xin lỗi là Minh Thái không phải bọn tao.

Hoàng Huy lên tiếng.

- Mày không biết thằng Thái như phát điên lên, bay sang Anh tìm mày lại còn bị Khang huynh đánh đến chảy máu.

- Cái đó hơi quá rồi Thiên Duy.

- Mày về nước không tìm bạn thân, không alo được một tiếng, lo cắm đầu theo người yêu.

- Tao xin lỗi

- Mấy người cũng không được hòa nhau bắt nạt một người như thế chứ. Đồ ăn nguội hết rồi.

- Phải ăn thôi hiểm khi được Phan tổng mời. Chúng ta cứ thoải mái ăn nhé.

Minh Minh hào hứng.

- Hay chơi trò chơi nhé ai thua phạt rượu.

- Được đó.

- Đồng ý.

Mọi người cùng chơi trò chơi, một người sẽ xoay chai, chai chỉ đến ai người ấy phải chọn hoặc nói sự thật, hoặc hành động. Xui xẻo sao, cái chai toàn chỉ trúng Ngọc Thư. Cô chọn cái nào kết quả đều phạt uống rượu.

- Mọi người tha cho cô ấy đi tao sẽ uống thay.

- Được được anh hùng cứu mỹ nhân.

- Không được tao đang uống hôm nay uống hết mình, quấy hết mình. Đưa rượu đây tao uống.

- Mày say quá rồi Thư.

- Tao không say đưa đây tao uống.

Đến nửa đêm, mọi người mới lần lượt ra về. Hầu đám con gái đều say bí tỉ.

- Minh Thái.

- Em ngồi yên đi anh đang lái xe.

- Minh Thái, xin lỗi.

- Được rồi anh biết, buông tay anh ra anh đang lái xe.

- Em yêu anh, Minh Thái.

- Anh cũng vậy.

Minh Thái đỗ xe trong bãi giữ xe rồi bế Ngọc Thư đi lên nhà.

- Minh Thái à.

- Anh đây.

- Em yêu anh.

- Anh biết rồi, ngoan nằm xuống giường đi nào.

- Em xin lỗi đã làm tổn thương anh. Em hứa sẽ bù đắp.

- Anh không cần em bù đắp, anh cần em hạnh phúc.

- Minh Thái à.

Ngọc Thư nắm lấy áo Minh Thái, kéo hắn thấp xuống. Cô lấy hết sức rướn người hôn lên môi hắn. Lưỡi cô đùa giỡn lưỡi hắn, kích thích hắn. Bàn tay gỡ từng cúc áo của Minh Thái.

- Đừng kích thích anh nữa.
- Thái à em yêu anh.

35. Chương 33: Make Love

- Thái, em yêu anh.
- Anh biết mà, buông anh ra đi.
- Không, không buông đâu.

Cô nói rồi càng ôm chặt lấy Minh Thái hơn. Lớp áo sơ mi không ngăn cản được việc đôi gò bồng đào liên tục ma sát vào ngực hần khiến dục vọng trong hần lớn dần.

- Đừng áp sát vào anh như thế...
- Cô cứ quyến rũ hần như vậy nữa hần sẽ hoá thành cảm thú mất.
- Thái, đi đâu vậy chúng ta chưa xong việc.

Cô bỗng nhiên nhảy lên người Thái, ôm chặt lấy hần như một con gấu túi đang ôm cây. Hai tay nắm nhau đặt trên vai hần, hai chân cô không nghe lời nhất định không buông tha mà quăn trên lưng hần, xu thế càng ngày càng xiết chặt hơn. Bởi vì tiếp xúc ở cự ly gần, ngực cô đè chặt lên lưng hần, gót chân yếu kiêu chạm đến phần nhạy cảm nhất trên người hần, hơi thở nồng mùi rượu của cô phả vào tai hần đầy mê hoặc. Khuôn mặt Minh Thái dần bị thiêu cháy, hiện tại đầu óc hần bị kích thích đến đỉnh điểm, chạm đến từng dây thần kinh một cách vô cùng mãnh liệt như một dòng điện cực mạnh.

- Thái.
- Giọng cô ngọt như mật, rót vào tai Minh Thái khiến hần không kìm lòng được, dè cô xuống sofa, vừa hôn lên môi cô, vừa từ từ chạm vào eo cô, từng góc nhỏ trên cơ thể cô không chỗ nào hần không đụng tới. Sômi của Minh Thái đã bị cô cởi ra, vứt dưới sàn nhà từ khi nào. Cơ thể Ngọc Thư nóng lên, cô không kìm được mà ngửa cổ nghênh đón nụ hôn của hần. Phản ứng này của cô dường như đã lấy lòng hần, những động tác trên cơ thể cô, hần làm chúng trở nên mềm mại hơn. Sau đó hần lại đưa lưỡi tiến vào miệng cô, xoay trên kẽ răng cô. Ngọc Thư hé miệng, đầu lưỡi hần nhanh chóng tiến vào khoang miệng cô cắn quấy. Lý trí hần mất kiểm soát, trong đầu chỉ hiện lên ý nghĩ “không thể buông tha cô”, hần ôm lấy cô cứ thế triền miên. Ngọc Thư bị hôn đến mức hai chân nhũn ra, cơ thể lại càng xiết chặt lấy hần. Hôn mãi hôn mãi cho đến khi cô cảm nhận được một vật cứng cứng đặt ở bên dưới mình. Nó dường như không hề an phận, cách qua một lớp quần áo vẫn có thể truyền đến nhiệt lượng nóng bừng bừng. Bàn tay Minh Thái trượt vào trong quần áo cô, giúp cô cởi nó ra.

- Ngọc Thư cởi đồ giúp anh.
- Lời hần đầy mê hoặc thì thào vào tai cô, cô nửa mê nửa tỉnh rầm rập nghe lời hần. Cô đưa thấp tay xuống cởi phần vương vãi còn lại. Trong phút chốc, cổ họng Minh Thái khô khốc, phần nhạy cảm nhất của hần cương cứng trong tay cô.
- Lên giường đi Thái.
- Ừm.

Lời nói của cô càng kích động hần hơn nữa. Minh Thái nâng cô lên, ôm vào lòng mình như ôm một vật báu vô giá. Nhẹ nhàng đặt cô xuống tấm đệm, tay cô khoát ra phía sau lưng hần vuốt nhẹ lên lưng hần. Cả cơ thể hần từng giọt máu thối đều đã sôi trào lên rồi, mỗi một tế bào đều đang gào thét để được dung hòa với cơ thể cô. Ngọc Thư cảm thấy cơ thể đã không còn là của mình nữa rồi, cô không thể khống chế mà cuốn theo nhịp của hần, phối hợp với hần, đôi chân dài quăn lấy hần, vắt lên cơ thể cũng đang run rẩy của hần, thậm chí đến hô hấp cũng run run. Cô bị hần xoa nắn rên lên hừ hừ.

- Thái, em đau.
- Đôi mắt cô nhắm lẹ.

- Anh xin lỗi, anh không tìm được, anh đã nhìn hơn 5 năm rồi. Chịu khó chút, sẽ hết đau ngay thôi.

Minh Thái cúi xuống hôn lên mắt cô. Tay hắn đan chặt tay cô giúp cô bớt căng thẳng.

- Sẽ hết đau ngay thôi.

Ngọc Thư giờ mềm như cây bông, chỉ có thể nằm liệt trên giường, sức lực cô bị Minh Thái rút cạn kiệt.

- Em muốn ngủ.

- Ngoan nghe lời anh đi tắm nhé.

- Không, em muốn ngủ.

Minh Thái dịu dàng ôm Ngọc Thư vào lòng, hơi cúi xuống hôn nhẹ nhàng lên môi cô.

- Ngoan nào anh bế em đi tắm.

- Ừ.

Cả người cô tựa hẳn vào ngực Thái. Hắn bế cô vào phòng tắm, đặt cô ngồi trên thành bồn. Vì tử lượng của Ngọc Thư rất kém hơn nữa lại uống rất nhiều rượu nên liên tục quấy rối Minh Thái khiến hắn vô cùng khó khăn trong việc xả nước vào bồn.

- Em là mèo con hư.

Ngọc Thư nhìn chằm chằm vào phần dưới của Minh Thái, cười vui vẻ, cúi xuống vuốt ve. Chân hắn run run, cái này hắn chịu không nổi. Xốc người cô lên, đặt cô vào làn nước ấm. Minh Thái ngồi về một phía ngắm nhìn Ngọc Thư.

- Thái, ban nãy anh làm đau em. Đau đến chết được.

- Anh xin lỗi.

- Bắt đền anh.

Ngọc Thư nhõng nhẽo, không ngừng tát nước vào người Minh Thái. Dưới ánh đèn, hắn mới chú ý đến cơ thể cô. Làn da cô trắng nõn lại có những vết đỏ do hắn gây ra, hắn chạm nhẹ lên da cô khiến cô không khỏi rùng mình.

- Em lạnh sao.

- Không có, nước ấm lắm.

- Ấm như ở trên giường không.

Cô mỉm cười, lắc đầu, lại tiếp tục nghịch nước.

- Được rồi đi ra thôi không tắm nữa em sẽ cảm lạnh mất.

- Không đi.

- Ngọc Thư.

- Em không đi, không đi, không đi.

- Ngọc Thư.

- Em đã nói em không...

Môi Minh Thái chặn lại những từ sau. Lưỡi hắn vờn đùa tiến vào bên trong nhưng Ngọc Thư nhất quyết không chịu cô cắn chặt răng. Không chịu thua bàn tay hư hỏng của Minh Thái tiến xuống phía dưới, xoa nhẹ nhẹ. Bàn tay không chịu buông, tiếp tục xoa đều đều khiến cơ thể cô rạo rực, rất khó chịu. Ngọc Thư khê rên, lưỡi Thái lập tức tiến sâu vào bên trong. Hắn rút hết toàn bộ hơi thở của cô. Không chịu yên vị trong miệng cô, Thái hôn dần uống, vờn đùa bên xương quai xanh của cô khiến cô rên không ngừng. Kê đầu cô lên thành bồn tắm, Minh Thái tiếp tục công việc đang còn dang dở. Khuôn mặt Ngọc Thư đỏ bừng do tác dụng của rượu khiến cô càng quyến rũ chết người. Lần này Minh Thái đã học hỏi được kinh nghiệm từ

lần trước lúc cần nhanh hẳn sẽ nhanh, lúc cần chậm hẳn sẽ chậm, hạn chế không làm đau cô. Lúc bước ra khỏi nhà tắm trời đã rất khuya, Minh Thái đặt Ngọc Thư lên giường, hẳn nhẹ nhàng nằm bên cạnh không gây một tiếng động.

- Ngọc Thư, anh yêu em. Ngủ ngon nhé.

Hắn khẽ thì thầm vào tai cô rồi ôm cô vào lòng.

Sáng hôm sau, Ngọc Thư dần mở mắt, cả người cô ê ẩm, đầu đau như búa bổ.

- Mới đó đã dậy rồi, ngủ tiếp đi còn sớm lắm.

Minh Thái nằm bên cạnh, tay đặt trên bụng cô, đè lên không cho cô ngồi dậy.

- Minh Thái hôm qua chúng ta ...

- Anh mệt quá, ngoan nằm xuống đi.

- Thái nói em nghe.

- Ừ.

- Anh ừ là sao chứ.

- Anh mệt mà, hôm qua em “ăn” anh cả một đêm chứ ít gì.

- Em... em... làm sao em ... sao em có thể

Cô ấp úng, việc tối hôm qua cô chỉ nhớ mang máng không rõ lắm hình như bọn họ làm chuyện đó những hai lần.

- Phải làm sao đây. Anh không biết đâu em phải chịu trách nhiệm với anh.

- Thực sự em đã...

- Là em quyến rũ anh trước mà. Anh có dă dảo, có chống lại chính quyền nhưng mà chính quyền mạnh quá anh chống không nổi.

- A phải làm sao đây. Em ... anh... a em không biết đâu.

Ngọc Thư không ngừng dụi đầu vào ngực Minh Thái.

- A anh không biết đâu làm sao sau này anh lấy vợ được. Em hại đời anh rồi.

- Em... thực sự do rượu, em... em hứa sẽ nuôi anh cả đời.

- Thật không.

Minh Thái nằm úp, nhướn mày nhìn cô.

- Anh... anh kéo mền lên đi.

Tầm lưng trần của Minh Thái lộ ra dưới ánh sáng của những tia nắng len lõi chui vào phòng.

- Sao thế mới nhiều đó em đã như con rùa rụt cổ rồi. Hôm qua em còn nghịch nhiều chỗ khác trên người anh nữa cơ.

Từ mặt đến tai Ngọc Thư chuyển dần sang đỏ.

- Sao có thể chứ.

- Sao lại không, mắt này, mũi này, môi này, cả cơ thể này nữa thuộc về anh rồi. Xem ra đời này em chỉ có thể lấy anh.

Bàn tay Minh Thái dịu dàng chạm đến từng nơi hắn nói. Biểu hiện ôn nhu này của hắn khiến cô như bị mê hoặc, ngồi im trên giường, mặc hắn đụng chạm.

- Không được, anh chưa cầu hôn em. Em nhất quyết không lấy.

- Được rồi.

Minh Thái ngồi thẳng dậy, đối diện với Ngọc Thư.

- Lê Nguyên Ngọc Thư, em có muốn khi chết có tên trong gia phả nhà anh không.

- Hừ không thèm, em tự khắc có tên trong gia phả nhà họ Lê.

- Không đồng ý, không sao anh làm lại. Lê Nguyên Ngọc Thư em có muốn làm mẹ của con anh.

Phan Minh Thái, hôm nay trúng tà gì mà lại nói những câu khiến người ta xiêu lòng đến thế.

- Không thèm, con anh giống anh, bắt nạt em.

- Vẫn không đồng ý. Được rồi chiều cuối anh chắc chắn thành công. Ngọc Thư, anh yêu em. Lấy anh nhé.

Cô mỉm cười, gật đầu đồng ý. Minh Thái không ngừng cười, ôm cô vào lòng.

- Em thích con nít không.

Minh Thái hỏi một câu vô cùng không liên quan.

- Tất nhiên rồi. Con nít rất dễ thương ai chả thích.

- Vậy em hợp tác với anh tạo ra một bầy con nít nhé. Làm ngay và luôn nhé.

Minh Thái đè cô xuống giường. Đôi mắt quỵn rũ của hắn nhìn chăm chăm vào cô.

- Không được tới qua ... mình... anh biết đó.

- Anh biết gì. Anh không biết gì cả.

- Phan Minh Thái.

- Có anh.

- Tránh ra em còn thay đồ đi làm nữa.

- Hôm nay nghỉ đi. Nhu cầu sinh lý của anh cần được giải quyết.

- Mặc kệ anh, em không biết.

Cô bỏ mặc hắn lăn lộn trên giường, với lấy quần áo, chuồn nhanh vào nhà tắm. Lúc cô đi ra Minh Thái đã ngừng lăn, nằm bất động trên giường.

- Anh sao vậy.

- Đã chết vì nhu cầu sinh lý không được giải quyết.

Cô bật cười :“ Vậy anh cứ nằm, em đi làm”

- Không được, anh đưa vợ đi. Vợ phải bảo vệ anh lỡ đâu ra đường anh bị ai đó bắt cóc thì sao ai chịu trách nhiệm chuyện hôm qua với vợ. Đợi anh đi thay đồ vợ không được đi trước.

Mặt cô đỏ lên, a Minh Thái hôm nay sao lại biến thành một đứa con nít to xác, mè nheo với cô nữa. Ôi, đàn ông sau khi thoả mãn rồi đều biến thành như vậy sao. Quả thật đáng sợ vô cùng.

- Mấy giờ rồi em yêu.

- 6h30. - Ngọc Thư nhìn đồng hồ đeo tay, trả lời Minh Thái.

- Chúng ta vẫn chưa ăn sáng.

- Đến công ty em ăn sau cũng được.

- Không được. Anh không yên tâm vì vấn đề cân nặng em sẽ nhịn đói.

Ây da đến cái này hắn cũng biết nữa sao.

- Em muốn ăn bún ốc.

- Được rồi ăn bún ốc.

Minh Thái lái xe, rẽ vào một con đường nhỏ, rất ít xe qua lại. Bên đường có một quán bún ốc trông rất sạch sẽ, một bà cụ cần mẫn khuấy nồi nước lèo.

- Cháu chào bà.

Bà cụ ngược lên, mỉm cười chào lại Minh Thái.

- Lâu rồi mới thấy mi ghé, tưởng mi quên mất bà già này rồi.

- Cháu bận rộn đi kiếm vợ mà bà. Đây cháu mang vợ đến ra mắt bà này.

- Cháu chào bà.

- Chào cháu. Ôi con gái nhà ai lại xinh đẹp thế này.

- Bà quá khen rồi ạ.

- Nào hai đứa vào đi đợi bà múc cho hai tô bún ốc nhé.

- Có miễn phí không bà.

- Thái. Ngọc Thư kéo áo hắt, nhìn hắt bằng anh mắt không-nên-làm-thế.

- Được nể tình hồi đại học mi ngày nào cũng đến ủng hộ bà, còn giúp đỡ bà rất nhiều bà miễn phí hai tô này i.

- Được thế còn gì bằng.

Bà cụ vui vẻ kể chuyện hồi Minh Thái còn học đại học hay giúp đỡ bà thế nào cho Ngọc Thư nghe. Hai bà cháu cười vui vẻ trong khi có người ngồi im một cục, chăm chăm ăn bún ốc không dám ngẩng mặt. Đơn giản vì bà toàn kể những chuyện xấu hổ của hắt hồi còn đại học, ai dám ngẩng mặt lên chứ.

- Ngọc Thư, 7h30 rồi.

Minh Thái thông báo kéo cô ra khỏi những câu chuyện của bà cụ.

- Trễ rồi. Cháu xin lỗi bà, cháu đi trước hôm sau cháu lại ghé.

- Ủ ừ đi cẩn thận.

- Ngọc Thư, dù gì cũng trễ rồi thôi nghỉ luôn đi. Anh sẽ trả tiền lương ngày hôm nay cho em.

- Không được, hôm nay là ngày thứ ba em đi làm.

- Dù gì anh cũng nhắn tin cho anh Khang thông báo hôm nay em nghỉ rồi.

- Phan Minh Thái, anh cố tình.

- Vợ anh thông minh thiệt nha.

- Phan Minh Thái dừng xe ngay cho em.

- Không được đang trên đường cao tốc làm sao có thể dừng được.

- Phan Minh Thái anh đi chết đi.

36. Chương 34: Du Lịch

Ngọc Thư tức giận, quay mặt nhìn ra bên ngoài không thèm liếc Minh Thái lấy một lần. Cái này cũng không phải lỗi của hắt, hắt chỉ là muốn tốt cho cô thôi nhưng cô vẫn cảm thấy bức bối, ít nhất cũng phải thông qua ý kiến của cô chứ.

- Vẫn còn giận sao. Anh biết lỗi rồi mà.

Im lặng

- Anh hứa lần sau sẽ không vậy nữa.

- Còn có lần sau.

- À không không sẽ không có lần sau. Cười một cái cho anh xem nào.

- Đừng có mơ vô sản vẫn còn đang vô cùng tức giận.

- Tư sản chỉ có tấm thân này để trả nợ vô sản thôi. Hay tư sản nuôi vô sản suốt đời nhé.

- Hừ đáng suy ngẫm.

- Còn phải suy ngẫm nữa sao. Làm vợ anh có vô số lợi thứ nhất anh rất đẹp trai sẽ khiến em hãnh diện với bạn bè, thứ hai anh có thể nuôi em ngày ăn n bữa, thứ ba tối nào anh cũng sẽ phục vụ em tận tình.

- Phục vụ tận tình? Là ý gì.

- Không phải tối qua em rất thoả mãn sao, ngủ ngon vô cùng. Điều đó chứng tỏ năng suất làm việc của anh không tồi.

- Im ngay đi cho em. Hừm sao tôi lại đâm đầu đi yêu một con người mặt dày đến thế.

- Sức hút của anh không thể chối từ.

Minh Thái cười sáng khoái.

- Chúng ta đang đi đâu vậy.

- Du lịch biển.

- Gì cơ. Nhưng em chưa chuẩn bị gì hết.

- Em chỉ cần ăn chơi, còn lại mọi thứ anh lo.

Sau bồm tiếng lái xe, Minh Thái đưa cô đến khu nghỉ dưỡng Sunshine trực thuộc tập đoàn Phan thị.

- Xin chào Phan tổng.

Một người đàn ông mở cửa xe, lễ phép cúi chào.

- Chuẩn bị cho tôi phòng 3107. Đưa toàn bộ hồ sơ về doanh thu trong vòng ba tháng lên phòng cho tôi.

- Vâng, xin mời Phan tổng.

- Còn nữa đưa luôn hồ sơ về việc cung cấp thực phẩm không an toàn.

- Vâng, đây là chìa khoá phòng 3107. Tôi sẽ mang hồ sơ qua ngay ạ.

Ngọc Thư như người vô hình giữa cuộc nói chuyện của hai người. Tên Minh Thái đưa cô đi biển chỉ là để che mắt người, đến để giải quyết việc công ty hần. Hừm, cứ tưởng hần quan tâm cô thế nào.

- Lên phòng thôi.

Thái nắm lấy tay cô, cô rút lại, mặt hầm hầm nhìn hần.

- Em sao vậy, vẫn còn giận anh.

Cô hiên ngang đi thẳng về phía thang máy. Trong những bộ phim, nữ chính lạnh lùng đi ngang qua mặt nam chính. Ôi thật quá menly nhưng đời không như phim, cô chỉ bước qua mặt hần đúng một bước, cổ tay bị nắm lại, cả cơ thể được nhắc bổng lên. Đôi tay theo phản xạ vòng qua cổ Minh Thái, nắm lại.

- Phan Minh Thái, bỏ em xuống. A nhân viên đang nhìn kìa.

- Vẫn còn giận anh.

- Em không dám nữa, bỏ em xuống đi.

Minh Thái, bế cô tiến về thang máy. Nhân viên lễ tân che miệng khúc khích cười khiến cô ngượng chín người, mặt đỏ bừng úp vào ngực Thái. Xấu hổ quá đi mất thôi vậy mà có người xem là bình thường, bế cô lên tận phòng.

- Nghỉ ngơi đi, lát anh sẽ gọi em xuống ăn trưa.

Minh Thái đặt cô nằm giường, đôi mắt quyến rũ nhìn sâu vào mắt cô. Đáy mắt của hắn lộ rõ vẻ vui sướng.

- Anh yêu em.

- Lại muốn ăn em sao. Đừng hòng.

Cô lấy hai tay chắn trước ngực, Minh Thái mỉm cười nguy hiểm. Hắn rướn người cắn nhẹ vành tai cô. Cả cơ thể cô mềm nhũn, tựa không còn sức kháng cự.

- Dù em có phòng ngự cách mấy cũng đều bại dưới anh thôi. Ăn em ?! Bất cứ khi nào em muốn anh luôn sẵn sàng.

Damn, cô ghét phải thừa nhận Minh Thái nói đúng. Hắn chỉ mới cắn nhẹ, cơ thể cô đã phản ứng như vậy rồi, dù có phòng ngự đến mấy cũng thua.

- Nghỉ ngơi cho tốt chiều nay có công việc cho em làm đấy.

- Làm gì cơ.

- Ngủ ngoan nào, chiều anh sẽ nói với em. Anh không muốn em làm việc trong trạng thái mệt mỏi như vậy.

- Ừm.

Bốn tiếng ngồi trên xe, cả người cũng đã mệt mỏi lại được nằm trong lòng Thái, giấc ngủ đến nhanh hơn cô tưởng. Minh Thái chỉnh nhiệt độ máy lạnh lên cao, nhẹ nhàng khép cửa, tiến về phòng họp. Lúc Ngọc Thư tỉnh dậy đã là ba giờ chiều. Minh Thái ngồi ở bàn làm việc đối diện với cô, cây bút đi chuyển không ngừng trên giấy.

- Thái.

Cô khẽ gọi, hắn dừng bút, ngẩng mặt lên nhìn cô.

- Đồ ăn trên bàn em ăn đi.

- Anh ăn chưa.

Minh Thái ngáp ngừng mấy giây, trả lời “rồi”

- Anh nói dối, tốc độ ghi của anh sẽ chậm dần mỗi khi anh đói. Định qua mặt em sao, nhìn cách anh ghi kia chậm hơn cả ốc sên. Ngoan, để em đút cho anh nhé.

Thái thả cây bút lên bàn, tiến về phía Ngọc Thư, ôm cô vào lòng, đầu gục lên vai cô.

- Mệt lắm sao hay nghỉ ngơi đi để em giải quyết công việc cho.

- Đừng rời xa anh được không. Năm năm là quá đủ với anh rồi. Xin em đừng đi, đừng rời khỏi tầm mắt của anh. Anh sợ mình không đỡ nổi áp lực công việc, em là điều duy nhất khiến anh cố gắng đến tận bây giờ. Em đi rồi anh biết phải làm sao.

- Em hứa em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa. Minh Thái ăn một chút gì nhé, em đói rồi.

- Ừ.

Hai người cùng ăn bữa trưa muộn, cùng nhau ngắm biển. Những cơn gió mát lạnh nhẹ nhàng thổi, sóng biển nhấp nhô nhấp nhô vỗ vào bờ cát vàng. Hạnh phúc đôi khi đơn giản lắm chỉ là cùng người mình yêu ngắm biển, nghe tiếng biển hát.

- Em muốn đi tắm biển không.

- Nhưng em không mang đồ tắm, đồ để thay.

- Không sao anh chuẩn bị hết cho em rồi. Đồ ở trong tủ ấy.

Ngọc Thư tiến về phía chiếc tủ gỗ, quần áo, đồ tắm, pijama thậm chí là đồ lót hần cũng chuẩn bị sẵn cho cô. Liếc nhìn đám nội y màu đen mặt cô thoáng đỏ, lại còn ren nữa thế này có phải là bức người không. Cô mà mặc mấy cái này trước mặt Minh Thái chắc hẳn sẽ nổi thú tính lên mất. Nhưng mà không mặc không được rõ ràng là ép người quá đáng.

- Thay đồ đi, chúng ta đi tắm biển.

- Không phải anh còn giấy tờ chưa ký sao.

- Giữa giấy với em tất nhiên anh sẽ chọn cái thứ hai rồi. Giấy không ăn được như em thì có thể. Anh cũng là đàn ông hơn nữa lại vô cùng nam tính thử hỏi có thể bỏ qua cơ thể tuyệt đẹp như thế này để đến với đồng giấy vô tri ấy ư.

Ngọc Thư câm nín. Giá trị của cô lại có thể đem so sánh với đồng giấy ấy chỉ có tên Minh Thái dám làm như vậy.

- Anh thích màu xanh da trời.

- Hừm, toàn bộ đồ bơi đều là màu anh thích. Phan Minh Thái, anh bức người quá đáng.

- Ồ vậy sao. Chà ai chuẩn bị lại tốt thế này nhỉ.

- Mèo khen mèo dài đuôi. Tránh ra cho em thay đồ.

Hai người nắm tay nhau, đi bộ về phía biển. Người đi trước mặt không thể vui sướng hơn, người đi sau liên tục ngó nghiêng canh cảnh đẹp để chụp ảnh.

- Chụp anh này.

- Chụp anh ?! Điện thoại em mà hư thì biết làm thế nào.

Mặt Minh Thái xuất hiện vô số vạch đen. Ngọc Thư cười như được mùa. Có người bị nói là lưu manh nhiều rồi, lưu manh thêm lần nữa cũng không sao. Minh Thái ôm chặt eo cô, chạy nhanh xuống biển.

- Phan Minh Thái, anh chán oxygen rồi hả.

Cô đứng dưới biển không ngừng tát nước về phía hần. Minh Thái chồm về phía cô, ấn cô xuống nước.

- Anh cho em ba giây để miêu tả về anh. Miêu tả tốt anh sẽ cho em sống.

- Nếu không tốt thì sao.

- Hình phạt vô cùng nặng.

- Hai từ thôi : lưu manh.

Vừa dứt, môi cô bị Thái chiếm hữu, hần nghịch ngợm vờn lưỡi cô, cắn nhẹ môi dưới của cô. Đến khi cô cảm nhận cơ thể mình hoàn toàn chìm dưới làn nước mát lạnh, mằn mặn Minh Thái vẫn không ngừng hôn.

Ngọc Thư đẩy Minh Thái ra, cả hai rời khỏi mặt nước, hít lấy hít để không khí.

- Anh muốn mưu sát em sao.

- Ai bảo môi em ngọt như vậy, còn thơm nữa. Sức quyến rũ quá lớn, làm sao anh cưỡng lại được.

- Biện minh, biện minh này.

Ngọc Thư cù lét Minh Thái khiến hần không ngừng lăn lộn trên cát.

- Anh thua rồi tha anh đi.

- Em rộng lượng tạm thời tha anh.

- Tối nay trên biển tổ chức cái gì ấy. Em cũng tham gia đi.

- Anh có đi không.

- Em cứ ra trước, anh hợp xong sẽ ra sau.

Cô ngật đầu, nằm cạnh hắn cùng ngắm nhìn những đám mây trắng lững lờ trôi, có trời có biển có anh có em.

Tối hôm đó cả bãi biển được trang trí bằng nến lung linh vô cùng. Ngọc Thư đứng trên phòng nhìn xuống thích mê. Những bài hát nhẹ nhàng vang lên hòa quyện cùng tiếng sóng du dương, du khách cùng nhau khiêu vũ dưới ánh nến.

- Ôi, lãng mạn quá đi mất.

Ngọc Thư thích thú đi xung quanh nhìn mọi người nhảy. Nếu có Minh Thái ở đây nữa thì tốt quá, cô và hắn sẽ nắm tay nhau cùng nhảy một điệu.

- Chị ơi.

Một đứa bé chạy lại trên tay cầm một chùm bong bóng đưa cho Ngọc Thư.

- Có chú kia nhờ em đưa cho chị.

- Chú nào vậy em.

- Chú cho em nhiều bánh lắm chị. Thôi em về với ba mẹ đây.

- Oh, chị cảm ơn nhé.

Cô nhìn lên chùm bong bóng, ôi trời bây giờ còn ai làm theo cách cổ lỗ sĩ thế này viết chữ lên bong bóng mới ghê chứ.

- Will you marry me?! Hừ Minh Thái mà thấy thì sao nhỉ. A muốn xem phản ứng quá đi mất.

Cô gọi cho hắn, một cuộc, hai cuộc, ba cuộc, không hề bắt máy. Đã hơn tám giờ tối, cô đi loay hoay hơn một tiếng đồng hồ rồi vậy mà Minh Thái vẫn không thấy đâu. Bực bội cô cầm chùm bong bóng chuẩn bị rời khỏi khu vực tổ chức, bất ngờ tiếng nhạc lại vang lên, những cánh hoa hồng bay theo gió rơi xung quanh, mọi người dừng khiêu vũ, quay lại nhìn cô. Ngọc Thư đứng hình, cô nên chạy đi không nhỉ sao bỗng nhiên lại thành tâm điểm thế này.

- Ngọc Thư.

Minh Thái đứng sau cô, cô quay lại nhìn hắn.

- Anh xin lỗi, để em đợi lâu rồi.

- Em ghét anh.

Còn đến nữa sao có giỏi đi luôn đi, cô giận giận giận. Bắt cô đợi lâu đến thế, một tiếng chứ ít gì.

- Người ta nói ghét của nào trời trao của ấy.

- Hừm em sẽ lấy người tặng em chùm bong bóng này. Đừng hòng em lấy anh.

- Ôi tốt quá anh cứ sợ em không đồng ý. Không uống công một tiếng đồng hồ anh ngồi bơm bong bóng, còn tí nữa viết câu cầu hôn lên đó nữa.

Ngọc Thư hoá đá, hình như ban nãy cô có nói gì đó liên quan đến bong bóng. Bây giờ rút lại được không nhỉ.

- Nhiều người làm chứng như vậy đừng nghĩ đến việc rút lại lời nói.

Minh Thái dập tắt suy nghĩ bé nhỏ vừa mới bùng cháy trong cô.

- Em nói là phải làm đấy đừng có quỵt.

- Em...

- Nhấn kim cương em không thấy nó ngay trước mắt sao.

Bây giờ cô mới để ý trên mấy cái dây cầm có một vật tròn tròn, sáng lấp lánh. Minh Thái tiến lại, rút chiếc nhẫn ra, quỳ xuống trước mặt cô.

- Lê Nguyên Ngọc Thư, đồng ý lấy anh nhé. Anh sẽ chăm sóc, yêu thương em cả đời. Dù cho anh có chết đi thì tình yêu anh dành cho em vẫn còn tồn tại mãi mãi.

Anh yêu em

- Đồng ý đi, đồng ý đi, đồng ý đi.

Đám đông phía sau thúc giục cô, nhìn là biết bị Minh Thái mua chuộc hết rồi.

- Em không cần tiền bạc, địa vị, quyền lực mà anh mang lại, em chỉ cần ánh mắt của anh luôn nhìn duy nhất em là được.

Cô cười, một nụ cười hạnh phúc nhất khi tìm kiếm được một người đàn ông yêu thương mình như Minh Thái.

- Em đồng ý đi, anh mỗi chân quá.

- Phạt anh đến trễ.

- Lần sau anh không dám nữa.

- Phan Minh Thái, anh cầu hôn thành công rồi.

Phía sau cô pháo hoa được bắn lên bầu trời. Từng chùm rực rỡ thi nhau thấp sáng cả trời đêm. Tuổi trẻ cũng như pháo hoa chỉ toả sáng một lần. Tuổi trẻ của cô và cả Minh Thái đã lãng phí quá nhiều rồi từ bây giờ cũng nên toả sáng rực rỡ trước khi bước qua cái tuổi đầy đam mê và nhiệt huyết này.

Chiếc nhẫn kim cương nằm yên, toả sáng trên ngón áp út. Đó là minh chứng cho tình yêu mà Minh Thái dành cho cô. Bền vững và lấp lánh.

37. Chương 35: Cái Đuôi Đáng Ghét

Hai tháng sau, Ngọc Thư quay lại Anh. Bạn nam nhường công việc lại cho các bộ phận, theo bạn nữ qua Anh với lý do: ‘bảo vệ kết sắt’.

- Minh Thái, công việc bận rộn như thế theo em qua Anh làm gì. Đây đâu phải lần đầu tiên em bay qua đó.

- Ngọc Thư, 12 tiếng đồng hồ không gọi điện được cho em, em nói anh phải làm sao. Lỡ em qua đó rồi ở bên đó luôn anh sẽ trôi dạt về đâu đây.

Ngọc Thư bụm miệng cười. Minh Thái càng ngày càng trẻ con, nếu sau này hai người có con thì cô sẽ nuôi một lúc hai đứa trẻ sao.

- Thái, bên trường đại học em theo học có một chàng trai tên Jack, là đàn em khoá dưới hơn nữa còn là em trai của chị chủ nhà em từng ở. Cậu ấy nói sẽ lấy em làm vợ đấy

- Xem ra sức hút của em không chỉ mình anh bắt sóng được.

- Anh không thấy ghen sao. Một chút cũng không có.

- Hình như là vậy rồi.

- Hừm, không ghen, đợi mà xem em làm anh chết luôn.

- Lầm bầm gì vậy.

- Anh yêu em không biết trong tiếng Đức nói sao nhỉ.

- Ich liebe dich.

Ngọc Thư tròn xoe mắt.

- Anh biết tiếng Đức sao.

- Một số giao tiếp thông thường thôi.
- Minh Thái thật giỏi nha. Còn tiếng Pháp
- Je t'aime

Minh Thái nhìn sâu vào đôi mắt đang long lanh lên từng giọt của cô.

- Tất cả đều có nghĩa là anh yêu em.
- Hắn hôn nhẹ lên môi cô.
- Ngủ đi bé cưng còn sáu tiếng nữa chúng ta mới đến nơi.
- Ừm.

Bàn tay trắng nõn của cô đan vào những ngón dài của Minh Thái. Khẽ tựa đầu vào bờ vai vững chãi, Ngọc Thư dần chìm vào giấc ngủ.

Sáu tiếng sau, hai người đặt chân đến Anh quốc. Thật ra Ngọc Thư lấy bằng cũng chỉ là một phần, phần khác là hai người họ bồi đắp tình cảm, dắt tay nhau đi du lịch. Đưa vali đến khách sạn, Ngọc Thư đến nhà Rose, một người bạn của Vũ Khang, chị ấy giúp đỡ cô rất nhiều khi cô một mình nơi đất khách quê người. Và rất đúng lúc Jack đang có mặt tại nhà Rose. Khỏi phải nói anh chàng bất ngờ và vui như thế nào chạy lại ôm, hôn cô thắm thít. Minh Thái đứng bên cạnh mặt đen không thể đen hơn.

(Từ giờ là giao tiếp tiếng anh nha
nhưng tớ dịch sang tiếng việt nha
Các bạn cứ hiểu họ đang giao tiếp tiếng anh nha
)

- Anh ta là ai.
- Tôi là chồng sắp cưới của cô ấy.
- Không đẹp trai bằng em, không trắng như em, không tóc vàng như em chỉ được cái cao bằng em. Chị thấy hắn ta đẹp ở chỗ nào mà chấp nhận hắn vậy hả Al
- Mọi chỗ Jack ạ.
- Al ?
- Allison, đó là tên tiếng anh của em.
- Al, Jack đang làm bánh ngọt với chị Rose, vào nhà đi.
- Ok.

Ngọc Thư dễ dàng bước qua cửa bởi sự lịch thiệp của Jack trong khi Minh Thái thì ngược lại. Hắn bị Jack chặn ngay cửa, còn bị anh chàng đe dọa.

- Al yêu anh chỉ vì anh da vàng thôi. Đừng có mà tưởng bở.
- Al yêu tôi vì tôi đẹp trai hơn cậu. Đừng có tự tưởng tượng rằng mình đẹp trai nhất thế giới.

Minh Thái nhẹ nhàng buông câu nói với lực sát thương tác động mạnh mẽ đến Jack.

- Al, vệ sĩ của chị bắt nạt em.
- Hắn ta bắt nạt anh trước.
- Thôi nào hai người bao nhiêu tuổi rồi còn chơi trò trẻ con đó. Minh Thái lại đây để em giới thiệu anh với chị Rose.
- Chị Rose, đây là...
- Daniel, thật lâu rồi mới được gặp lại cậu.

- Chào Rose.

Ngọc Thư ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Daniel ?!

- Là tên tiếng anh của anh, đừng tưởng chỉ có mình em có tên tiếng anh nha. Bọn anh gặp nhau trong một cuộc họp của hai bên công ty.

- Ra vậy.

- Thì ra chàng trai hoàn hảo em hay kể cho chị nghe là Daniel sao.

- Chàng trai hoàn hảo ?!

- Suyt, đó là bí mật của chúng ta.

- Mọi người vứt em đi đâu rồi nhỉ. Em buồn đấy nha.

- Buồn việc của cậu không phải việc của chúng tôi.

- Anh im lặng đi, tôi nói anh à.

- Hai người dừng lại đi. Thái, nhường nhịn cậu ấy một chút.

- Là tôi nể Al. Không gây sự với anh.

- Đồ con nít to xác, lắm lời.

Thật là quá tai hại khi cô để Jack gần Thái mà. Hai người cứ như nước với lửa, đụng tí là cãi nhau. Một hôm vì lỡ lầm bảo vệ Jack, Ngọc Thư làm Minh Thái vô cùng tức giận.

- Thái, nói gì đi em xin lỗi mà. Em sai rồi.

Im lặng..., tiếng máy lạnh vẫn chạy đều đều, tiếng bút xẹt xoạt trên trang giấy không ngừng.

- Em thực sự sai rồi. Thái, anh đừng giận nữa. Em sẽ làm bất cứ điều gì anh nói, tha lỗi cho em đi.

Minh Thái đã im lặng được bốn tiếng đồng hồ kể từ khi về lại khách sạn. Trong bốn tiếng đó, Ngọc Thư cảm thấy vô cùng áy náy, xin lỗi Minh Thái không ngừng. Nhưng có người vẫn lạnh hơn đá, không thêm đoái hoài gì tới cô.

- Anh cứ làm việc đi, em ra ngoài mua cái gì cho anh nhé.

Cánh cửa khép lại, Minh Thái thả cây bút xuống, nằm dài lên giường. Thật là lâu lâu làm cao tí vậy thôi chứ Minh Thái mềm nhũn từ đời nào rồi. Cô cũng giỏi lắm, cứ thân thân thiết thiết với tên Jack, làm anh muốn xông vào đánh bầm dập thẳng nhóc đó cho rồi. Tên Jack đó có gì tốt hơn anh chứ. Không đẹp trai bằng anh, không cơ bắp như anh, không có xe đẹp như của anh, còn rất rất nhiều cái không bằng anh vậy mà Ngọc Thư lại đứng ra bênh vực hắn. Thực khiến Minh Thái tức chết mà.

- Thái ơi, anh ăn bánh đi. Em mua về cho anh này.

Chưa thấy người đâu đã nghe thấy tiếng rồi.

- Eh, sao lại ngủ rồi. Chồng tương lai, anh vất vả quá.

Ngọc Thư đặt bánh lên bàn, nhẹ nhàng nằm bên cạnh Minh Thái, vòng tay qua ôm lấy hắn.

- Em xin lỗi, em yêu anh nhất ý. Jack chỉ là đàn em thôi mà. Cậu ấy sao có thể tuyệt vời như anh được.

- Thực sao.

- Ừm anh là số một.

- Trong lòng em anh đứng thứ mấy.

Cô không ngần ngại trả lời : ‘thứ ba ạ’

Mặt Minh Thái xuất hiện vô số vạch đen.

- Tại sao lại đứng thứ ba.

- Đối với em gia đình là quan trọng nhất, đến bạn bè, rồi đến anh sau đó là bản thân em. Nhưng sau này anh sẽ là gia đình em, sẽ là số một trong trái tim em.

- Vậy sao.

Minh Thái xoay người, ánh mắt hần nhìn vào mắt cô đầy mê hoặc.

- Em khiến anh rất tức giận, giờ thì đền bù đi.

- Eh,...

Ngọc Thư chưa kịp trả lời, môi Thái đã mạnh mẽ chiếm lấy môi cô. Đầu lưỡi hần vờn đùa khoang miệng cô. Hai cơ thể triển miên, quấn lấy nhau.

Sau khi vui chơi ở Anh cả một tuần, hai người trở về cùng với Jack. Minh Thái vô cùng khó chịu khi tên đó bám chặt lấy vợ hần không buông. Cái gai đó hần nhất định phải loại bỏ, vừa đặt chân xuống sân bay, Thái liền gọi ngay cho cô em thân yêu, Phan Minh Chi.

- Anh có chuyện cần em giúp.

- Chuyện gì chứ.

- Bảo vệ chị dâu em.

- Hử?

Những ngày sau đó, Minh Chi liên tục bám theo Jack khiến cậu ta phát sợ. Chỉ nghe đến tên thôi là người Jack nổi hết da gà. Ở lại chưa đến một tháng Jack đã vội vã xách valy về nước.

- Thằng nhóc đó sao có thể là đối thủ của anh được.

- Anh thật là Jack bị Minh Chi dọa cho chết khiếp rồi.

Minh Thái nhấp một ngụm trà liền cười nhàn nhạt.

38. Chương 36: Vợ Chồng Tranh Cãi

Ngọc Thư chuyển về căn nhà của Minh Thái, ngày ngày Minh Thái đưa cô đi làm, chiều lại đón cô về. Hạnh phúc không thể tả. Hai bên gia đình biết chuyện liền hối thúc không ngừng, một ngày cô nhận được chúc cưới từ mẹ là ít. Hừm trong khi Vũ Khang chuẩn bị già tới nơi rồi mà vẫn chưa lấy vợ thì ba mẹ không lo, cứ suốt ngày hối cô. Thật mệt mỏi a

-- Anh thực sự rất muốn hai ta về một nhà.

Ngọc Thư ngồi trong lòng Minh Thái, nghe anh thì thầm vào tai mình.

- Em... em chưa sẵn sàng.

- Vậy chúng ta đi làm giấy đăng ký kết hôn, còn tổ chức đợi khi nào em sẵn sàng nhé.

Cô gật đầu, dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, cùng anh ngắm nhìn thành phố về đêm.

Ngày hôm sau hai người đi đăng ký kết hôn, mặc dù đến rất sớm nhưng vẫn phải đợi rất lâu. Minh Thái sức hút khỏi nói rồi, ngồi yên thôi cũng vô cùng quyến rũ, các cô gái liên tục thì thầm to nhỏ, chỉ chỉ trỏ trỏ trong khi Ngọc Thư lại hết sức bức bối. Cô ngồi bên cạnh anh, lâu lâu lại cấu nhẹ vào tay anh tỏ ý vô cùng không hài lòng.

- Anh ơi cho em xin số điện thoại với, anh có facebook không ạ, cho em xin luôn.

Một cô gái xinh xắn chạy tới trước mặt Minh Thái liếc thoáng. Ngọc Thư bên cạnh ho khan một tiếng, liền nói.

- Hừm bộ không thấy đây là nơi đăng ký kết hôn sao. Thời buổi này con gái ghê gớm thật, trai có vợ còn đến xin số điện thoại được nữa. Thật hết nói nổi mà.

Cô gái im lặng đi thẳng một mạch không dám quay lại.

- Ngọc Thư càng ngày càng giỏi nha. Hôm nay còn biết bảo vệ anh nữa hay em nghỉ việc chuyển qua làm bảo vệ cho anh đi. Anh bao nuôi em, thân xác này nguyện phục vụ em mỗi tối.

Ngọc Thư không nói nên lời, liệu các cô gái đang thì thầm kia có biết rằng bên trong cái thân xác đẹp đẽ này lại là một tâm hồn ấu trĩ.

Nắng vàng soi qua ô cửa, một người đàn ông liên tục mỉm cười, cẩn trọng cất tờ giấy màu đỏ vào túi áo.

- Bà Phan, bà muốn đi uống cafe không.

- Ông Phan, ông nên về làm việc thay vì đi uống cafe.

- Bà Phan thật biết lo nghĩ cho chồng.

- Ông Phan quá khen rồi.

- Anh xem hai người bên kia hạnh phúc quá điên luôn rồi. Chẹp chúng ta tốt nhất sau này không nên giống họ.

Minh Thái và Ngọc Thư đờ trong không khí.

- Hừm bọn họ đang ghen tị phải không ông Phan.

- Bà Phan nói đúng đấy.

- Chị Al, chị... no no no

Jack xách valy, chạy lại xăm xoi tờ đăng kí kết hôn.

- Không thể, chị lấy hấn ta thật sao. My godness, em phản đối.

- Phản đối mặc kệ cậu nhà nước chứng thực cho chúng tôi rồi.

- Jack em mới quay lại sao không để valy ở khách sạn đi.

- Em có nói rồi mà anh ấy không chịu.

- Minh Chi, chúng ta đi đăng kí kết hôn.

Minh Thái và Ngọc Thư đứng hình.

- Cậu vừa nói cái gì, lặp lại xem.

- Minh Chi, chúng ta đi đăng kí kết hôn.

- Chuyện hai đứa tiến triển tốt đến thế sao.

Minh Chi cười e thẹn.

- Anh phản đối, anh không thể giao phó em ột người như hấn ta được.

- Anh/ Minh Thái.

- Minh Chi, em đi đâu vậy.

- Chị Al nhớ đợi em, em không ủng hộ hai người đâu. Em không thể giao phó chị ột người như hấn ta được. Chi, đợi tôi nữa em bình tĩnh đã nào. Chi, Chi.

- Sao anh lại phản đối hai đứa, bọn họ đẹp đôi vậy mà. Anh bảo anh thương nó nhưng đến chuyện nó muốn kết hôn cùng ai anh lại không ủng hộ. Chi lớn rồi, con bé tự biết nên làm gì.

- Em thì hiểu cái gì.

- Anh nói vậy là sao. Ý anh là em không hiểu chuyện gì hết.

- Ý anh không phải như vậy.
- Vậy ý anh là sao. Em là một con ngốc không hiểu chuyện.
- Ngọc Thư.
- Thôi đi, em hiểu rồi khỏi phải giải thích nữa.
- Ngọc Thư, em đi đâu vậy.
- Tôi đi về.

Ngọc Thư bỏ đi một mạch, Minh Thái vội đuổi theo, ôm cô vào lòng.

- Bình tĩnh nào cô vợ nhỏ, là anh sai khi anh nói em không hiểu gì hết, anh xin lỗi.
- Em biết anh muốn tốt cho Chi nhưng anh cũng đừng áp đặt con bé như thế. Nó lớn rồi, tự biết ai hợp với mình, tình cảm mà đâu thể nghe theo lí trí.
- Anh sẽ học cách chấp nhận Jack nhưng phải để cho anh thời gian. Được không.

Ngọc Thư quay người, vòng tay ôm lấy Minh Thái.

- Em xin lỗi hồi nãy em đã nóng nảy.
- Thế thì đền bù cho anh đi.
- Bù như thế nào.
- Thế này này.

Minh Thái cúi xuống, hôn nhẹ lên môi Ngọc Thư.

- Hôm qua lục lại đồng hồ năm 12 anh vô tình thấy trang cuối cùng của môn văn, có người lén lút ghi cái gì mà cậu không buông tay tôi, tôi cũng sẽ không buông tay cậu, hồi đó em ngồi cạnh anh có biết ai ghi lên không.
- Hình... Hình như... là Minh Minh. Tại Ngọc Thư đỏ ửng.
- Vậy sao anh có gọi điện hỏi thằng Minh bảo không có. Thế thì ai được nhỉ. Hay có cô nào tỏ tình mà anh không biết nhỉ. Trang hay Linh hay Kim.
- Chữ của em đứa nào dám ghi vào.
- À ra em ghi.

Ngọc Thư hớ hênh, trong phút nông nổi buột miệng nói ra.

- Chuyện từ thời napoleon rồi còn lôi ra làm gì.
- Ôn lại kỉ niệm xưa để biết được rằng có người thích anh đến lén lút ghi vào cuối trang như thế.

Minh Thái cười sảng khoái trong khi mặt Ngọc Thư hơi đỏ.

- Thôi đi. Anh muốn tối nay ngủ đất sao.
- Thần không dám, Phan phu nhân là nhất.
- Tốt, tốt. Bồn cung sẽ xem xét cho người ngủ sofa. Nếu hôm nay người có biểu hiện tốt hơn nữa ta sẽ cho người nằm nệm.

Đôi vợ chồng trẻ nắm tay nhau, vui vui về đi về.

Mấy ngày sau, một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

- Phan Minh Thái, anh về nhà ngay cho em.
- Phan phu nhân, anh đang họp, chuyện gì để sau đi nhé.
- Tên chết tiệt về ngay cho em.

- Anh xin lỗi nhưng đây là cuộc họp rất quan trọng, hãy nói sau nhé. Anh sẽ về sớm.

Minh Thái vội cúp máy.

- Anh ấy cúp máy, không thèm nghe con nói.

- Bình tĩnh đi Thư, nóng nảy không tốt cho thai kỳ.

- Mẹ chồng con nói đúng đấy, tối thằng Thái về rồi nói sau, con phải biết thông cảm cho công việc của chồng chứ.

- Vâng con biết rồi.

Tối hôm đó, Minh Thái trở về trong tình trạng say khướt. Bên cạnh là một cô gái xinh đẹp đang hết sức khó nhọc đỡ hắn.

- Cảm ơn cô đã đưa chồng tôi về. Còn lại tôi sẽ tự lo.

Ngọc Thư đưa tay đỡ lấy Minh Thái, nhưng hắn lại ôm chặt lấy cô gái kia.

- Nào uống tiếp mừng hợp tác thành công.

- Phan tổng, anh tỉnh lại đi. Về tới nhà anh rồi.

- Ngọc Thư vợ yêu, chồng em về rồi.

Nói rồi, ôm chặt cô gái kia hơn.

- Nếu chị không phiền em xin phép đưa anh ấy lên phòng.

- Tầng 1, tay phải.

Ngọc Thư lạnh lùng cất tiếng. Cô gái kia cũng biết ý đưa Minh Thái lên phòng liền xuống, chào tạm biệt rồi nhanh chóng ra về.

- Phan Minh Thái. Sao anh không nói anh đi uống rượu mừng hợp đồng. Em chờ rất lâu rồi, anh bảo anh sẽ về sớm cơ mà.

Minh Thái ngủ say, cơ thể phẳng phất mùi nước hoa của phụ nữ.

- Mùi nồng quá. Anh thích ngửi mùi như vậy sao, Phan Minh Thái dậy ngay cho em.

- Chuyện gì vậy vợ yêu.

- Dậy mau lên đi.

- Anh mệt rồi, cho anh ngủ tí đi.

- Dậy ngay cho em. Sao cô gái đó lại đưa anh về.

- Chắc là cùng đường nên tiện thể thôi.

- Lái xe của anh đâu.

- Hôm nay anh cho cậu ấy nghỉ sớm.

- Lý do.

- Lý do lý trấu gì.

- Trên áo anh có vết son, là của cô ta.

- Chắc là vô tình thôi.

- Tư thế như thế nào thì mới vô tình như vậy.

Ngọc Thư trở nên gay gắt.

- Ý em là sao chứ, anh vì gia đình của chúng ta phải ra ngoài lăn lộn kiếm tiền thì xã giao là chuyện thường tình.

- Nhưng vết son trên áo anh là sao.

Minh Thái nửa mê nửa tỉnh, nhất thời không thể nhớ hết những chuyện vừa xảy ra.

- Anh không nhớ nữa.

- Hai người hôn nhau sao.

- Anh không nhớ.

- Anh về trễ sao không nói với em một tiếng.

- Anh quên mất.

- Quên ? Sau khi say bí tỉ được một cô gái đưa về nhà, còn có vết son môi trên áo anh muốn em nghĩ thế nào đây. Em ở nhà chờ anh trong khi anh ra ngoài bia rượu, không lấy một tin nhắn thông báo, anh có nghĩ tới cảm nhận của em không hay đang bận vui đùa bên cô khác.

- Em hơi quá rồi đấy. Anh như vậy khi nào chỉ là quên nhắn tin về nhà thôi mà, có cần gay gắt như thế không.

- Gay gắt ? Em chờ anh lâu lắm rồi đấy, em lo lắng chứ gọi cho anh mãi không được.

- Em cũng phải cho anh thở tí chứ, hờ chút gọi điện, anh đang trong cuộc họp quan trọng em biết khó chịu như thế nào khi cứ bị ngắt ngang không.

- Em khiến anh không thoải mái.

- Ý anh không phải vậy chỉ là...

- Hiểu rồi, đừng gọi điện hay nhắn tin làm phiền anh nữa. Mặc anh ở ngoài vườn hoa bắt bướm.

- Ngọc Thư, em hơi quá đáng rồi đấy.

- Em quá đáng chỗ nào.

- Anh là sếp, vì công ty nên mới phải uống rượu với đối tác.

- Còn em thì anh bỏ mặc, cần thì trở về với tình trạng nửa tỉnh nửa say.

- Thôi đi.

- Em càng ngày càng khiến anh mệt mỏi hơn sao.

- Em yên lặng đi, khuya rồi, anh muốn ngủ.

- Phan Minh Thái.

- Anh nói anh mệt rồi. Làm ơn tha cho anh ngủ đi được không, đừng léo nhéo bên tai anh nữa. Anh đã mệt mỏi cả ngày nay rồi. Giờ anh muốn nghỉ ngơi cũng không được sao.

Minh Thái lớn tiếng, Ngọc Thư yên lặng không nói gì nữa. Khoé mắt cô đột nhiên cay xè, nếu đã mệt mỏi như vậy thì cô sẽ đi, trả lại sự bình yên cho Minh Thái là được. Cứ nghĩ tối nay sẽ thông báo tin mừng rằng Minh Thái sắp được làm ba, nhưng rốt cuộc lại ra nông nỗi này. Nếu hai người kết hôn thật thì mọi chuyện sẽ càng tệ đến thế nào nữa.

- Anh nghỉ ngơi đi.

Ngọc Thư kéo cao chiếc chăn, đắp cho Minh Thái rồi lặng lẽ rời khỏi phòng.

39. Chương 37: Đám Cưới

Ngày hôm sau, Minh Thái tỉnh dậy trong tình trạng cơ thể rã rời. Bước xuống bếp, uống một ly nước khiến anh cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

- Thư ơi.

Minh Thái gọi nhưng cả không gian tĩnh lặng đến đáng sợ. Vội bỏ ly nước xuống anh chạy khắp nhà tìm cô.

- Ngọc Thư.

Không tìm thấy cô trong nhà, Minh Thái liền gọi đến di động của Ngọc Thư nhưng đáp lại là những tiếng tút dài vô tận.

- Minh Thái, sao con không nghỉ ngơi thêm đi. Tối qua con say khướt, uống...

Mẹ Minh Thái đặt đồ ăn vào tủ lạnh liền quay sang trách móc con trai.

- Mẹ?! Ngọc Thư, cô ấy đâu rồi.

- Tôi nói anh bao nhiêu lần có vợ rồi thì lo về sớm với vợ, cứ ăn nhậu say xỉn giờ thì thấy hậu quả chưa.

- Mẹ, cô ấy đâu.

- Tôi không biết, vợ anh sao hỏi tôi.

- Mẹ.

- Lo mà đi đón hai mẹ con nó về. Tôi là tôi không biết cái gì hết, anh lo mà tìm.

- Hai mẹ con?

- Đẩy ra ngoài nhậu nhẹt cho nhiều vào, vợ có thai cũng không biết gì hết.

- Vợ con có thai.

- Đẩy đẩy vợ mình còn không lo.

- Mẹ, mẹ nói cho con biết cô ấy đang ở đâu. Con xin mẹ, nói cho con biết đi.

- Tôi không biết.

- Mẹ.

- Con bé chỉ bảo tôi qua đây chăm anh, con bé ra ngoài một chút. Tôi qua chỉ thấy lá thư của con bé để lại cho anh. Đây anh đọc đi, đọc rồi đi tìm con dâu về cho tôi.

“Chăm lo thật tốt ình nhé anh, từ giờ em sẽ không làm phiền anh nữa. Nhớ ăn uống đầy đủ, và hạn chế uống rượu. Yêu anh.”

Cô là đang đùa anh sao. Lại giận anh chuyện gì nữa đây. Trong khi ở nhà đang rối tung lên tìm Ngọc Thư, cô lại đang tá túc tại nhà cô bạn đồng nghiệp, Minh Mẫn. Vũ Minh Mẫn lớn hơn cô hai tuổi, hiện vẫn còn độc thân. Kết thân ngay từ những ngày đầu vào công ty Lê thị, Minh Mẫn và Ngọc Thư thân thiết không khác gì chị em ruột thịt.

- Nếu Minh Thái tìm đến tận đây dù chị có yêu thương em đến đâu nhưng em vẫn phải theo cậu ấy về.

- Cái miệng xấu xa này, chị đang cư mang hai sinh linh bé bỏng đấy. Sao lại nỡ lòng nào mong muốn Minh Thái đến tìm em sớm. Chị muốn đuổi em đi sao.

- Con nhỏ này, sắp làm mẹ rồi còn có suy nghĩ như con nít vậy. Em mang thai nên rất hay nổi nóng lại ghen tuông nữa, kiềm chế lại nếu muốn tốt cho thai kỳ biết chưa bấy bê.

- Bấy bê biết ạ nhưng thật sự tối hôm qua ...

- Em biết đấy đặc thù công việc khiến cậu ấy phải như vậy cũng không phải là cậu ấy muốn. Chị cũng rất ngưỡng mộ Phan tổng, còn trẻ nhưng lại rất có tài và năng lực hơn nữa không phải ai cũng kiên nhẫn chờ đợi người mình yêu suốt năm năm mà không hề có lấy một tin tức.

Ngọc Thư lặng yên, xoay xoay ly sữa nóng mà Minh Mẫn mới pha, cô phóng tầm mắt về phía khoảng không gian vô tận.

- Em cứ nghỉ ngơi đi, chị đã xin nghỉ làm ở công ty cho em.

- Em cảm ơn.

Minh Mẫn để chìa khóa nhà lại cho Ngọc Thư. Cô tự do trong căn hộ ở chung cư nhưng cảm giác thiếu vắng luôn bủa vây lấy Ngọc Thư. Cuộc sống của cô không có hơi thở của Minh Thái bỗng chốc trở thành một gam màu xám xịt. Dòng người vội vã ngược xuôi, cô lại một mình đứng đây nhìn bọn họ tấp nập qua lại. Trong hàng trăm hàng ngàn người đó cô đã tìm thấy một người luôn yêu thương, chở che ỉn, vậy mà cô chỉ vì anh say rượu, về nhà muộn, lại mặt nặng mày nhẹ với anh. Cô là quá ỉn kỷ rồi, tình yêu anh dành cho cô lớn như thế trong phút chốc cô lại quên đi mất sự tồn tại của nó.

Chiếc điện thoại trong túi áo khoác của Ngọc Thư rung nhẹ, là một số máy lạ gọi tới, chần chừ một khắc cô quyết định bắt máy.

- Alo, chị là Ngọc Thư.

- Là tôi, cô là...

- Chào chị, em là cô gái tối hôm qua đưa Phan tổng về. Thật sự tối hôm qua em tiện đường nên đưa anh ấy về hộ thôi, chúng em không hề phát sinh bất kỳ quan hệ gì hết. Hơn nữa đưa Phan tổng xuống xe, em có vô tình làm dính son môi lên áo anh ấy, cảm phiền chị rồi. Mong là chị đừng hiểu nhầm anh ấy.

- Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cô.

Minh Thái liếc mắt nhìn cô thư ký bên đối tác.

- Cô ấy bảo sao.

- Chị ấy không nói gì cả ạ.

- Nếu muốn hợp đồng thuận lợi tốt nhất cô đừng nên cố ý tiếp cận tôi. Chuyện hôm nay xảy ra một và chỉ một lần, tôi nghĩ cô biết cái gì là tốt ỉn.

- Vâng.

*

Ding dong, tiếng chuông cửa vang lên kéo tâm hồn Ngọc Thư đang lơ lửng trong cuộc gọi vừa rồi về thực tại.

- Là ai được nhỉ. Minh Mẫn chị quên đồ sao.

Ngọc Thư vội mở cửa, Minh Thái trong bộ đồ vest đứng trước mặt cô hoàn toàn là thực, cấu vào tay mình Ngọc Thư cảm giác rất đau vậy ra cô không nhìn nhầm. Làm sao Minh Thái có thể tìm đến đây. Cô mới bước ra khỏi nhà ngày hôm qua thôi mà thế quái nào anh lại tìm được cô rồi.

Lòng bàn tay cô ướt nhẹp mồ hôi, tim cô đập thành thịch, Minh Thái đứng nơi cánh cửa, hai tay đút trong túi quần yên lặng nhìn chằm chằm vào Ngọc Thư còn cô giống như một đứa con nít phạm phải tội lỗi tày đình đang đứng chờ đợi hình phạt.

- Sao em lại trốn anh.

Cô chọn im lặng làm câu trả lời của mình.

- Em biết cảm giác thức dậy không có em bên cạnh... kiểu như cây thiếu nước, không thể sống quá một ngày. Anh cần biết tối hôm qua anh đã làm và nói gì với em.

“ Em cũng phải cho anh thở tí chứ, hử chút gọi điện, anh đang trong cuộc họp quan trọng em biết khó chịu như thế nào khi cứ bị ngắt ngang không.”

Ngọc Thư lặp lại y nguyên.

- Em xin lỗi. Cô đột nhiên bật nói. Tiến lên một bước, cô ôm chầm lấy Minh Thái.

- Em có lỗi gì chứ.

- Em quá ỉn kỷ để có thể hiểu được anh mệt mỏi như thế nào khi ở công ty. Em lại vô tình quên mất điều đó, em không Em xin lỗi, Phan Minh Thái em rất xin lỗi.

Cô bật khóc, nước mắt ướt đầm áo anh.

- Cô vợ ngốc, theo anh về nào. Minh Thái ôm Ngọc Thư vào lòng, xoa nhẹ mái tóc mềm mượt của cô.
 - Chị Minh Mẫn, hức... chị ấy hức ...em phải đưa chìa khóa cho chị ấy.
 - Ngốc thật. Nín đi nào. Minh Mẫn chìa khóa của cô này, cảm ơn đã cho vợ tôi ở nhờ một đêm.
 - Không có gì đâu Phan tổng.
 - Chị Mẫn, chị... Chị chưa đi làm sao. Chị mật báo cho anh ấy?!
 - Không... Không có. Lúc chị vừa xuống cổng đã thấy cậu ấy rồi. Chị chỉ thuận đường chỉ cậu ấy lên đây. Chị vô tội.
 - Là Khang huynh nói cho anh biết. Bây giờ vô vợ nhỏ theo anh về nào.
- Minh Thái vòng tay nhắc bổng cô lên. Ngọc Thư nằm yên đầu áp vào ngực Thái.
- Thả em xuống chị Mẫn đang nhìn kìa. Thả xuống mau lên.
 - Thả ? Thả cái gì.
 - Phan Minh Thái. Đồ mặt dày.
 - Không sao mặt dày mới có đủ can đảm yêu em.
 - Hừm. Ý anh là sao chứ. Buông.
- Minh Thái không nói nhiều, cuối xuống hôn lấy môi cô.
- Biết không, em là thiên thần mang nắng đến cuộc sống của anh. Ngọc Thư anh đã từng không đủ dũng cảm để có thể nói yêu em.
 - Chúng ta kết hôn đi.
- Minh Thái dừng ngay trước cửa thang máy.
- Tai anh có nghe lầm không nhỉ.
 - Phan Minh Thái, chúng ta kết hôn.
 - Được chúng ta liền đi chọn áo cưới.
 - Hử.
 - Ngày tốt anh chọn từ lâu rồi. Cuối tuần sau này là ngày vô cùng đẹp. Tuy nhiên mọi chuyện đều tùy ý kiến của em, anh không ép buộc.
 - Ngay bây giờ chúng ta liền đi chọn áo cưới.
- Bọn họ cứ thế mà cưới, nhị vị phụ huynh nghe tin thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể trở thành người một nhà rồi. Một tuần đó nhà trai, nhà gái tất bậc chuẩn bị lễ ăn hỏi, lễ cưới. Ngọc Thư bị xoay như chong chóng, hết thử bộ váy này liền đến bộ váy khác. Minh Thái cũng bận rộn không kém. Buổi tối trước hôm ăn hỏi, Ngọc Thư ngủ cùng mẹ. Cô ôm chặt lấy mẹ, rúc vào lòng bà, bỗng nhiên nước mắt lăn dài.
- Mai lấy chồng rồi giờ còn làm nũng mẹ nữa sao.
 - Mẹ ơi. Ngọc Thư mếu máo như con nít.
 - Thôi nào con gái ngoan. Ngủ sớm đi, ngày mai con phải là cô dâu xinh đẹp nhất đấy.
 - Con yêu mẹ.
 - Ôi trời à, từng tuổi này rồi còn không nhẽo với mẹ nữa.
 - Con không thể ngủ được mẹ ơi.
 - Hồi trước lấy ba con cũng vậy, mẹ cũng ôm chặt lấy bà ngoại, thao thức cả đêm. Bà ngoại nằm tâm sự với mẹ. Thế rồi hai mẹ con ngủ lúc nào không hay.

- Bà ngoại dạy mẹ cách cư xử của một nàng dâu, cách đối xử với chồng con sao cho gia đình luôn hòa thuận rồi còn nhiều cái khác nữa. Con với thằng Thái đã từng chơi với nhau từ bé, lại là bạn học cũ ít nhiều cũng hiểu được tính cách nhau. Hai đứa phải biết đồng cảm cho nhau. Một điều nhịn, chín điều lành, mỗi người nhịn một câu đừng từ chuyện bé xé ra to. Con ấy cái tính nóng nảy lo mà sửa đi không, khéo lại ảnh hưởng đến cháu ngoại của mẹ biết chưa.

- Con biết rồi ạ.

- Ngủ sớm đi.

- Vâng.

Trong lòng Ngọc Thư bối rối, nửa vui, nửa lo. Ngày mai cô sẽ là cô dâu, một cô dâu xinh đẹp nhất của Minh Thái. A hồi hộp quá đi mất!

Sáng hôm sau, mẹ đánh thức Ngọc Thư dậy sớm để chuẩn bị trang điểm. Ngồi yên để người ta trang điểm, tim cô đập thình thịch, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi.

- Chắc cuối cùng cũng được nhìn thấy mày mặc áo cưới.

- Khánh, Thực. Cô reo lên đầy bất ngờ.

- Đây, đây bộ áo dài này tao hao tâm khổ tứ thiết kế riêng ày đây.

- Thật hả Khánh. Đẹp quá đi mất.

- Bộ áo dài đẹp nhất dành cho người đẹp nhất hôm nay. Tao đảm bảo thằng Thái chết lên chết xuống cho xem. Hơn nữa lại còn dễ cởi, tạo điều kiện hết mức cho thằng Thái làm việc rồi đấy nhá.

- Con này, nghĩ lung ta lung tung. Dù sao cũng cảm ơn nhé.

- Chị em với nhau cả.

- Cô dâu xong chưa ra chuẩn bị đi nào. Tuyết từ ngoài tiến vào phòng ngủ của Ngọc Thư, nhìn thấy cô dâu liền bất động.

- Phải mày không vậy Thư. Đẹp quá đi mất. Ôi phen này thằng Thái không chết mê chết mệt mới lạ.

Ngọc Thư mỉm cười cảm ơn.

- Mày cười đến tao còn mê nữa. Thật ghen tị quá đi mất.

- Được rồi Tuyết tao biết mày mê nó, nhưng hoa có chậu rồi bấy bề.

- Xong phần chào hỏi rồi kìa tụi mày chú rể sắp lên đón cô dâu rồi mau đi ra đám phù dâu.

- Chắc biết rồi, tụi tao đi trước.

Cánh cửa nhẹ khép lại, Ngọc Thư hồi hộp đi đi lại lại trong phòng. Chỉ một lát sau cánh cửa lại mở ra, Minh Thái đứng đó trong bộ vest vô cùng lịch lãm.

- Để em phải chờ lâu rồi.

Cô mỉm cười, nụ cười đẹp nhất từ trước tới giờ. Ngọc Thư chạy tới, ôm chầm lấy Minh Thái.

- Em hồi hộp chết mất.

Minh Thái hôn lên môi cô.

- Thế nào đỡ hơn chưa.

Cô liền gật đầu.

- Em là cô dâu xinh đẹp nhất mà anh được gặp.

- Em biết mà.

- Sẵn sàng để đi xuống rồi chứ.

- Sẵn sàng rồi.

Minh Thái nắm lấy tay Ngọc Thư, cùng nhau xuống dưới chào hỏi hai bên gia đình.

- Anh đã lược hết một số chuyện rườm rà rồi. Chúc rượu xong chúng ta có thể đi du lịch luôn.

- Em còn phải thay áo dài.

- Yên tâm anh chuẩn bị hết rồi, quần áo, khách sạn, vé du lịch tất cả chỉ cần em yêu cầu. Anh sẽ làm mọi thứ để biến em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất thế giới.

- Minh Thái, khi đồng ý lấy anh em biết mình đã là người hạnh phúc nhất thế giới rồi. Dù sau này vui hay buồn, hạnh phúc hay khổ đau em cũng sẽ không sợ nữa vì đã có anh bên em.

Minh Thái cúi xuống hôn cô vợ nhỏ, ôm chặt cô vào lòng.

- Em chỉ cần hạnh phúc, còn cả thế giới cứ để anh lo.

Em chẳng cần câu nói “anh yêu em” để nói cũng để quên đó. Em chỉ cần anh mãi mãi ở bên cạnh em. Tay đan chặt tay cùng nhau đi qua những ngày tháng của cuộc đời.

Em chẳng cần câu nói “Happy for ever after” như trong truyện cổ tích bởi em biết cuộc đời là một bản nhạc, sẽ có lúc bay bổng, sẽ có lúc trầm lắng. Phút khổ đau mới khiến giây hạnh phúc trở nên ý nghĩa.

THE END

~~xuxumeomeo

~Nha Trang, một ngày mưa.

23:50 1-10-2015

40. Ngoại Truyện 1: Nụ Hôn Đầu

Tháng 11, tháng của những ngày mưa. Hôm nay mưa bỗng dưng to hơn mọi khi bởi Ngọc Thư, một con người năng động, mới đến lớp liền nằm bẹp dí trên bàn.

- Ê mày sao vậy.

Không trả lời.

- Thiếu hơi Minh Thái hả.

Nó lắc đầu. Kết cục của việc tối qua không ăn, sáng nay lại nhịn đói cả người liền lảo đảo, đầu óc quay vù vù.

- Tao hình như bị tụt huyết áp Khánh ơi.

Nói thôi cũng tốn cả đồng năng lượng. Ôi mệt chết mất.

- Mới con nít tụt gì má.

Nó lắc đầu, tỏ vẻ chịu thua.

- Thư heo hôm nay sao vậy. Minh Thái đặt cặp lên bàn liền quay sang hỏi han nó.

- Nó bảo nó bị tụt huyết áp.

- Hay là do đói. Minh Thái trêu chọc.

Ngọc Thư liền gật gù. Nó đói đến chết rồi đây.

- Thấy chưa tao nói mà heo đói tí xiu là vậy đó.

- Ý là sao. Ngọc Thư gắt lên, rồi nằm bẹp xuống bàn, chẳng thèm bận tâm nữa.

- Ê giận hả.

Nó không nói, quay người sang phía khác. Tình trạng Ngọc Thư càng ngày càng tệ hơn. Tại nó chẳng thể nghe lọt bất kỳ những gì cô Huyền nói.

- Môi nó tím ngắt à Thái, đưa nó xuống phòng y tế đi.

- Xuống phòng y tế đi. Minh Thái nhẹ nhàng nói nó

Con bé lắc đầu không chịu.

- Thưa cô bạn Thư bị bệnh, cô cho em đưa bạn ấy xuống phòng y tế.

Cô Huyền đứng trên bảng giảng bài anh vẫn, nghe tiếng Minh Thái cô tạm dừng bài, bước xuống chỗ Ngọc Thư.

- Em sao vậy Thư.

- Em không sao cô cứ tiếp tục.

- Môi tím ngắt thế này, đưa bạn xuống chỗ thầy y tế đi Thái.

- Vâng.

Hai con người lò mò xuống phòng y tế.

- Ê Thư heo đi đường này cho khỏi mưa ướt.

- Ảnh hưởng lớp người ta đang học thì sao.

- Kệ đi hay là Thư muốn đi dưới trời mưa với Thái cho nó lãng mạn.

- Đồ đao. Ngọc Thư nói rồi đi thẳng một mạch, người đi trước, kẻ đi sau.

- Đi được không đó, có cần bế không.

- Chưa chết được đâu.

- Thư heo, mệt mà sao đi còn nhanh hơn cả người bình thường vậy.

- Bộ không thấy trời đang mưa hả. Không muốn ướt thì đi nhanh lên.

Hành trình đến với phòng y tế cũng kết thúc, chỉ có điều hình như đến sớm quá phòng y tế vẫn chưa mở cửa.

- Thầy y tế chắc lại đi uống cafe rồi. - Minh Thái lắc đầu, nhìn vào cánh cửa đang khoá.

- Đây là cái phòng rảnh rỗi nhất trường mà. - Ngọc Thư chắc lưỡi, lắc đầu ngoa ngoạn.

- Thế giờ sao hả Thư heo.

- Đau bụng quá, tôi cần đi vệ sinh. Cậu về lớp đi.

- Không được, lỡ Thư heo có chuyện gì thì sao.

- Về đi tôi không chết trong đó được đâu.

- Không được, đi đi, tôi đứng ngoài đây đợi.

- Về lớp đi.

- Không nói nhiều.

Ngọc Thư mặc kệ, phải xử lý chuyện kia trước đã.

- Mưa đẹp lắm đây. - Minh Thái chấp tay sau lưng, ngắm nhìn những giọt mưa tí tách rơi.

- Ghê thiệt bữa nay có tâm trạng ngắm mưa nữa hả.

- Rửa tay chưa đó.

- Nghĩ tôi là ai vậy, tất nhiên rửa xà phòng lifebouy đang hoàng.

- Ăn kẹo đi này, có đường vào sẽ đỡ hơn.
- Chắc hèn chi nãy giờ mưa to.
- Ăn đi nói nhiều quá.

Cục kẹo quả nhiên có công dụng thần kỳ nha. Ăn vào cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

- Còn kẹo nữa không.
- Ngon chứ gì. Kẹo Minh Thái chọn mà lì.
- Màu mè ột cục nữa đi.
- Xin kẹo hay đi đòi kẹo vậy.
- Không cần. Sao hôm nay cầu thang dài vậy. A hết năng lượng. Mệt chết thôi.

Minh Thái nắm lấy tay Ngọc Thư kéo nó đi lên.

- A mệt quá, hết sức rồi.
- Hay để tôi bế cậu lên. Minh Thái nắm chặt lấy tay nó tỏ ý không muốn nó đi lên thêm bậc nào nữa.
- Ấy không cần, không cần tự tôi lên được.
- Thật không đó.
- Thiệt mà nè xem đi.

Ngọc Thư đi lên trước kéo tay Thái đi lên cùng nhưng chưa được ba bậc liền dựa vào tường than ngắn than dài.

- Ổn hơn chưa.

Minh Thái đứng ép Ngọc Thư vào tường, tay chặn hai bên. Đúng tư thế này còn dám hỏi nó ổn không, quân lưu manh. Hừm!

- Ổn... ổn rồi.
- Sao dứt quãng thế nói rành mạch xem nào.
- Ô... ôn... ổn.

Nó tự sỉ vả mình, sao lại có thể nói lắp trong tình trạng như thế này được chứ.

Minh Thái nhướn mày, rõ ràng là mệt mà vẫn ngoan cố.

- Còn mệt lắm không.

Ngọc Thư gật lấy gật để, nhận ra mình bị hố liền lắc đầu nguầy nguậy. Nhíu mày, Minh Thái giữ đầu nó đứng yên, cuối xuống lần lấy môi nó mà hôn nhẹ lên. Bên ngoài trời vẫn đang mưa, nhưng sao bây giờ bên trong cơ thể nó lại không thấy lạnh nữa. Trò này có được xem là lưu manh không ta, nó cần phải đi kiện. Mà môi Thái mềm mềm, chạm vào môi nó, cảm giác vô cùng lạ. Thích thật đấy. Tim nó còn đập vô cùng nhanh, còn nhanh hơn cả khoảnh khắc bị gọi lên bảng dò bài nữa.

- Mua đồ ăn mà ăn đi, đừng có mà nhịn đói nữa.

Nói rồi Minh Thái quay về lớp.

- Đồ đao người bị hại là mình mà, sao có cảm giác như mình là người quấy rối hần vậy.

Ngọc Thư leo đèo theo sau, hai con người về lớp.

- Sao không xuống phòng y tế đi mày.
- Phòng đóng cửa rồi.
- Ủa chớ sao giờ mày với thằng Thái mới lên.

- Chuyện gia đình người ta hỏi lắm quá nha Bí thư Hiền Thực. - Minh Minh chọc cô bạn bí thư.
- Thấy chưa. Nghe chưa Thực, quê quá nhan mày. Bỏ đi nha. - Kim Khánh quay sang phụ hoạ.
- Nè nè làm gì xỉa xối Thực dữ vậy. - Hoàng Huy bênh vực cô bạn gái.
- Chết dở, người yêu tụi nó bênh nhau kìa. - Khánh nói.
- Ra chơi xuống canteen đi, ăn cái gì cho khỏi đói. Ngồi trong lớp xỉu rồi không ai đỡ đầu. Bạn lớp trưởng lạnh lùng ngồi bên cạnh, mắt đăm đăm nhìn vào quyển vở.
- Chó lớp trưởng sao bữa nay cậu đọc ngược sách vậy. - Ngọc Thư khúc khích cười hỏi Thái.
- Khỏi phải nói lúc ấy Minh Thái quê như thế nào. Tại cậu đồ lên.
- Chết chó bây ơi, Minh Thái tương tự em nào rồi. Đọc sách còn để ngược nữa. -Kim Khánh hét lên giữa lớp.
- Đang trong giờ chuyển tiết cả lớp đang rất rảnh rỗi, nghe lớp phó học tập hét lên liền lập tức bàn tán.
- Không tin nổi thằng Thái đang tương tự con nào. Đứa nhiều chuyện thứ nhất.
- Tao nói rồi học nhiều quá hoá điên như thằng Thái đó, đến đọc sách còn để ngược nữa. Đứa bà tám thứ hai.
- Mặt lớp trưởng đại nhân lúc nào cũng lạnh lạnh lùng lùng, đôi khi hơi bị khủng khiếp. Đứa thứ ba.
- Chớ sao vậy Thái, tương tự em nào sao không kể cho anh em nghe. - Minh Minh đập vai Thái.
- Im lặng đi. - Thái lạnh lùng, nói giữa lớp.
- Tập đoàn 12A1 đang rôm rả bàn tán, nghe giọng Minh Thái liền không dám ho he tiếng nào. Lớp trưởng đại nhân đáng sợ quá ! Cả ngày học hôm ấy không ai dám đụng đến vấn đề nhạy cảm đó nữa.
- Lớp trưởng đại nhân, cho tiểu nữ đi ké xe với. - Tiếng trống hết giờ vừa điểm,, Ngọc Thư liền quay sang ôm lấy cánh tay của Minh Thái.
- Không cho.
- Xì, chó lớp trưởng keo kiệt. - Ngọc Thư buông tay, quay ngắt 180 chê bai Minh Thái.
- Phải làm sao đây, tôi đang có định cho cậu đi quá giang nhưng có lẽ cậu không muốn rồi.
- Ấy, ầy Minh Thái, chúng ta là bạn cùng bàn hơn nữa lúc này cậu còn quấy rối tôi.
- Quấy rối ?
- Không nhớ sao. - Ngọc Thư rướn người, thì thầm vào tai lớp trưởng. Ban nãy ở cầu thang cậu hôn tôi.
- Mặt lớp trưởng đỏ lựng.
- Sao chịu trách nhiệm đi.
- Chịu trách nhiệm ?! Phan Minh Thái, mày... mày với Ngọc Thư làm chuyện gì. - Minh Minh đang xếp sách vở, nghe ba từ "chịu trách nhiệm" liền phóng xuống bàn Minh Thái với đôi mắt sáng rực như thể sẽ vỡ được tin tức nào đó rất hay ho.
- Thằng đạo, xếp sách vở đi còn về nữa, chịu trách nhiệm gì ở đây.
- Minh Thái cậu làm rồi giờ còn không chịu trách nhiệm nữa sao. - Mắt Ngọc Thư rưng rưng.
- Được rồi, chớ về là được chứ gì. - Minh Thái chịu thua.
- Chẳng có gì đâu Minh, chỉ là Thái phải chịu trách nhiệm giảng một số bài tập cho Thư thôi.
- Tưởng gì hot. - Minh Minh về lại chỗ ngồi, cho nốt đồ dùng học tập vào cặp.

Suốt một tuần, Ngọc Thư đều lấy lần hôn đó ra đe dọa Minh Thái cho đến một hôm tức nước vỡ bờ. Ngọc Thư qua nhà Minh Thái học bài, lúc ấy Minh Thái vẫn đang còn ngủ, nó liền lấy đuôi tóc chọc vào tai cậu. Thái bất ngờ nắm lấy tay nó, đè nó xuống giường, ôm chặt không cho nó cựa quậy.

- Thái. - Ngọc Thư gọi. Cậu trả thù tôi.
 - Cũng nhận ra sao. Thông minh đó. - Mắt vẫn nhắm, miệng lại hoạt động.
 - Thái, Thư sai rồi, Thái thả Thư ra đi.
 - Đâu có chuyện dễ dàng như thế.
 - Thái, Thư xin lỗi. Ngàn lần Thư sai rồi.
 - Muốn được thả sao. - Minh Thái mở mắt nhìn Ngọc Thư rồi nói tiếp. Rất đơn giản, hôn tôi đi.
- Ngọc Thư liền hôn má, mặt Minh Thái hơi đen. Ngọc Thư liền hôn trán, mặt Minh Thái lại càng đen.
- Hôn môi. - Minh Thái nhẹ nhàng ra lệnh.
- Ngọc Thư chần chừ. Mắt Minh Thái vụt qua tia thất vọng, cậu thả Ngọc Thư ra.
- Hôm nay tôi bận rồi. Cậu tự học đi.
- Minh Thái ngồi dậy, Ngọc Thư liền ôm lấy cậu, hôn nhẹ lên môi.
- Tưởng mình cậu bận thôi hả, tôi cũng bận rộn lắm chứ bộ.
- Minh Thái đứng hình, không nói được lời nào, mặt thì cứ đỏ lên.
- Mãi sau này Ngọc Thư mới biết đó là lần đầu tiên Minh Thái hôn con gái.

41. Ngoại Truyện 2: Khi Nhà Có Thêm Thành Viên

Một năm sau ngày cưới, gia đình Phan tổng đã chào đón một nàng công chúa xinh đẹp. Đôi mắt con bé tròn xoe, con người đen láy. Khoảnh khắc bế bé con trên tay, lòng Minh Thái hạnh phúc không thể tả. Con bé chính là kết tinh tình yêu của anh và Ngọc Thư.

- Con gái ba đáng yêu quá.
- Sau trận khóc no nê, con bé nằm yên trên tay ba, ngủ ngon lành.
- Đưa ẹ, vào thăm vợ con đi. - Ông bà nội ngoại đứng trước cửa cười tươi, cứng nựng cháu gái.
- Minh Thái đưa con ẹ rồi tiến vào phòng hồi sức. Ngọc Thư vẫn đang ngủ. Minh Thái hôn nhẹ lên trán vợ, rồi thì thầm:
- Vất vả cho em quá.
- Ngọc Thư khẽ cựa mình, tỉnh giấc.
- Chồng, con đâu rồi anh.
 - Em đợi một lát, con bé đang ở bên ngoài với ông bà. Anh sẽ bế con vào cho em nhé. Nghỉ ngơi đi.
- Minh Thái bế con gái vào phòng bệnh, đặt bên cạnh vợ.
- Nhìn xem con bé xinh đẹp chưa kìa.
- Ngọc Thư chạm nhẹ lên đôi má phúng phính của đứa bé, cô bật khóc.
- Ngoan nào, vợ yêu sao em lại khóc chứ.
 - Con mình dễ thương quá.

- Ủ, mắt nó giống y đúc mắt em, to, tròn, con ngươi lai chút nâu.

Ngọc Thư ôm con vào lòng, gật gật, nước mắt vẫn không ngừng chảy.

- Mẹ cho em bé bú đi, nếu không em bé quấy khóc đấy. Cô y tá mỉm cười, nhắc hai mẹ con.

Dòng sữa đầu tiên chảy vào miệng đứa bé khỏi phải nói Ngọc Thư hạnh phúc như thế nào. Cô đã là mẹ, đây là con gái cô, tất cả như một giấc mơ vậy, một giấc mơ rất thực.

~xuxumeomeo

~~ Ba, ba, mẹ gọi. Mộc Khuê, cô công chúa của Phan tổng bập bẹ gọi ba. Con bé ôm lấy chân Minh Thái, ánh mắt của ba chuyển từ tập tài liệu sang cục bông mềm mềm không ngừng ngo nguẩy dưới chân.

- Trà Xanh gọi ba sao. Minh Thái bế Mộc Khuê, cọ mấy sợi râu vào má con bé. Mộc Khuê thích thú khúc khích cười.

- Mẹ gọi ba.

- Mẹ đang ở đâu.

- Ở... có cây, có lá, có con chó bự bự đứng đó. Có cả cái bốn chân, có cái bay vút lên nữa đó ba

- Ở vườn?

Con bé gật đầu. Minh Thái gật đầu, trình độ miêu tả của con gái rệu quả nhiên chỉ mình anh hiểu. Con chó bự bự là chiếc porsche, bốn bánh con bé hiểu bốn chân, cái bốn chân còn có cái bay vút lên là xích đu đặt ở trong vườn. Minh Thái quả nhiên là vô cùng hiểu Mộc Khuê.

- Cùng xuống gặp mẹ nhé.

- Yes yes yes.

- Ai dạy con nói vậy.

- Upin, Ipin.

- Là ai.

- Là Upin, Ipin.

- Ok, ba sẽ không thắc mắc nữa.

Hai ba con xuống sân, mẹ đang tưới cảnh cây, Mộc Khuê thấy vậy đòi ba thả xuống, lon ton chạy đi chơi.

- Phan Minh Thái, tên đều cáng em lại có thai rồi. Anh bảo để ba bốn năm nữa cơ mà. Không biết đâu bắt đền anh đấy.

- Em... em có thai. Ngọc Thư thật hả.

- Tên đều cáng, bắt đền anh.

Minh Thái cười tươi hơn hoa.

- Cười cái gì chứ. Anh bảo để hai ba năm nữa cơ mà.

- Chỉ là vợ kế hoạch không thể trách chồng được vợ yêu à. Minh Thái ôm cô vợ nhỏ vào lòng, hôn nhẹ lên tóc cô.

Mộc Khuê cầm trên tay cành hoa ly, đôi mắt to, tròn nhìn hai con người đang tình tình củm củm.

- Ba ôm Mộc Khuê nữa, ba ôm con, ôm con. Mộc Khuê chạy lại, ôm chân ba mẹ.

- Trà Xanh(tên ở nhà của Mộc Khuê), con đang.... đang cầm cái gì trên tay vậy. Ngọc Thư nhìn thấy cành bông mà trà xanh đang ve vẩy, đó hình như là cành hoa ly mà Minh Thái thích nhất thì phải.

Minh Thái bế con lên, nhìn thấy cành hoa mà lòng đau như cắt. Cây hoa lan anh chăm cả tháng trời, khó khăn lắm mới nở được một cành mà con gái yêu dấu nở lòng nào ngắt mất.

- Sao... sao... sao con lại ngắt hoa của ba.

- Con thấy mẹ cắt cành, con cắt giúp mẹ thôi.

Hai vợ chồng đứng hình, con gái thật yêu thương ba mẹ mà. Ngọc Thư và Minh Thái mặt đen lại không biết nên khóc hay nên cười với con bé đây.

~xuxumeomeo

~~ Mộc Khuê ngoan, nghe bà nội nói này, ba mẹ sắp có em bé rồi. Con có vui không.

- Em bé ? Không chịu, con không thích em bé. Con không muốn, con không thích. Mộc Khuê tụt xuống người bà nội, chạy vào phòng khóc nức nở.

Một lát sau mẹ đi khám thai về, nghe bà nội kể liền đi ngay lên phòng con gái.

- Trà Xanh ơi, mở cửa ẹ nào.

- Trà Xanh ơi, mẹ mua tiramisu vị trà xanh mà Trà Xanh thích nhất này. Con bé mở chốt khoá nhưng vẫn không chịu mở cửa.

- Trà Xanh ơi, ba mua cho Trà Xanh nguyên một bộ đồ chơi búp bê cho Trà Xanh đây. Hình như có biến chuyển gì đó, Ngọc Thư thừa thắng xông lên.

- Trà Xanh ơi, ba mua cặp thủy thủ mặt trắng với mấy bộ váy xinh ơi là xinh cho trà xanh đây. Xinh lắm luôn. Trà Xanh không lấy vậy mẹ cho bé táo nhà hàng xóm nhé.

Cửa mở, Trà Xanh với đôi mắt đỏ hoe đi ra ôm lấy chân mẹ.

- Mẹ phải thương Trà Xanh. Mẹ hứa đi.

- Con bị sao vậy. Khóc đến sưng mắt thế này.

- Chị hàng xóm bảo mẹ có em bé con sẽ bị ra rìa. Ba mẹ thương em bé nhiều hơn con.

- Sao có thể chứ, ba mẹ thương Trà Xanh lắm lắm. Con xem ba mẹ mua bánh con thích ăn, mua cặp con thích mang, chẳng phải con bảo con muốn mang cặp thủy thủ mặt trắng đến nhà trẻ sao. Con muốn chơi với búp bê và muốn mặc thật nhiều váy đẹp như công chúa ba mẹ mua cho con rồi.

- Con không cần mấy thứ đó, con muốn ba mẹ đừng bỏ rơi con. Con ghét em bé. Con chỉ muốn ba mẹ quan tâm mỗi con thôi.

Ngọc Thư ôm con gái vào lòng, khoé mắt bỗng cay cay.

- Mẹ hứa với con sẽ không để điều đó xảy ra. Mẹ sẽ yêu thương hai đứa như nhau, mẹ sẽ không để trà xanh có cảm giác bị ra rìa được chứ.

- Mẹ hứa với con, móc ngoéo nào. Hai ngón út một lớn, một nhỏ đan vào nhau, ịn ngón cái đóng dấu lời hứa. Mẹ không vì em mà đối xử bất bình đẳng, hay có những hành động cho Trà Xanh ra rìa.

- Ôi trời ạ, con gái tôi.

- Mẹ hứa đi. Trà Xanh mắt rơm rớm.

- Được rồi, mẹ hứa. Mẹ hứa sẽ không để Trà Xanh ra rìa hay có hành vi đối xử bất bình đẳng với Trà Xanh.

Trà Xanh xoa bụng mẹ, nhìn chăm chăm vào phần bụng đang ngày càng to lên.

- Em bé ở trong đó hả mẹ. Em có thở như con không. Em ăn như thế nào, em có ị đùn không, em có hay đói lắm không mẹ.

- Em được nói với mẹ bằng nhau thai, chất dinh dưỡng mẹ ăn vào một phần sẽ truyền qua nhau thai nuôi em bé. Vì em bé chưa hoàn thiện các bộ phận nên không thể ăn giỏi như Trà Xanh được.

- Không hiểu gì hết. Trà Xanh ngây ngô, tiếp tục nhìn chăm chăm em bé.

- Hồi xưa con cũng ở trong đây đây trà xanh. Ba ôm một chồng hồ sơ, đặt lên bàn rồi quay về phía hai mẹ con.

- Thật sao. Hay thiệt, thần kỳ quá. Sao có thể như thế được. Trà Xanh càng nhìn bụng mẹ kỹ hơn nữa.

- Em bé là con trai hay con gái hả mẹ.

- Là con trai.

- Thật tốt quá nó sẽ không giành đồ chơi với con. Lúc đó con sẽ đỡ phải nhường.

Hai vợ chồng cười trừ, con bé không biết giống tính ai nữa. Toàn nói mấy câu khiến người khác câm nín.

~xuxumeomeo

~Tết đến gần, ngày Ngọc Thư lâm bồn càng gần hơn nữa.

- Mộc Khuê mấy ngày nữa là đến giao thừa, con muốn mẹ dẫn đi coi pháo hoa không. Mẹ Thuý, vợ cậu Khang ôm con bé trong lòng, âu yếm hỏi.

- Pháo hoa sao. Con muốn, con muốn.

Nhưng kế hoạch lại bị thay đổi vào phút chót, đêm giao thừa, Ngọc Thư chuyển dạ. Giữa việc đi xem pháo hoa và đón em bé, Mộc Khuê quyết định chọn em bé. Đêm đó, con bé nằm chờ em bé chẳng biết ngủ quên khi nào. Lúc mở mắt dậy liền thấy một cục thịt bên cạnh mẹ.

- Em trai con đó, chào em đi con. Minh Thái đẩy trà xanh gần hơn về phía em bé.

Trà Xanh tiến lại gần, em bé không ngủ, mắt đang nhìn lảo liên, thấy trà xanh nhìn liền nhìn lại.

- Dễ thương quá đi. Trà Xanh nhón chân lên, chạm tay vào má em.

- Con gọi em là bạc hà nhé. Con thích trà xanh, con cũng thích bạc hà nữa. Gọi em là bạc hà nha ba.

Minh Thái cười, gật đầu đáp ứng.

- Chân em nhỏ quá, ngón chân ngắn tí xíu, chân con đẹp hơn này. Tay em nữa nhỏ quá. Trà Xanh đưa ngón út chạm tay em bé. Tự nhiên trong lòng trào dâng một cảm giác rất mơ hồ nhưng cũng rất thân thuộc.

- Em tên là Minh Dương, con thầy hay không Mộc Khuê.

Con bé gật đầu.

-Từ nay Mộc Khuê sẽ có một đứa em trai tên là Minh Dương. Cảm giác được làm chị cứ thấy sướng thế nào ấy. Sau này con sẽ bảo vệ em thật tốt. Trà Xanh sẽ bảo vệ bạc hà.

Pháo hoa nổ ở đằng xa, toả sáng rực rỡ trên nền trời đen. Hôm ấy cả nhà cười rất lớn.

42. Ngoại Truyện 3: Sinh Nhật Của Ngọc Thư

- Mẹ ơi, nhà mình có thư. - Trà xanh vừa cầm phong thư, vừa gọi mẹ.

Ngọc Thư nghe tiếng con gái liền chạy ra, nhận lấy thư.

- Thời buổi này còn ai lại gửi thư viết tay nữa nhỉ.

Cô mở ra đọc, nét chữ này không thể nào quen hơn. Là chữ của chồng cô, Minh Thái.

Gửi vợ yêu,

Lúc em nhận được lá thư này, anh vẫn phải đi công tác, hơn một tuần nữa mới có thể trở về với em và con. Anh nhớ em đến chết mất. Hôm nay sinh nhật em, anh chúc em luôn xinh đẹp, luôn tràn đầy năng lượng như bây giờ. Và đặc biệt yêu anh nhiều hơn hai đứa trà xanh với bạc hà một chút. Em không thể hiểu mỗi

Em vẫn còn đọc sao. Thôi được vì em đọc nên anh mới viết thêm đó.

- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .

Ngọc Thư, anh yêu em.

Ngọc Thư vừa cười, vừa khóc cầm chặt lá thư trên tay. Nhân duyên đưa hai người đến bên nhau thật may khi Minh Thái vẫn luôn luôn nắm chặt tay cô khiến cô có đủ dũng cảm nắm chặt tay anh cùng vượt qua bao thăng trầm của cuộc sống.

- Mẹ ơi, có chú nào đó tìm mẹ. - Trà xanh đứng ngoài cửa phòng, gõ liên tục.

- Ừ mẹ xuống liền. - Ngọc Thư gấp vội lá thư bỏ lại trên bàn trang điểm rồi chạy xuống nhà.

Nhưng chẳng có chú nào hết, cả nhà tối om.

- Trà xanh, bạc hà hai đứa đâu rồi. - Ngọc Thư gọi.

Nhưng là tiếng hát mừng sinh nhật đáp lại cô. Minh Thái nâng niu chiếc bánh kem với ngọn nến cắm ở trên lưng linh toả sáng. Hai đứa trẻ đi đằng sau ba mỗi đứa ôm một hộp quà. Ngọc Thư ngạc nhiên, cô bật khóc. Từng giọt nước mắt hạnh phúc lặng lẽ rơi.

- Chúc mừng sinh nhật vợ yêu. Ước rồi thôi nến đi em. - Minh Thái mỉm cười, nói.

- Em ước gia đình chúng ta mãi hạnh phúc như thế này. - Ngọc Thư ước rồi thôi.

- Mắt em đỏ hoe rồi, anh nhớ trong thư anh có nói em không được khóc cơ mà. Sao lại khóc rồi.

- Sao anh bảo anh đi công tác, tuần sau mới về.

- Anh cố gắng giải quyết hết công việc trước ngày sinh nhật em rồi. Anh không muốn sinh nhật vợ mình mà không có mặt anh.

Ngọc Thư không kìm được cảm xúc, ôm chặt lấy Minh Thái.

- Cảm ơn anh, Minh Thái. Cảm ơn anh vì đã cho em một tình yêu to lớn như thế.

- Ờ, nhắm mắt lại bạc hà, cảnh nóng. - Trà xanh lấy tay che mắt em, đồng thời che mắt mình.

- Đừng, ôm con nữa. Ôm bạc hà nữa.

Hôm ấy cả nhà Minh Thái vui vẻ ăn bánh kem, rồi cùng đi chơi công viên. Hạnh phúc là khi có một gia đình luôn bên cạnh ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lop-truong-va-toi>